Margaret Rome

Valea paradisului

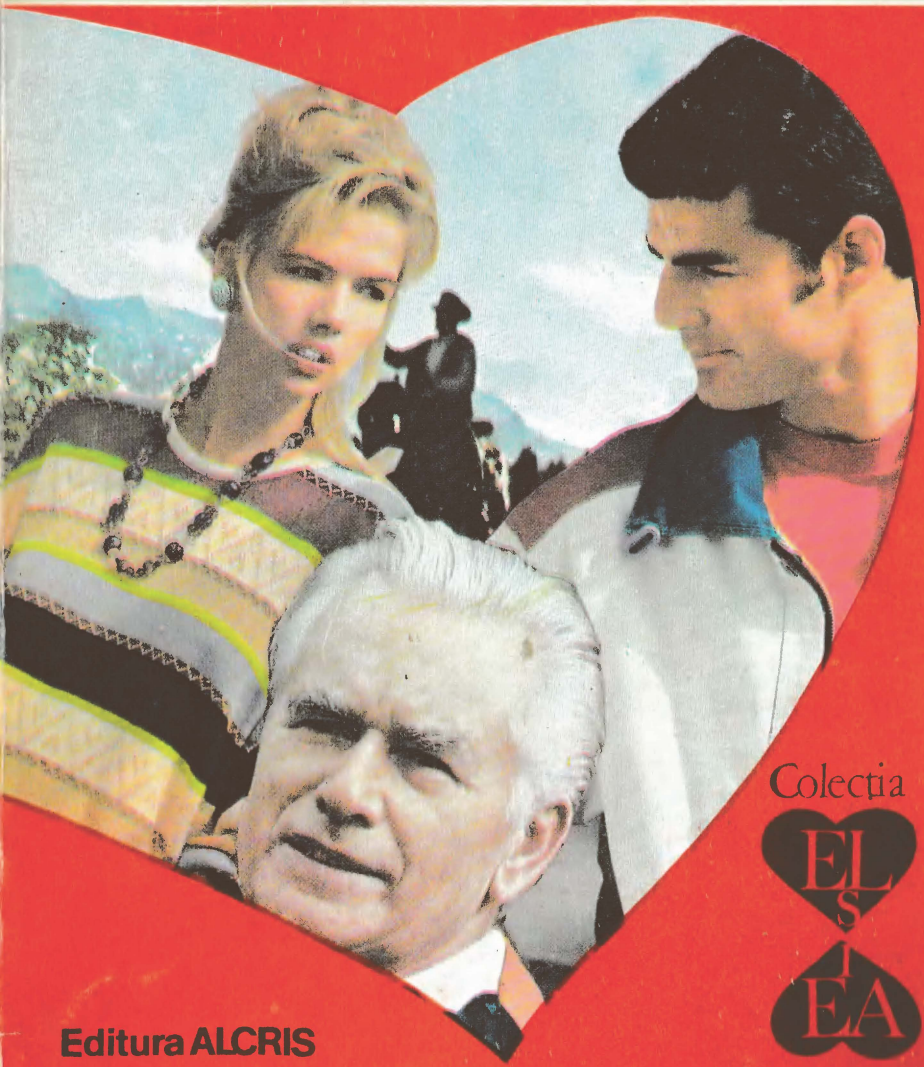

Colecția ELSEA

Editura ALCRIS

Având nevoie de un sprijin material, frumoasa Serena dă curs unui anunț dintr-un ziar și părăsește Anglia pentru Chile unde o aștepta așa zisa mană cerească.

Întâlnirea cu Don Alberto, un bătrân aristocrat, autorul anunțului o liniștește pe tânăra fată, dar nepotul acestuia fermecătorul Juan o pune pe gânduri.

— Veniți, cara, fiți a mea, vă voi scăpa de acea fantomă care vă bântuie amintirea. Voi alunga amintirea acelui om-a acelui porumbel cu aripi firave - care n-a putut să vă ocrotească. Nu vă fie teamă de condor, el vă va duce în paradis!

THE BEST

I.S.B.N. 973-9170-22-6

Lei 1400

MARGARET ROME

VALEA PARADISULUI

Traducere de MIHAIL MININ

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1994

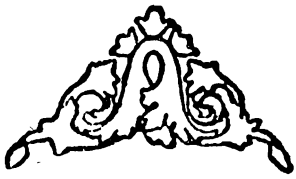

CAPITOLUL I

Cu mâinile uşor tremurânde, Séréna netezi pagina ziarului. Apoi, îşi aşternu privirile peste anunţul tipărit cu litere groase, care provocase discuţii aprinse la lucru, în timpul pauzei de masă. Ea revăzu scena în care Joy, cea mai tânără dintre funcţionare, curmând conversaţia, exclamase uimită :

– Vai ! E de necrezut ! Priviţi ce scrie aici...

Iritată de întrerupere, Paula Vickers ridicase din umeri, atrăgându-i atenţia cu o voce mustrătoare :

– Trebuie să ne întrerupi discuţia, astfel, de fiecare dată când se anunţă în ziar un concert de muzică pop ?

– Ei pe dracu', muzică pop ! răspunse Joy. De altfel tu nici n-ai avea cum să-ţi depui candidatura : se solicită o blondă cu ochi albaştri.

– Ce candidatură ?

Enervată, Joy lăsă să-i scape un oftat.

– Pentru slujba asta ! Dar ce importanţă are, Paula, oricum nu ţi-ar conveni.

Stârnite de curiozitate, celelalte fete se apropiară şi izbucniră toate deodată :

– Despre ce este vorba ?

Joy le întinse ziarul, şi una dintre ele citi anunţul pe îndelete, cu o voce în care se deslușea neîncrederea.

„Ofer unei tinere englezoaice, exclusiv blondă, un post care o va feri toată viaţa de grija zilei de mâine. Se cere decenţă în atitudine şi caracter docil. Persoanele în întreţinere sunt acceptate. Pentru relaţii telefonaţi la numărul de mai jos."

După ce trecu efectul de surpriză, biroul răsună de hohote de râs.

– În zilele noastre, nici o fată nu se va lăsa păcălită de un asemenea gen de anunţ, afirmă una dintre ele. Probabil că tipul s-a ţicnit.

– Aşa cred şi eu, întări Paula. Sau tipul consideră că se poate cumpăra orice cu bani. O fi vreun emir din Golful Persic, care umblă să-şi împrospăteze haremul !

– Nici vorbă ! E o păcăleală ! spuse alta. Nici chiar un emir nu poate neglija faptul că astăzi, nu mai sunt fete atât de naive, mai ales la Londra !

Râsetele izbucniră de peste tot. Cu un aer meditativ, Joy privi insistent spre Séréna.

– Nu ştiu dacă e chiar aşa, spuse ea punând accent pe fiecare cuvânt. Séréna ar putea fi atât de credulă...

Adâncită în gândurile sale, aceasta nu sesizase, pe ici, pe colo, frânturi din discuție. Tocmai se întreba cu neliniște cum ar izbuti să achite taxele tot mai mari prilejuite de supravegherea micuței Wendy.

— Îmi pare nespus de rău, Miss Payne, îi declarase în ziua aceea directoarea creșei. Ne vedem obligați să vă pretindem o liră în plus chiar de săptămâna viitoare. Apoi, cerându-și nenumărate scuze, adăugase :

— Toate se scumpesc, știți... Inflația... E dezagreabil pentru noi, dar e inevitabil.

Ziua întreagă, Séréna își pusese aceeași întrebare. De unde ar putea scoate această sumă suplimentară ? Nu se străduise ea deja să-și restrângă cheltuielile, la maximum, și mai ales pe cele destinate hranei ? Părea atât de firavă încât i se atrăsese atenția de multe ori despre felul cum arată.

Deodată Séréna își dădu seama de tăcerea ce se așternuse în jurul ei ca urmare a reflecției lui Joy. Simțea apăsarea tuturor privirilor îndreptate spre ea ; așteptau, pare-se, răspunsul ei.

— Cum ?... Despre ce vorbeați ? Scuzați-mă, nu eram atentă...

Nimeni nu răspunse, în afară de Paula care rămăsese descumpănită preț de o clipă. Ridicând din umeri, ea se mulțumi să reamintească :

— Poate ai dreptate de data asta, Joy. Mai săptămâna trecută, Séréna — după cât am auzit — a acceptat invitația lui Jason care este un

seducător incorigibil... Cu obrajii îmbujorați, Séréna replică, pe un ton fremătând de mânie :

— Și de ce nu ? Am petrecut o seară excelentă, și domnul Jason a dat dovadă de o deosebită amabilitate când mi-a propus să vin acasă la el.

— Amabilitate ! exclamă Paula. Părerea lui era cu totul alta. Nu știu cum de te-ai lăsat înșelată ; nu e mai puțin adevărat că, pentru Jason a fost o adevărată înfrângere. A doua zi de dimineață mărturisea chiar, că pentru prima oară în viața sa, avusese scrupule „să o trezească în mod prematur pe Frumoasa din Pădurea Adormită", potrivit propriei sale expresii.

Séréna se simți jignită de râsetele răutăcioase pe care le declanșaseră ultimele cuvinte. Când colegele sale de birou se pregătiră să-și reia lucrul, una dintre ele, ceva mai în vârstă, se îndepărtă de grup și se apropie de tânără.

— Nu vă necăjiți pentru o nimica toată, murmură ea. Sunteți poate naivă ; dar, cu siguranță că în inocența aceasta constă puterea dumneavoastră...

Acum, Séréna, având ochii ațintiți asupra anunțului, se simțea întinată la aducerea aminte a acelei discuții.

Deodată totul fu dat uitării : Wendy începu să plângă. Séréna se repezi spre leagăn, și-

ind că, dacă nu o va liniști imediat, copilul va începe să plângă și mai tare. Micuței îi dădeau dinții, și nimic nu reușea să o liniștească, mai ales noaptea.

Séréna străbătea încăperea în lung și-n lat ținând-o în brațe pe Wendy. Când și când o legăna și-i vorbea la ureche. Din fericire, plânsetele scăzură în intensitate, și, încetul cu încetul, copilul se liniști. Totuși, Séréna continuă să meargă încetișor ; se temea ca țipetele să nu înceapă iar, supărându-i pe vecini. Curând, gândurile sale începură să hoinărească, ducând-o cu un an în urmă, la acea vreme fericită când viitorul i se oferea în culorile cele mai plăcute. Din această fericire trecută, nu-i mai rămânea decât amintirea... Revedea aerul stânjenit cu care mama ei, roșind până în vârful urechilor, îi mărturisise într-o seară :

– Séréna, tatăl tău și cu mine, avem să-ți dăm o veste mare...

– Da, da, spusese ea, cu un aer distrat.

Proaspătă absolventă a unei școli de secretariat, parcurgea coloana cu „Oferte de serviciu" a unui cotidian.

– Lasă ziarul, draga mea, și ascultă-mă cu atenție.

Séréna ridicase privirile. Tatăl său părea emoționat ca un licean ; intrigată, își abandonă căutările.

– Tatăl tău are să-ți spună ceva important.

– Nu, mai bine spune-i tu...

– Ba nu, tu...

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu ! exclamă Séréna ridicându-se de pe scaun. Hotărâţi-vă, sau mai bine spuneţi-o amândoi dintr-odată.

Ceea ce şi făcură. Cu privirea strălucind de mândrie, cei doi izbucniră într-un glas :

– Vom avea un copil !

De-a dreptul uluită, Séréna îşi aţintise privirile îndelung asupra părinţilor ei, ca şi cum aceştia ar fi venit de pe altă planetă. Formau o familie atât de unită încât se revoltă la gândul că familia ei şi-ar spori numărul după nouăsprezece ani. Dar deîndată ce observă dezamăgirea ce se zugrăvea pe chipurile lor, regretă profund egoismul său. Atunci a început să-i liniştească, spunându-le :

– E minunat ! Totdeauna am vrut să am un frate sau soră...

Din cauza emoţiei, mama sa scoase un suspin de uşurare.

Părinţii săi se îmbrăţişară cu căldură.

– Nu ţi-am spus că se va bucura la fel de mult ca noi ? zise tatăl ei.

Totuşi, în lunile care urmară, bucuria începu să se preschimbe în nelinişte. Vizitele medicului deveniseră din ce în ce mai dese, pe măsură ce se apropia sorocul. În cele din urmă, acesta îşi mărturisi temerile : trebuiau să fie pregătiţi pentru sfârşitul fatal.

Când veni clipa aceea, Séréna împreună cu tatăl ei se aflau într-o sală de aşteptare din spital. Au aşteptat ore întregi, fără să mai spere ceva, când un medic, cu un aer grav, veni să le dea vestea cea tristă :

– Îmi pare rău, domnule Payne, domnişoară, însă eforturile noastre s-au dovedit inutile... Am reuşit să salvăm doar copilul.

Séréna nu va uita niciodată expresia tragică ce se ivi în clipa aceea pe chipul tatălui ei, răvăşit de durere. Săptămâni de-a rândul după înmormântarea soţiei el rătăci într-o stare vecină cu nebunia, răspunzându-i la întrebări fără tragere de inimă, şi aiurea. La puţin timp după aceea, a venit un poliţist să-l dea de ştire că tatăl ei murise aruncându-se înaintea unei maşini.

Ea nu a avut timp de tânguieli : micuţa Wendy trebuia îngrijită cu mare atenţie.

Curând au început să se ivească probleme. Séréna a trebuit să vândă casa şi auto-service-ul părinţilor, amândouă ipotecate. Din vânzarea făcută s-a ales cu atâţia bani cât să-şi plătească cheltuielile, pe timpul cât a căutat o cameră de închiriat şi o creşă, în apropiere de serviciu. De nevoie, a acceptat prima slujbă care se ivise.

Séréna aşează din nou copilul în leagăn. Apoi, se aşează la masă şi începu să-şi facă numerarul. Degeaba drămuise pe cât putuse de

bine banii, trebuia să mai reducă din cheltuieli, ca să poată plăti taxele pentru Wendy. Chiar de pe acum nu se mai ducea la coafor, nu-şi mai putea permite să folosească cosmetice şi îşi dădea încălţămintea la reparat atât cât era cu putinţă. Noroc că părul ei lung de culoare galben aurie, cu bucle naturale, se mulţumea cu o şamponare făcută acasă.

Ciorapii costau scump, şi încercase să renunţe la ei, încă din primele zile de serviciu, de teamă să nu-i agaţe în aşchiile de lemn ale biroului la care lucra. În schimb, nu putuse să renunţe la supă şi sandviciul de la prânz, de teama frecventelor ameţeli datorate unei hrane prea frugale. Cu un aer gânditor, Séréna aruncă o privire spre Wendy. Nu fără mândrie, admira obrajii rotunzi şi trupul durduliu, în timp ce molfăia capătul creionului. Deodată, fruntea i se încruntă ; micuţa scoase un scâncet. Câteva clipe mai târziu, încăperea răsuna de strigătele lui Wendy.

– Oh, nu, nu începe iarăşi !

Séréna o luă pe surioară în braţe, dar micuţa nu se potoli. Urletele nu încetară decât abia după zece minute, nespus de lungi. Se pregătea să aşeze copilul din nou în leagăn, când cineva bătu la uşă. Bătăile erau seci şi insistente. Strângând-o pe Wendy la piept, Séréna se duse să deschidă deîndată ; în prag se proţăpise proprietăreasa, roşie de mânie.

– Îmi pare rău, doamnă Collins... îngăimă Séréna.

– Şi mie, Miss Payne, izbucni proprietăreasa cu o voce tăioasă. Va trebui să părăseşti camera peste opt zile. Am fost foarte răbdătoare, dar situaţia de faţă nu mai poate dura ; vecinul dumneavoastră de palier, domnul Gent, deranjat de plânsetele neîncetate ale copilei, ameninţă că pleacă. Regret, credeţi-mă sincer, dar camera aceasta va fi anunţată la închirieri chiar sâmbăta viitoare.

Îi întoarse spatele, lăsând-o pe Séréna fără replică. Disperată, tânăra închise uşa încet în urma ei. Acum, culmea ironiei, Wendy dormea liniştit. Séréna privi cu atenţie înduioşată chipul scăldat de candoare al micuţei.

Pe neaşteptate, ochii i se umplură de lacrimi, şi, în grabă, o aşeză pe fetiţă în leagăn ; apoi, aşezându-se la masă, îşi ascunse obrazul în braţele încolăcite.

Plângând liniştit, dădu frâu liber amărăciunii sale, de prea mult timp înăbuşite de-a lungul anului ce se scursese ; necazurile ei se revărsau într-un şuvoi interminabil. I se părea că soarta îşi făcea plăcere din a o copleşi şi, îndârjindu-se împotriva ei, căuta s-o distrugă. Până-n prezent, îi ţinuse piept cu curaj ; însă, azi, se declară învinsă.

Într-o zi, Paula îi sugerase să dea copilul la cămin. Ideea aceasta îi provoca oroare ; totuşi, prin forţa lucrurilor, trebuia să se ho-

tărască să ia în considerare o astfel de posibilitate. Încetul cu încetul, ridică fruntea și își plimbă ochii înceţoşaţi de plâns spre încăperea mobilată sărăcăcios. Un covor uzat în care se zărea urzeala, un fotoliu cu picioare strâmbe, un pat, o chiuvetă ce ascundea pe jumătate un contoar de gaze. Locuința era searbădă, nespus de tristă, prost încălzită. Totuși, așa sărăcăcioasă cum era, camera asta însemna siguranță și le adăpostea, pe ea și pe Wendy... Era de neconceput să se despartă de copilă ; ar însemna cea mai nenorocită alternativă ! Ea o respinse cu forța pe care ți-o dă disperarea.

Ziarul zăcea pe masă. Séréna puse mâna pe el și îl frunzări cu o privire abătută ; încă o dată, atenția îi fu atrasă de acel anunț atât de enigmatic. Brusc, ea se opri în dreptul unei fraze ale cărei cuvinte îi părură dictate de providență.

„Persoanele în îngrijire sunt acceptate" !

Cu mișcări febrile, smulse pagina din ziar, coborî scara câte patru trepte deodată și se repezi la intrarea imobilului unde se afla telefonul rezervat locatarilor. Cu mâinile tremurânde, greși de trei ori numărul de telefon până să-l formeze corect, iar vocea îi tremura atunci când solicită întrevederea.

Extrem de concis, i se anunță o adresă, înainte ca persoana de la celălalt capăt al firului să închidă telefonul destul de brutal.

Privirea ei zăbovi pe foaia ziarului pe care mâzgălise în grabă : „Sâmbătă, ora paisprezece și treizeci. Hotel Imperial. Camera 1005".

Era pentru a doua zi ! Din fericire, Séréna dispunea de prea puțin timp ca să se poată răzgândi !

Pagină cu pagină, romanele colecțiilor „EL și EA" și „ROMANTIC" vă fac să trăiți întâmplări pasionante și timpul va trece într-un mod încântător.

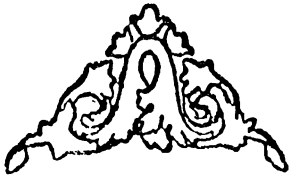

CAPITOLUL II

Nu i-a fost deloc greu să aleagă cu ce să se îmbrace şi îşi puse singurul compleu pe care-l poseda şi care părea mai acătării, compus dintr-o fustă şi o vestă închisă la culoare, un pic cam sobră, contrastând cu strălucirea aurie a părului lung ce cădea în bucle pe umeri. Îşi completă ţinuta cu o bluză cu mâneci largi de culoare crem. Totuşi, când se privi în oglindă, Séréna se încruntă. Nu era nimic la această îmbrăcăminte sobră care să poată atrage atenţia. Şi dacă era vorba de un emir luxos, după cum spuneau colegele sale de birou, şansele sale erau destul de reduse.

Bătăile inimii se înteţiră. Până în prezent, ea nu voise să-şi închipuie decât avantajele posibile ale acestui demers, străduindu-se să nu se gândească la decepţiile sau la eşecurile umilitoare pe care le pot provoca uneori asemenea anunţuri.

„Persoanele în îngrijire sunt acceptate." Cuvintele acestea îi jucau pe dinaintea ochilor ; dacă bărbatul pe care urma să-l întâlnească

se ţinea de cuvânt, şi dacă obţinea misterioasa slujbă, viitorul lui Wendy era asigurat ; Séréna aruncă o privire spre ceasul de la mână : îi rămâneau doar zece minute ca să ajungă la hotel. Taxiul pe care îl comandase urma să sosească dintr-o clipă într-alta. După ce se aplecase pentru ultima oară spre oglindă, îşi luă geanta şi coborî treptele scării.

Taxiul o lăsă în faţă la Hotel Imperial ; sosise cu puţin înainte de ora fixată. Se îndreptă spre recepţia hotelului şi, cu respiraţia tăiată de emoţie, ceru să-i fie anunţată sosirea celui ce ocupa camera cu numărul 1005. Personalul hotelului o spiona pe furiş ; Séréna simţi deodată cum îi iau foc obrajii, dându-şi seama că personalul hotelului cunoştea probabil motivul prezenţei sale.

După câteva minute care i se părură interminabile, un comisionar din personalul hotelului se apropie de ea şi o rugă să-l urmeze.

Genunchii i se înmuiară pe dată, când traversară holul acoperit cu un covor de mari dimensiuni cu desene bogate şi variate. Şi, când uşile ascensorului se deschiseră, încet şi fără zgomot, ea avu impresia că părăseşte o lume în care domnea buna cuviinţă şi echilibrul, pentru a pătrunde într-o altă lume, în care domnea o neliniştе ciudată. Într-adevăr, ea aparţinea unui univers în care nimănui nu-i trecea prin minte să cumpere o fiinţă umană, după cum lăsa de înţeles anunţul. I se promitea si-

guranță „pentru toată viața" în schimb, o închideau într-o colivie aurită... Dar ea ce trebuia să ofere ?

Teama făcu să i se pună un nod în gât. Se căznea cu disperare să scoată un sunet, dar nu reuși. Neputincioasă, Séréna privea cum trec etajele pe dinaintea ei fără să poată cere liftierului să facă drumul înapoi. Ascensorul se opri și comisionarul o luă pe culoar.

O mochetă groasă de culoare bleu le înăbușea zgomotul pașilor în timp ce se îndreptau spre camera fatidică.

Curând, se opriră în fața ușii pe care se observa numărul 1005.

– Mul... mulțumesc, bâigui ea scotocind prin buzunar după o monedă.

Dar comisionarul îi refuză bacșișul și se întoarse către ascensor, nu înainte de a-i face cu ochiul.

Séréna întinse mâna cu gând să bată la ușă, apoi, în ultima clipă, o retrase. Pe dată, îi reveniră în memorie întâmplările în care se făcea comerț cu femei, din care aflase că niște tinere – după ce au răspuns unor asemenea anunțuri – sfârșiseră prin a eșua în vreun bordel mizerabil, din Port-Said.

– Séréna Payne, ești de-a dreptul nebună ! murmura ea, mutându-se când pe un picior când pe celălalt. La ce bun să te lași ispitită de diavol ? Mai sunt și alte mijloace ca să poți ieși din situația asta. În zilele noastre, oame-

nii nu sunt lăsați să trăiască fără vreun adăpost, doar există Ajutorul Social !

Totuși, gândul de a o vedea pe Wendy la un cămin de orfani sau pe mâna Asistenței publice o făcu să se simtă atât de jenată încât, spulberând orice ezitare, bătu la ușă.

Aproape deîndată, un servitor veni să-i deschidă și, deosebit de politicos, o invită să intre. Încăperea era mobilată atât de luxos încât i se tăie respirația.

O masă și niște fotolii, lucrate cu finețe, se aflau așezate pe un covor splendid alb-cenușiu; gravuri aurite împodobeau pereții tapetați cu o țesătură de culoare bleu-deschis, și, cu toate că soarele pătrundea din belșug prin ferestrele de mari dimensiuni, Séréna observă cu surprindere că în încăpere se afla un șemineu în care ardeau trosnind niște butuci.

Înaintă cu pas nesigur și se opri în apropierea unui fotoliu cu spătarul înalt, în timp ce servitorul ieșea din încăpere. Séréna se crispă, neștiind ce să creadă; dar curând se liniști când zări făcându-și apariția un bărbat în vârstă, cu înfățișare distinsă.

– Miss Payne ?

Avea o voce timbrată admirabil, cu inflexiuni melodioase, și vorbea cu un ușor accent. Mai întâi crezu că e francez ; dar își schimbă părerea auzindu-l cum se exprimă, cu o politețe distinsă și un fel de măreție a vremurilor de mult apuse :

– Señorita ar fi atât de amabilă să ia loc ?

Ea se aşeza într-un fotoliu şi îşi lăsă privirile să rătăcească peste chipul cu trăsături nobile şi fine ale interlocutorului său. Ochii erau pătrunzători, şi Séréna putu să citească în ei o anumită uimire, totuşi, gura desenată ferm exprima o mare bunăvoinţă. Altădată, gândi ea, părul lui alb ca zăpada trebuia să fi fost negru ca abanosul. În schimb, îşi păstrase silueta, înaltă şi zveltă, de bărbat tânăr.

Séréna aşteptă ca el să continue. Spaima sa, ba chiar temerile sale, scăzură când îşi dădu seama că el îşi căuta cuvintele. Fără îndoială, experienţa era nouă pentru vârstnicul gentleman atât de sigur pe el ; pentru a-l încuraja, îi adresă un zâmbet.

– Înainte de toate, señorita, permiteţi-mi să mă prezint. Sunt contele Alberto de Valdivia, iar dumneavoastră vă numiţi, cred, Séréna ?

– Da, señor conte... spuse ea pe un ton stânjenit. El făcu un gest de tăgăduire.

– E de ajuns să-mi spuneţi Don Alberto, draga mea. Dacă mi-am declinat titlurile şi calităţile, am făcut-o pentru cazul în care aţi dori să vă informaţi despre mine.

– Mulţumesc, Don Alberto, murmură ea, un pic nervoasă. Însă n-aş îndrăzni deloc să fac un asemenea lucru...

– De ce nu ? zise el ridicându-şi sprâncenele. Nu ştiţi nimic despre mine, – doar că intenţionez să caut o tânără englezoaică. Şi a-

nunțul dat de mine este redactat în termeni care, trebuie să recunoașteți, riscă să pară cu două înțelesuri.

Séréna încuviință dând din cap.

– În privința asta, aș dori tare mult să pun câteva întrebări, îndrăzni ea.

– Vă voi răspunde cu plăcere. Dar înainte de asta, ne vom conforma obiceiului britanic și vom lua câte un ceai.

Sună, și servitorul apăru îndată.

– Ceai pentru domnișoara, și pentru mine. Acesta este un ritual ce face dovada unui rafinament deosebit.

Servitorul înclină din cap și părăsi încăperea.

Don Alberto o privi pe Séréna cu atenție minuțioasă; după ce o cercetă din cap până în picioare, îi întâlni privirea, și desluși admirație în ochii lui negri. Chipul Sérénei, scăldat de o lumină dulce, se coloră ușor.

– Señorita, aș dori să știu ce v-a atras în mod deosebit atenția, la acest anunț. Să fie oare perspectiva de a fi eliberată, definitiv, de grijile materiale ?

Un surâs plin de cinism îi strâmbă buzele.

– În ultimele zile, continuă el, numeroase tinere s-au așezat chiar în locul unde stați... Toate erau englezoaice, blonde, și – potrivit propriilor lor declarații – toate afișau un aer discret și erau docile. Fiecare, fără cea mai mică excepție, a mărturisit că este încântată

de perspectiva unei vieți de lux. Totuși, am avut certa impresie că virtuțile cu care se lăudau erau la fel de false ca și culoarea părului lor. Desigur, sunt un om în vârstă, de modă veche, dar mai sunt încă în stare să deosebesc un păr vopsit de unul natural.

– Culoarea părului este cea naturală, señor, protestă Séréna ridicându-și cu vioiciune bărbia. Aflați că, dacă îmi doresc viața mai ușoară și bunăstare, nu o fac cu titlu personal.

– Ia te uită ! exclamă el, cu un aer gânditor. În cazul acesta, pot să vă întreb pentru cine ?

Ea ezită o clipă, apoi se explică :

– În anunț este specificat faptul că persoanele în îngrijire sunt acceptate. Am în grijă un copilaș, în vârstă de douăsprezece luni, și proprietăreasa camerei pe care o ocup m-a înștiințat de curând că mă dă afară pentru că micuța plânge adesea – îi dau dinții. În afară de asta, ieri, am aflat că taxele pentru îngrijirea lui Wendy se vor mări, și mă tem că nu voi putea face față. Iată ce motivează demersul meu. Sunt în căutarea disperată a unui acoperiș ce poate să ne adăpostească, pe mine și pe Wendy ; și dacă nu izbutesc să îl găsesc, voi fi nevoită să plasez copilul la un cămin. Dar sunt în stare de orice, ca să evit lucrul acesta. De orice !

Își ridică încet privirile ; acum, interlocutorul său nu o mai privea cu indulgență, ci cu

un profund dezgust. Încruntând sprâncenele, își mângâie bărbia, cu un aer sarcastic.

— Și eu care credeam că în sfârșit căutările mele își atinseseră scopul, murmură el. Eram încredințat totuși, și asta chiar din prima clipă, că ați fi aceea care întrunea toate calitățile. Păreați atât de nevinovată... Și acum aflu că aveți un copil !

Oftă adânc, apoi adăugă :

— Hotărât lucru, principiile mele s-au schimbat mult.

Roșie în obraji, Séréna se ridică brusc în picioare. Fierbea de indignare.

— Wendy nu e fiica mea, este sora mea ! Cum ați putut crede că...

Don Alberto păstră același aer împietrit ; dădu cu tristețe din cap.

— Draga mea, mă așteptam să născocești o scuză.

— Deloc. N-am nevoie să mă scuz ! Bătu enervată cu picioarele în pardoseală. Asemenea presupunere o scotea din sărite. Lăsând timiditatea la o parte, izbucni pe un ton pe care cu greu putea să și-l controleze :

— Aveam nouăsprezece ani când mama mea a aflat că era însărcinată. Sarcina a mers rău; au survenit complicații, din cauza vârstei... Mai mult nu știu... Ea a murit când a născut-o pe Wendy, și, câteva luni mai târziu tatăl meu s-a sinucis. De atunci m-am ocupat cât am putut mai bine de sora mea. Din nefericire, nu

am un salariu mare, şi îmi este uneori imposibil s-o scot la capăt. Acesta este motivul pentru care mă aflu aici... Anunţul publicat de dumneavoastră mi-a dat speranţa că voi putea ieşi din această situaţie. Ar fi însemnat pentru mine şi pentru Wendy o viaţă nouă. Totuşi, dacă am răspuns acestui anunţ, nu am făcut-o pentru lux sau pentru pofta de câştig; voiam doar să caut un loc în care aş putea s-o cresc pe Wendy fără să fiu nevoită s-o fac să tacă deîndată ce plânge, un loc unde ar putea să crească şi să trăiască o viaţă normală. Iată ce-mi doresc, señor şi ce-mi voi dori întotdeauna ! La revedere...

Îşi puse mănuşile, aproape că-i venea să plângă.

– Nu-i nevoie să chemaţi servitorul, cunosc drumul, spuse ea în cele din urmă.

Cu o surprinzătoare agilitate pentru un om de vârsta lui, Don Alberto o ajunse din urmă.

– Nu plecaţi, señorita, vă rog. Fără îndoială, v-am judecat greşit... Binevoiţi să acceptaţi scuzele mele. Mi-aţi face onoarea să rămâneţi? Am de vorbit cu dumneavoastră. Sosirea neaşteptată a lui Pedro care împingea un gheridon o descurajă să părăsească încăperea.

– Vă rog, zise Don Alberto pe un ton mângâietor, rămâneţi şi serviţi-mă cu ceai.

Era greu să reziste farmecului lui, şi Séréna nu se lăsă mult rugată.

– Foarte bine, spuse ea după câteva clipe de ezitare. Accept scuzele dumneavoastră. Şi voi lua ceaiul în compania dumneavoastră.

Ea avu dintr-odată impresia că vede o felină ce se întorcea în vizuina sa, cu o încântare abia mascată.

Pe un ton îmbietor, o invită să ia loc.

În timp ce ea turna ceaiul, de culoarea ambrei, în cești de porțelan de China, urmări cu privirea gesturile ei delicate. O luminiță lucea în ochii lui negri.

Pe timpul conversației care urmă, îi puse întrebări cu o iscusință diabolică, obligând-o să scoată la iveală fiecare amănunt din viața ei de până acum, fără să aibă câtuși de puțin impresia că este supusă unui interogatoriu. Ba dimpotrivă, ea încercă față de persoana lui un fel de recunoștință pentru interesul pe care i-l purta. Se folosea cu atâta măiestrie de farmecul său încât ea se simți curând pe deplin calmă. Era aproape ca și cum se afla în compania unui unchi care arătându-se interesat de problemele ei, i-ar fi acordat toată atenția. Încrezătoare, îi împărtășise necazurile din trecut și speranțele despre viitor.

Orologiul sună de ora patru, întrerupând cu brutalitate acest dialog amical. Uimită, Séréna exclamă :

– Cum de a putut trece timpul atât de repede ? Nu credeam să lipsesc mai mult un un ceas. Trebuie să plec neapărat !

Don Alberto o privi cu mirare.

— Dar nu putem abandona discuţia în punctul acesta, micuţa mea. N-am reuşit încă să vă vorbesc amănunţit despre propunerea pe care tocmai doream să v-o fac !

— Aşadar, aţi avea... intenţia să-mi încredinţaţi această slujbă ? şopti ea.

— Dumneavoastră, şi nimănui altcuiva.

Zâmbi şi o însoţi din nou către fotoliu.

— Totuşi, dumneavoastră vă aparţine decizia finală, bineînţeles.

Sensibilă la seriozitatea tonului folosit de Don Alberto, Séréna era în aşteptare.

— Ce ştiţi despre Chile ? întrebă el, pe negândite.

— Puţine lucruri, răspunse ea. E în America de Sud, nu-i aşa ?

El clătină din cap, schiţând un zâmbet.

— Exact. Este o ţară de forma unei păstăi de fasole, mărginită de Munţii Anzi şi Oceanul Pacific. De-o parte, munţii şi zăpezile sale veşnice, şi, de cealaltă parte, marea şi valurile sale înspumate. Este pământul meu natal, un loc visat în care vă puteţi creşte sora. Ţinutul acesta este atât de divers, datorită lungimii sale extraordinare, încât acolo se întâlnesc toate felurile de climă şi de peisaje ! La nord se găsesc imense întinderi deşertice, pustiite de soare, şi unde ploile sunt rare. În timp ce la sud, pădurile sunt atât de umede încât chilienii spun, sub formă de glumă, că acolo plo-

uă cel puțin trei sute șaizeci și cinci de zile pe an. Ghețarii alimentează torentele, râurile și lacurile, și, între deșerturile nordului și întinderile neînsorite și reci ale extremei sudice, se întinde marea câmpie centrală. Acolo locuiesc, în fundul unei văi fertile. Acolo climatul este plăcut ; verile sunt calde și uscate, iernile blânde și ploioase.

Don Alberto făcu o pauză ; apoi, după câteva clipe reluă :

— Familia mea s-a instalat în acest ținut în secolul al XVI-lea. Străbunii mei făceau parte dintre acei conquistadori, însetați de aventură și de aur, veniți din Spania. N-au găsit aur dar, explorând ținutul și considerându-l destul de primitor, s-au stabilit acolo. Ceva mai târziu, și-au adus și familiile. La început, a fost destul de anevoios, căci trăiau înconjurați de indienii ostili. Pierderile de vieți omenești au fost numeroase, dar, puțin câte puțin, au izbutit să-și supună vecinii. Azi, descendenții primilor coloni se consideră mai mult chilieni decât spanioli. Noi privim cu dragoste și admirație vitejia și dragostea de libertate a indienilor, și suntem conștienți că unite cu tradițiile seculare aduse de conquistadori, asemenea calități au contribuit la edificarea națiunii chiliene. Fosta colonie spaniolă a devenit o republică tânără. Totuși, fiind înconjurată de munte, ocean și deșert, țara aceasta rămâne încă într-o oarecare măsură izolată de restul lumii.

Războaiele și revoluțiile succesive au măcinat-o, cutremurele de pământ și valurile seismice, foarte frecvente, au distrus fără doar și poate orașe întregi și continuă să o facă ; vulcanii știnși de secole s-au trezit cu brutalitate în vreme ce alții erup pe durata unei nopți. Chilienii sunt aidoma tinerilor *huasos*, zgomotoși, imprevizibili și impulsivi, pe care eu îi folosesc în *hacienda* mea la mânatul vitelor. Și, prin felul de a fi, se aseamănă cu propria lor țară.

— Huasos ? replică Séréna, un pic uimită.

— Vaqueros... gauchos... Așa cum se spune pe la dumneavoastră... cow-boy, explică el amuzat de întrebare.

Reluându-și aerul serios, continuă :

— Nepotul meu este asemenea acelor tineri. Bineînțeles, în următorii ani, el va prelua succesiunea în fruntea haciendei. Dar, până atunci, el va duce această viață de *huaso* până în ziua în care mă voi hotărî că este timpul să mă retrag.

Privi pentru o clipă în gol.

— În numele lui am dat acest anunț. Și, dacă îmi doresc să mă urmați până la capătul lumii, este pentru ca dumneavoastră să-i deveniți soție.

Séréna îl privi îngrozită.

— Cu... cum ?

Cu un aer posomorât, Don Alberto reluă :

– Da, acesta este scopul propunerii mele. Nepotul meu are nevoie de o soție ; și consider că sunt singurul în măsură să i-o poată alege pe aceea care i se potrivește.

Oftă și reluă pe un ton ce trăda faptul că era extrem de obosit :

– În prezent, sunt un om în vârstă, señorita. Și prin aceasta îmi exprim dorința cea mai dragă mie – să las hacienda pe mâini bune. Dacă s-ar căsători, nepotul meu ar fi în situația să-și atragă mai lesne stima persoanelor amabile cu care tratăm afacerile noastre și să se facă ascultat de slujbașii de vârsta lui, care sunt tentați să-l considere ca pe unul de-al lor.

Neliniștită, Séréna scutură ușor din cap ; vorbele lui Don Alberto provocară înlăuntrul ei un fel de amețeală. O mulțime de imagini se ciocneau în mintea ei, succedându-se cu repeziciune.

Piscuri înzăpezite, valuri de spumă, deșerturi arse de soare, păduri înecate de ploaie începură să joace pe dinaintea ochilor ei. În pădurile acestea ale Anzilor, conquistadorii cutezători, în căutare de comori fabuloase, dăduseră lupte nemiloase împotriva indienilor !

Înspăimântătoarele cutremure de pământ menționate de către Don Alberto nu i-ar fi pricinuit mai multă emoție decât această propunere de căsătorie atât de neașteptată. Era profund impresionată și se străduia din răsputeri să-și ordoneze gândurile.

Aceşti tineri huasos, aprigi şi zgomotoşi, duceau o viaţă cu totul diferită de a sa ; o viaţă despre care nu reuşea decât să ghicească anumite aspecte.

Desigur, avusese ocazia să vadă, la cinematograf, imensele cirezi de vite desfăşurându-se cât vezi cu ochii pe câmpii, şi să admire îndemânarea şi rezistenţa acestor călăreţi care petreceau călare zile şi nopţi. Dar, întinderile vaste, care se deschideau privirii pe ecranele din sălile întunecate, păreau mai mult imaginare decât reale, în plus, ospeţele sub cerul liber, cu ocazia cărora acei *huasos* frigeau bucăţi mari de carne, întăreau impresia de irealitate. Într-adevăr, omleta şi fasolea nu alcătuiau oare masa zilnică a tinerei fete ?

Şi iată că i se propunea să se mărite cu un bărbat care, cu siguranţă, aparţinea acelei lumi atât de diferită de a ei.

Ochii larg deschişi ai Sérénei exprimau o puternică uluire, aproape o stare de şoc.

– Vorbiţi serios ? izbuti ea să glăsuiască.

Întrebarea îl surprinse neplăcut pe Don Alberto.

Cuprins de nervozitate, îi răspunse cu o voce aspră.

– Cât se poate de serios, señorita.

Ea suspină cu amărăciune.

– Dar nepotul dumneavoastră... ce crede despre un asemenea aranjament ? Ce fel de

bărbat poate fi acela care acceptă ca bunicul să-i aleagă viitoarea soție ?

– Ce fel de bărbat ? murmură el, dus pe gânduri. Este leit taică-său... Am fost îndureraţi de pierderea lui, sunt deja mulţi ani de atunci. Unicul meu fiu şi-a găsit moartea într-unul din cutremurele de pământ despre care v-am amintit. Fiul meu, care îşi adora soţia – o femeie afectuoasă şi de o remarcabilă frumuseţe, voise să-l ofere ocazia să meargă împreună într-o călătorie de afaceri ! Drama a avut loc în timpul sejurului pe care l-au făcut în oraş. Când s-a produs cutremurul, ei se aflau în hotel ; pereţii s-au prăbuşit peste ei. Formau un cuplu foarte unit, ideal...

Făcu o pauză, apoi reluă :

– Nepotul meu n-a păstrat nici o amintire despre părinţii săi. Fiecare zi care trece îmi aminteşte, clipă de clipă, de tatăl său. În ultimii ani ai prea scurtei lui existenţe, fiul meu mi-a prilejuit satisfacţii imense. Cu câteva săptămâni înainte de dispariţia sa, s-a considerat dator să-mi mulţumească pentru felul în care l-am îndrumat şi sfătuit. Nepotul meu îmi va fi la fel de recunoscător, sper, că i-am arătat drumul cel bun, – singurul care duce la adevărata sa împlinire. Cât despre felul cum va reacţiona la această iniţiativă...

Deodată ochii i se împăienjeniră, privirea îi deveni rece şi inexpresivă.

– Bineînţeles, va face ceea ce îi voi spune.

Séréna simţi milă faţă de tânărul care, de ani de zile, trăia în umbra acestui bătrân autoritar, ba chiar tiranic. Crescut de acest hidalgo bănuitor şi trufaş.

Îi lipsea încrederea în sine, ceea ce părea uşor de înţeles, şi se încredea mai mult în judecata altuia decât a sa. Timiditatea îl inhiba; sensibil la reproşuri, complexat, a devenit cu timpul o fire închisă.

Cu toate acestea, contrar simpatiei pe care o încerca faţă de acel tânăr, problema căsătoriei era în afara oricărei discuţii.

– Îmi pare rău, mărturisi ea deosebit de calmă, însă trebuie să căutaţi altundeva o soţie pentru nepotul dumneavoastră.

– De ce ? spuse el cu o voce tăioasă: Sunteţi cumva îndrăgostită de un alt bărbat ?

– Nu. Nu e vorba de asta, îl încredinţă ea.

– Atunci, pentru ce minţiţi ? insistă Don Alberto. N-aţi afirmat dumneavoastră, adineauri, că aţi face orice ca să găsiţi un adăpost ? Ceea ce vă ofer nu se poate compara cu acel „orice". Păreţi a nu înţelege ce şansă cu adevărat extraordinară vi s-a înfăţişat dumneavoastră. Gândiţi-vă un pic la viaţa pe care o duceţi acum, apoi la aceea pe care v-o propun.

– Aşadar, n-aţi înţeles ? protestă ea. Nu mă voi mărita niciodată cu cineva despre care nu ştiu nimic şi pe care nu l-am întâlnit, nici măcar o dată în viaţa mea.

– Totuşi, doriţi să vă căsătoriţi ! izbucni el, ştiind că argumentul acesta cântăreşte mult.

Séréna începu să roşească deîndată ; îngăimă :

– Adică... în fine, într-o zi, sper că... da...

O întrerupse şi, cu o voce mângâietoare, remarcă :

– Sunteţi foarte optimistă, nu-i aşa, señorita ? Prea optimistă, fără îndoială. Credeţi, cu adevărat, că un bărbat ar accepta să întreţină un copil care nu este al lui ? Bărbaţii sunt egoişti ; nu sunt de acord nici cu cel mai neînsemnat sacrificiu... Vreţi să descriu situaţia dumneavoastră, aşa cum va arăta ea peste câţiva ani ? Copleşită de grijile pe care le cauzează faptul de a creşte singură un copil, veţi îmbătrâni înainte de vreme ; veţi uita cu totul de dumneavoastră cât timp copila îşi va urma studiile, apoi veţi fi din nou singură, când ea se va face mare ; vă veţi da seama de primele semne de bătrâneţe ; nici iubită, nici dorită, nici măcar nu veţi spera – afară de cazul în care sora dumneavoastră s-ar dovedi deosebită, ceea ce ar fi minunat – să vă arate cât de cât recunoştinţă.

Ea nu reuşi să-şi stăpânească tulburarea.

– Sunteţi crud, señor !

– Realist, señorita. Aţi face foarte bine să-mi urmaţi sfatul.

Acestea fiind zise, se ridică şi părăsi camera.

În începere căldura era sufocantă ; și totuși Séréna era pătrunsă de fiori de gheață. O frică inexprimabilă puse stăpânire pe întreaga sa ființă : se închipuia părăsită, pierzând orice putere de seducție. Această perspectivă părea de temut.

Aruncă o privire în jurul ei, comparând interiorul elegant și luxos în care se afla cu odaia sordidă și goală în care locuia — camera pe care va trebui să o părăsească în mai puțin de o săptămână. Unde se va duce ? Și cât timp va mai dura această existență precară ? Wendy riscă să fie pentru totdeauna marcată de această continuă nesiguranță.

Când Don Alberto reveni, Séréna avea ochii ațintiți asupra flăcărilor care jucau în șemineu. Părea foarte calmă. El se apropie, și ea își îndreptă privirile către el. În ochii ei licărea o luminiță, părea că zâmbește. Îndemnat de această atitudine încurajatoare, întrebă :

— V-ați hotărât, señorita ?

— Da, señor, răspunse cu simplitate. M-am hotărât să accept propunerea dumneavoastră; sper ca nepotul dumneavoastră să găsească în persoana mea o soție care să corespundă așteptărilor sale.

Fiecare roman din colecțiile „EL și EA" și „ROMANTIC" vă va lăsa inima copleșită de tandrețe, și ochii plini de soare. Încrederea, elanul și buna dispoziție pe care le veți câștiga citindu-le, le veți dărui și tuturor celor din preajma dumneavoastră !

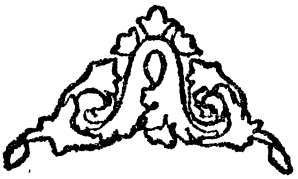

CAPITOLUL III

Trei zile mai târziu, așezată la fereastra unui hotel care domina o piață vastă, Séréna privea un pluton de carabinieri care bătea pas de defilare în sunet de fanfară. Era vorba de schimbarea gărzii în fața palatului Mandena, reședința șefului de stat. Soldații purtau chipiu, tunică și pantaloni kaki, cizmele de piele de culoare neagră le ajungeau până la genunchi ; aliniați în fața celor pe care urmau să-i înlocuiască, așteptau ordinele. Ofițerii celor două plutoane își scoseseră săbiile și se salutară, cu mișcări precise și în același timp elegante.

Două câte două, gărzile își schimbară locul până ce noul pluton se substitui celui ce fusese de gardă.

În continuare, fanfara atacă un marș, și carabinierii au pornit pe străzile din Santiago pentru a se înapoia la cazarmă.

Capitala se întindea în întregime sub privirile Sérénei. Ea se ridica în mijlocul unei câmpii imense și era străbătută, în partea de nord,

de un râu. La est, niște munți cu piscuri de înălțimi inegale barau orizontul : Munții Anzi.

Nu trecuseră încă douăzeci și patru de ore de când părăsiseră Londra. Zborul decursese foarte bine ; și Wendy, înconjurată de atențiile lui Don Alberto, îl cucerise pe bătrân.

Cuibărită în brațele Sérénei, ea nu-l pierdu o clipă din ochi, adresându-i nenumărate zâmbete și gângureli. De-a dreptul subjugat de gingășia micuței, insistase s-o ia în brațe ca s-o alinte, lăsându-i Sérénei răgazul să se întrebe despre flecărelile stârnite de plecarea sa de la serviciu.

Servitorul lui Don Alberto se îngrijise de toate, ocupându-se de problemele ei până în cele mai neînsemnate amănunte. Dar toate s-au petrecut atât de repede încât aproape că rămăsese fără replică ; deși își dădea seama că face o adevărată nebunie...

Și, foarte jenată, se străduise să dea o explicație credibilă patronului său.

— Datorită unor probleme de familie, a trebuit să-mi caut o altă locuință... și, în cele din urmă, am găsit o nouă slujbă, nu departe de zona în care locuiesc de acum înainte...

— Ne pare rău că sunteți în situația să plecați, interveni patronul pe un ton binevoitor. Dar, cum intrăm într-o perioadă de activitate restrânsă, plecarea dumneavoastră nu se va resimți prea mult. Sunați-mă, în clipa în care veți

găsi de cuviinţă, ca să vă trimit salariul şi certificatul de muncă.

Séréna alesese momentul pentru a suna în timpul prânzului, în aşa fel încât să evite întrebările stânjenitoare ale colegelor sale : n-ar fi avut curajul să răspundă acestor întrebări. Relaţiile sale cu ceilalţi membri ai personalului, cu toate că fuseseră excelente, nu reprezentau decât relaţii de serviciu. Consacrându-şi tot timpul liber pentru îngrijirea lui Wendy, se văzuse nevoită să refuze orice invitaţie şi, din cauza asta, nu s-a simţit legată cu adevărat de nici una din colegele sale. Or să vorbească despre ea o zi sau două, apoi o vor uita, socoti ea cu o uşoară amărăciune. Asemeni unui vapor pornind în larg şi dispărând în noapte, ea nu va mai lăsa în urma ei decât o imagine fugitivă !

Suspină şi se îndepărtă de fereastră, îndreptându-se spre pat. De la sosirea în acest hotel, o doică recomandată de către patroana hotelului se ocupă de Wendy pe toată durata scurtului ei sejur.

— Străduiţi-vă să dormiţi un pic, dacă puteţi, draga mea, o sfătuise Don Alberto. Ne vom întâlni jos pentru cină. Avem încă atât de multe de vorbit, înainte de a ne duce la hacienda.

Acceptă bucuroasă o asemenea sugestie. Evenimentele se succedaseră cu atâta repeziciune în ultimele zile...

Ţinutul acesta o tulbura ; forfota, priveliştile, chiar şi chipurile oamenilor, totul i se părea straniu, ba chiar îngrijorător.

Epuizată, Séréna se întinse pe pat. Oboseala sa era mai mult de natură nervoasă decât fizică. Nici aşternuturile îmbietoare, nici moliciunea saltelei nu o făceau să se simtă în largul său.

Cu chipul încordat, frământa gânduri triste.

Se obligase să se mărite cu un bărbat pe care nu-l văzuse în viaţa ei ! Ar fi în stare măcar să susţină moralul unei fiinţe atât de timide şi atât de docile ? Cât priveşte gesturile politicoase cu care ei se vor înconjura, ar putea ţine loc de iubire ? Neizbutind să afle un răspuns, se foia în aşternut. O imensă oboseală pusese stăpânire pe ea. Apoi, pe nesimţite, pleoapele i se îngreunară, şi în scurt timp se scufundă în somn. Visa. Un bărbat îi apărea în cale şi o uşura de toate neajunsurile vieţii sale. Avea un caracter ferm ; binevoitor, energic şi de neînfrânt, o ungea la inimă. Vindecându-i suferinţele morale cele mai secrete, îi reda entuziasmul şi bucuria de a trăi. Pe scurt, el aprindea în adâncul fiinţei sale flacăra iubirii... De aproape un an, abisul acesta îi bântuia nopţile. Când se trezi, după o oră, avea încă lacrimi în ochi. Se uită la ceas : îi rămânea timp destul până să coboare.

Razele soarelui se strecurau prin storurile veneţiene pe jumătate coborâte; intrigată, Séréna aruncă o privire în jurul ei. Într-adevăr, îşi amintea perfect că le ridicase până sus înainte de a se întinde în pat. Nu era nimeni. Totuşi, cu siguranţă, cineva se strecurase tiptil în cameră în timp ce dormea şi umblase la storuri.

Séréna răsuci în grabă cheia în broasca uşii; impresia de a fi spionată o făcea să se simtă stânjenită. Gestul său nu servea la nimic, era chiar un pic ridicol. Cu toate acestea, se simţea, pentru moment, atât de vulnerabilă încât simplul fapt că se închidea în cameră o liniştea.

Dori să facă un duş. Îndreptându-se spre baie, fu deodată oprită de o grămadă de pachete de culoare gri. Erau de mărimi felurite ; pe fiecare dintre ele era gravată în relief şi cu litere aurite o semnătură. Séréna reuşi să descifreze un nume : „Mirabelle". Luă primul pachet şi îl clătină cu precauţie. Un foşnet abia perceptibil se făcu auzit, ceea ce îi stârni curiozitatea. Desfăcu ambalajul, scoase capacul. Cu mâinile uşor tremurând, dădu la o parte hârtia subţire de culoare mov şi descoperi în interiorul cutiei un dezabie cu dantele fine. Nu-şi putu stăpâni o exclamaţie de încântare şi îl întinse pe pat cu mişcări grăbite.

Apoi desfăcu pachetele unul câte unul cu un soi de frenezie care o lăsă curând cu respi-

ra̧ia tăiată. Fiecare nou obiect de îmbrăcăminte părea mai luxos decât cel precedent.

Sub privirile sale neîncrezătoare, se etalară rochii şi dresuri, compleuri şi pantaloni, poşete şi pantofi...

Toate astea trebuiau să fi costat o groază de bani.

Camera era invadată de hârtii de ambalaj şi capace de carton, în clipa în care deschidea ultima cutie.

De altfel, o deschisese cu o anumită dificultate, căci era mai voluminoasă decât celelalte. Sérénei îi scăpă o exclamaţie de uimire când scoase la iveală un mantou splendid din blană închisă la culoare ; după ce ezită o clipă, îl mângâie cu un fel de voluptate.

Rămase uimită în faţa unei asemenea etalări de bogăţii.

Nici chiar o stea de cinema, gândi ea, cu încântare, nu dispunea de o garderobă mai luxoasă... şi mai costisitoare ! Obişnuită să facă economii, considera extravagantă o asemenea risipă şi nu îndrăznea să încerce să calculeze cât ar costa aceste lucruri.

După o matură chibuzinţă, îşi alese o rochie albă cu o linie simplă, împodobită cu broderie englezească. În timp ce se privea în oglindă, constată fineţea croielii. Rochia nu-i scotea în relief formele ci lăsa doar să se ghicească un corp suplu şi gingaş. Linia bustului, uşor provocator, atrăgea privirea.

Nici cosmeticele nu fuseseră uitate. Folosi puțin roșu de buze cu tentă corai și un tuș de pleoape, gândindu-se la prestanța bărbatului care o însoțea. El se pricepea admirabil la femei și știa nu numai să le fie pe plac dar și să le suscite interesul, ba chiar entuzismul, acelora mai puțin pretențioase.

Cu o intuiție oarecum diabolică, îi ghicise întocmai gusturile, cât și faptul că zorzoanele și lucrurile de gust îndoielnic o lăsau indiferentă. Ba mai mult, își permisese luxul să afle ce măsuri purta...

După ce s-a încredințat că Wendy dormea liniștită, Séréna coborî și ajunse la bar, unde o aștepta Don Alberto. Acesta își lua aperitivul așezat în dreptul unei ferestre. Se ridică deîndată ce o zări apropiindu-se. Simțind dintr-odată nevoia să-și arate recunoștința, îi întinse mâna și, spre marea ei surpriză, bătrânul i-o sărută. Plin de admirație, murmură :

– *El fuego hermosa*... Asta înseamnă, „strălucire de foc", adăugă el.

– *Gracias, señor*, făcu ea înclinând capul.

Era aproape de prânz, și soarele care inunda sala cea mare făcea să strălucească șuvițele blonde ale Sérénei încolăcite în jurul crestetului.

Câteva minute mai târziu, se așezară la masă.

Li se serviră mai întâi un *plata*, o delicioasă salată de avocado și creveți cu lămâie. Ur-

mă apoi specialitatea casei, o *empanada de horo* : adică o musaca de diverse feluri de carne cu măsline, ceapă, ardei iute şi stafide. În timp ce mâncau, schimbau banalităţi ; dar îşi dădeau seama că, mai devreme sau mai târziu, trebuiau să ia în discuţie problemele care îi interesau...

Surâzând îngăduitor, Don Alberto aştepta ca Séréna să-şi isprăvească desertul – o îngheţată cu fragi – apoi, după ce se servi cafeaua, el vorbi pe neaşteptate :

– În dimineaţa asta, am avut o convorbire prin radio cu nepotul meu. Ne va întâmpina la aeroportul din Santiago.

Se uită la ceas şi adăugă :

– Va sosi aici peste o oră.

– Atât de repede ? izbucni Séréna, cu voce sugrumată.

Printr-un semn al capului, Don Alberto încuviinţă.

– Aş dori să vă cer scuze, señorita, înainte de sosirea nepotului meu. După o matură chibzuinţă am ajuns la următoarea concluzie : e de dorit să-l las să creadă că Wendy este fiica dumneavoastră...

Uimirea se zugrăvi pe chipul ei ; şi bătrânul se grăbi să se facă înţeles :

– La timpul potrivit, îi voi spune adevărul.

– De ce îl pedepsiţi cu o asemenea decepţie, señor ?

Tăcu pentru o clipă, privind-o cu ceo mai mare atenție. Era atâta nevinovăție și prospețime în privirea Sérénei încât Don Alberto zâmbi cu satisfacție.

– Cunoscând pasiunea nepotului meu pentru enigme, am hotărât să-i ofer spre dezlegare un asemenea mister. Nimic altceva nu trezește mai multe controverse decât un mister deplin. Și ce poate fi mai ciudat decât o fată cu înfățișare atât de nevinovată care să aibă copil ? Micuța vă seamănă foarte mult, și, firesc, el va crede – ca și mine – că este a dumneavoastră.

Séréna se înroși dar se strădui să-și păstreze calmul.

– Va să zică, señor, doar pentru a suscita curiozitatea nepotului dumneavoastră, trebuie să pretind că sunt mama lui Wendy. Nu este prea elegant din partea dumneavoastră, nici față de el, nici față de mine...

Trăsăturile chipului lui Don Alberto se înăspriră, și expresia lui căpătă mai multă autoritate.

– Nu a fost vorba de sentimente în înțelegerea pe care am încheiat-o, izbucni el pe un ton înțepător, ci de avantajele materiale pe care vi le-ar oferi.

Séréna se albi la față ; în spatele aparențelor de amabilitate și farmec, omul acesta se dovedea a fi deosebit de dur. Și cu toate astea, ea recunoștea că Don Alberto avea drep-

tate să-i amintească condițiile înțelegerii lor, un acord de pe urma căruia ea profita cu un soi de bucurie naivă. O cameră într-un hotel de mare clasă, o garderobă luxoasă, ce dovedeau dărnicia bătrânului. Acum, nu mai avea dreptul să se plângă ; făcuse o anume alegere – aceea a coliviei aurite – și trebuia să și-o asume.

– Voi face așa cum veți dori, señor, răspunse ea plecându-și capul. Dar ce va trebui să-i spun nepotului dumneavoastră ? E o situație destul de delicată...

– Îi veți spune că aveți un copil în îngrijire, atâta tot.

– Ceea ce mă intrigă în anunțul pe care l-ați publicat este acea mențiune privind eventualele persoane în îngrijire. Puțini sunt cei care acceptă ca salariații lor să aibă obligații de familie... Atunci, pentru ce ?

De vreme ce Séréna promisese că va face așa cum i s-a spus, Don Alberto se arătă din nou mulțumit. Luă o țigară de foi căreia îi rupse cu grijă capătul înainte de a răspunde.

– Fiecare cuvânt din anunțul acela a fost cântărit cu cea mai mare atenție. Și adăugarea acelei mențiuni la care faceți aluzie a fost ingenioasă. Tânăra pe care o căutam trebuia să facă dovada unor calități de netăgăduit, și mai ales să aibă simțul datoriei – în primul rând. Să nu fie în stare vreodată să-mi trădeze încrederea... În plus, când cineva este lipsit

de aceste calități, nu-și asumă responsabilitatea îngrijirii unei persoane sau o abandonează degrabă. Totuși, nu mi-am închipuit că ar putea să fie vorba de un copil... Dar, la urma urmei, faptul acesta se potrivește admirabil planului meu. Nu ne iubim niciodată atât de mult părinții decât atunci când devenim noi înșine părinți ; de aceea, faptul că va trăi în preajma micuței îi va fi de cel mai mare folos. O noapte petrecută la căpătâiul unui copil bolnav îl va învăța mai multe decât nenumărate sfaturi...

— Nu-mi explic atitudinea dumneavoastră, spuse Séréna înălțându-și sprâncenele. Nepotul dumneavoastră nu are nici o amintire despre părinții săi ; deci, în ochii lui, dumneavoastră ați îndeplinit rolul acesta. Asta înseamnă că s-a arătat nerecunoscător față de dumneavoastră ?

— Nerecunoscător nu este cuvântul care se potrivește, remarcă acesta cu nemulțumire în glas. Să spunem doar că a ajuns să se îndoiască de temeiul metodelor mele și că nu își dă seama prea bine de motivele care mă stimulează. Confruntat el însuși cu problemele pe care le pune educația unui copil, va lua seama la greutățile pe care le-am întâmpinat până să-l fac mare. Și va isprăvi prin a înțelege, chiar dacă a putut să gândească contrariul, că încerc doar să-mi dau silința cât mai bine cu putință pentru interesele sale.

„Atâta vreme cât interesele astea coincid cu ale tale !" gândi ea fremătând.

Séréna ghicise, încă de la prima lor întâlnire, că asemenea curtoazie de fațadă ascundea îndărătul ei un caracter autoritar. Neglijând cu dispreț părerea altuia, își impunea voința față de cei mai slabi ; și asta, cu o asemenea lipsă de menajament, cu o asemenea trufie, încât reușise să trezească ostilitatea nepotului său, care era atât de timid și atât de supus !

I se strângea inima. Tânărul era la fel de neajutorat ca și ea... Ce puteau să spere de la viitor aceste două marionete pe care o mână de fier le făcea să joace după bunul său plac ?

CAPITOLUL IV

In taxiul care-i ducea la aeroportul din Santiago, Don Alberto abia scoase două-trei cuvinte. Părea încordat ; când au ajuns pe pista aeroportului, nervozitatea lui se transmisese Sérénei. În câteva minute, urma să facă cunoştinţă cu necunoscutul cu care a promis să se căsătorească !

Ţinând-o pe Wendy în braţe, îl urma grăbită pe Don Alberto, ale cărui priviri erau aţintite asupra avionului cu alură elegantă care staţiona pe pistă.

— Perfect, nu a întârziat la întâlnire, murmură bătrânul. Înfăţişarea i se luminâ şi schiţă un surâs. În jurul lor domnea forfota ; un val de călători năvălea în avioanele de linie ; aterizările şi decolările se succedau într-un ritm impresionant. Dar Séréna nu avea ochi decât pentru bărbatul care tocmai ieşea din carlinga argintată a unui avion de dimensiuni mult mai modeste. Înainta spre ei cu paşi mari. Don Alberto îi făcu un mic semn cu mâna, pe care o lăsă deîndată în jos când îl recunoscu.

– *Sacramento !* exclamă el, profund dezamăgit. De ce ai venit tu, Cosme ? Unde îmi este nepotul ?

Séréna slăbi din strânsoarea cu care o ţinea la piept pe Wendy : evident, acesta nu era bărbatul pe care-l aşteptau. Pilotul arunca priviri stânjenite spre patronul său şi spre tânără.

– M-a rugat să vă exprim regretele sale, *señor*. E atât de ocupat încât n-a reuşit să-şi facă timp să vină să vă întâmpine.

– *Por Dios !* exclamă Don Alberto cuprins de mânie.

Ai crede că cine ştie ce nenorocire s-a întâmplat la hacienda ! Se urcară la bordul avionului ; locul ocupat de Séréna era alăturat cu cel al lui Don Alberto, care era foarte enervat. Timp de aproape o jumătate de oră, rămase tăcut şi posac, în vreme ce avionul zbura către sud. În prezent, capitala şi clădirile sale înalte rămăseseră departe în urma lor ; survolau la joasă altitudine o câmpie, plantată cu eucalipţi şi plopi. Diguri de pământ se înşirau de-a lungul drumurilor pe distanţe de kilometri ; mici canale legau parcelele între ele.

– Pământurile acestea sunt dintre cele mai roditoare, făcu Don Alberto, cu o înfăţişare mai senină. Datorită muntelui, beneficiem de o irigare ideală a culturilor. Într-adevăr Anzii cu gheţarii lor reprezintă un adevărat rezervor, şi dispunem de apă chiar şi în timpul verilor celor mai secetoase.

Séréna își drese glasul și întrebă, pe un ton reținut :

— Vă ocupați cu agricultura, señor ?

— Într-o mică măsură. Ne ocupăm în special de creșterea vitelor. Dar, bineînțeles, avem și grădini de zarzavat și livezi dispuse împrejurul haciendei ; doar pentru nevoile noastre.

Din nou, el se cufundă într-o tăcere adâncă.

Privirile Sérénei, ațintite asupra hubloului, deveneau din ce în ce mai neliniștite, pe măsură ce lanurile de cereale și grădinile de legume făceau loc pășunilor.

Curând nu se mai zăriră decât imense întinderi acoperite de iarbă care se desfășurau înaintea ochilor la nesfârșit, și pe care păștea mii de bovine. Ea nu văzuse niciodată atât de multe vite adunate într-un loc și atât de multe cirezi ; și când avionul începu să coboare în direcția unei case, abia vizibilă sub linia orizontului, își dădu seama că zborul lor se apropia de sfârșit.

În clipa în care cobori din avion abia dacă se mai putu ține pe picioare. O mașină îi aștepta la capătul pistei.

Séréna se strecură pe bancheta din spate, și vehiculul demară imediat. Se îndreptară spre o locuință vastă, situată pe o terasă, în mijlocul unui pâlc de eucalipți. Pereții casei păreau construiți din blocuri de piatră nefasonată, căci se avusese grijă să nu se observe îmbinările cu ciment. Erau zugrăvite în alb, ceea ce făcea

să se observe mai bine acoperişul din ţigle verzi şi rotunjite ; dale mari de piatră de aceeaşi culoare acopereau terasa şi împrejurimile piscinei.

Când au pătruns în casă, Séréna remarcă aceleaşi dale verzi ce pardoseau podeaua, ceea ce confirma simplitatea austeră a amenajării exterioare. Don Alberto o invită să străbată holul de la intrare şi o conduse către salon. O mochetă de un cafeniu-deschis se armoniza cu ţesătura de culoarea tutunului care tapisa banchetele aşezate lângă pereţi ; ici şi colo, lampadare fine şi elegante se integrau în mod plăcut acestui ansamblu distins şi sobru. Un şemineu de mari dimensiuni atrăgea în mod irezistibil privirea ; era clădit din marmură, iar deasupra lui se afla o hotă imensă din aramă care făcea să se oglindească sclipirile văpăilor. În jurul şemineului era destul loc pentru douăsprezece persoane. Séréna se minuna de tot ce vedea. Simţindu-se încântat şi flatat, Don Alberto întrebă :

— Vă place casa mea, señorita ?

Privirea sclipitoare a fetei era o dovadă cât se poate de grăitoare.

— E splendidă, señor. Este amenajată cu mult gust. V-aţi priceput să introduceţi aici tot confortul necesar unei vieţi moderne, fără să dăuneze specificului local şi tradiţional.

El clătină din cap în semn de aprobare şi se pregătea să-i mulţumească pentru acest

compliment când deodată uşa salonului se deschise vijelios. O femeie, scundă şi voinică, îşi făcu apariţia şi îşi agita braţele în semn de bun venit.

– Iertare, señor conte, dar nătângul ăsta de Cosme abia adineauri m-a anunţat de sosirea dumneavoastră. Trebuie să aduc nişte lapte pentru *niña* ?

– *Gracias*, Carmen. Sunt sigur că invitatele mele mor de sete, ca şi mine. Dar, înainte să ne serveşti ceva de băut, poate ar fi mai bine să-i arăţi camera señoritei Payne. S-au făcut toate pregătirile necesare, aşa cum am cerut, în legătură cu copila ?

Carmen clătină din cap în semn că da ; ochii săi negri se fixaseră asupra tinerei şi a copilului.

– Si, señor. Totul este pregătit. Señorita binevoieşte să mă urmeze ?

– Şi doica ? se mai interesă Don Alberto, înainte ca ele să iasă din salon. Aţi găsit pe cineva pe măsura aşteptărilor ?

– M-am ocupat şi de problema asta, señor. Am adus-o pe sora lui Cosme, care are numeroşi fraţi şi surori mai mici. Ea abia aşteaptă să se ocupe de *pequeña*.

– Excelent, spuse el, cu un aer satisfăcut. Aşadar totul este pregătit cât se poate de bine.

Cu chipul surâzător, i se adresă Sérénei :

– Binevoiţi să mă scuzaţi, dar o să trebuiască să vă las singură. Din cauza absenţei mele,

s-au adunat o mulțime de probleme de rezolvat... În schimb, diseară, vom cina împreună. Sper să vi-l pot prezenta atunci pe nepotul meu care, sunt sigur, își va cere mii de scuze că nu a venit să vă întâmpine la aeroport.

– Nu vă faceți griji din cauza mea, señor. Nu pregetați să vă reluați ocupațiile, care trebuie să fie numeroase, după cât îmi dau seama. Cât despre nepotul dumneavoastră, știu că are o scuză îndreptățită. Ne vom întâlni toți trei, diseară.

Era cât pe ce să intre în panică, la simpla sugerare a acestei întâlniri. Se străduí să se stăpânească și, ținând-o strâns la pieptul ei pe Wendy, o urmă pe Carmen. Acum, își atinsese în fine scopul : găsise mediul în care o va crește în voie pe micuță, ferită de grija zilei de mâine. Dar pentru aceasta trebuia să plătească, oricare ar fi prețul.

Carmen îi arăta camerele ; din cale afară de vorbăreață, nu tăcea o clipă. Încăperile se aflau chiar sub acoperiș, mansardate. Se zugrăviseră pereții în alb și se așezaseră, cu ingeniozitate, dulapuri și polițe în toate colțurile și ungherele. O placă de lemn ce ajungea până la fereastră putea fi folosită ca masă de lucru.

Cele două încăperi comunicau printr-o ușă interioară. În camera lui Wendy, ferestrele erau protejate cu grilaje de fier forjat prin care pătrundea nestingherit aerul încărcat de mires-

mele florilor. Séréna făcu apoi cunoștință cu Bella, doica aleasă de Carmen pentru a se ocupa de micuță.

Wendy dormea adânc, și Séréna i-o dădu în brațe tinerei fete.

Se simțea cuprinsă de un fel de euforie, de exaltare. Ar fi putut străbate întreg pământul fără să descopere vreodată echivalentul acestui ținut de paradis ; cu încântare, și-o închipuia de Wendy zburdând prin splendidele livezi, înconjurată de animalele ei preferate. Nimic pe lume, își făgădui ea, nu le va obliga să părăsească aceste locuri...

Séréna își petrecu restul după-amiezii plimbându-se prin împrejurimile casei. Rătăcind la întâmplare, ajunse curând în fața unei împrejmuiri din bârne, și se sprijini de barierele de lemn. Locul era pustiu ; la ora asta oamenii se aflau probabil pe câmpia din apropiere, tri ind și marcând imensele cirezi pe care ea le zărise din avion. Își continuă preumblările pășind în liniște, aruncând chiar o privire în interiorul unei vaste clădiri amenajată ca dormitor. Totul părea pustiu. Însă ea a fost atrasă de zgomote de crătiți și tigăi ; apropiindu-se, zări o bucătărie de dimensiuni impresionante de unde răzbătea un miros îmbietor de carne prăjită. Acolo se pregătea de zor cina pentru *huasos* ; aceștia se vor întoarce, cu siguranță, în mai puțin de un ceas.

Deja, soarele scăpăta ; Séréna se grăbi să se întoarcă la hacienda. Binevoitoare față de cel ce era la originea bunăstării sale, ea dorea să-i apară sub o înfățișare care să poată trezi interesul unui tânăr timid și retras.

Își puse o rochie de catifea bleu, cu mâneci lungi, care sublinia în chip destul de sugestiv linia coapselor, și niște sandale fine de un gri argintat. În continuare, își pieptănă cu mișcări energice părul lung ce-i cădea în valuri blonde peste umeri ; apoi, mulțumită de cum arată, se aplecă o ultimă oară spre oglindă și ieși din cameră.

Înainte să coboare, își adună tot curajul de care dispunea. Se pregătea să facă primul pas, când o izbucnire de exclamații vesele se abătu asupra casei, tulburând tihna sfârșitului de amiază. Cu zecile, călăreții săreau din șa și se îndreptau zgomotoși spre bucătărie.

Séréna rămase în loc, neștiind ce să facă. Pași grei răsunau pe verandă, chiar sub fereastră. Unul dintre *huasos* pătrunse în holul de la intrare ; auzi clinchetul pintenilor. Câteva clipe mai apoi, niște voci se făcură auzite din ce în ce mai tare în salon. La început, nu a fost decât un murmur înăbușit ; apoi, cu rapiditate, se ridică tonul, și replicilor mușcătoare le urmară niște vociferări. Abia desluși vocea lui Don Alberto, căci interlocutorul său deosebit de ranchiunos, îl întrerupea în fiece clipă.

Uluită, Séréna se aplecă peste balustradă, încercând să-l zărească pe bărbatul care riposta cu asemenea violență vorbelor lui Don Alberto. Cine putea fi acela care să-i răspundă cu atâta îndârjire bătrânului *hidalgo* care conducea hacienda cu o mână de fier ? Niciodată vreun slujbaș n-ar fi îndrăznit să vorbească cu asemenea tupeu și cu atâta răceală în glas.

Cineva trânti o ușă cu atâta furie încât pereții casei se zguduiră. Și tăcerea se așternu din nou, apăsătoare, tulburătoare. Atmosfera părea tensionată.

Silindu-se să-și stăpânească teama, Séréna trase cu nesaț aer în piept. Pe neașteptate, ușa camerei sale se deschise cu zgomot. Un bărbat înalt și îmbrăcat în negru, dădu buzna în încăpere. Această încălcare brutală a intimității sale o făcu pe tânără să amuțească. Îl privi întrebător pe bărbatul în negru. Acesta o măsură din cap până în picioare, cu aroganță. Se legăna când pe un picior când pe celălalt, făcând să-i zornăie pintenii de argint. Purta pantaloni de piele ce se mulau pe șoldurile-i înguste, care făceau să pară și mai lungi gambele sale musculoase. Cămașa deschisă la piept pe jumătate lăsa să i se vadă bustul bronzat. Părul ciufulit de vânt era negru — precum inima Satanei — ca și ochii în care licărea o lumină de-a dreptul diabolică. Un zâm-

bet crud și batjocoritor îi răsfrângea buzele, dezvelindu-i dinții albi.

– Așadar, dumneavoastră sunteți ultima achiziție a contelui ! izbucni el pe un ton disprețuitor. Nu l-aș fi crezut în stare să-și aleagă perfecțiunea în persoana unei blonde groaznic de insipidă, la fel de atrăgătoare ca o madonă din ghips.

Se simți deosebit de ofensată.

– Cine sunteți dumneavoastră ? replică ea pe un ton șovăielnic. Cum îndrăzniți să pătrundeți în camera mea fără să...

– Ei, haide, nu mă lua drept imbecil ! făcu el intervenind cu brutalitate. Nu ți se potrivește deloc să faci pe femeia ofensată ; dacă e să dau crezare bunicului, ai fi mai mult decât dispusă să împarți patul cu mine !

Obrajii Sérénei luară foc.

– Vreți să spuneți că sunteți... murmură ea cu amărăciune.

– Soțul tău, nici mai mult nici mai puțin. Sunt însă un soț încăpățânat...

Înclină ironic din cap, și adăugă :

– Don Juan de Valdivia. Pionul numărul doi din jocul bunicului meu.

– Pion... joc... ? îngăimă ea.

El se apropie, acoperind-o în întregime cu umbra sa și o lămuri :

– E posibil să nu cunoști planul bunicului... de fapt, nu m-ar surprinde să-i fi fost jenă să-ți

vorbească despre asta. la loc, señorita, există un fapt pe care trebuie să-l afli neapărat.

Seréna aproape se trânti într-un fotoliu ; își încrucișă brațele, strângându-le cu mișcări convulsive la piept, ca și cum voia ca acest gest să înlăture teama crescândă pe care o simțea față de acest bărbat, la fel de încăpățânat și autoritar ca Don Alberto. Trebuia să nu-și mai facă iluzii : Juan de Valdivia nu era deloc ființa timidă și timorată pe care se aștepta s-o întâlnească. Ar fi preferat să înfrunte focul, ciuma, sau Dumnezeu știe ce nenorocire, mai degrabă decât să fie legată până la sfârșitul zilelor de acest barbar cu privire rece, care moștenise sălbăticia străbunilor săi, conquistadorii.

– Bunicul meu, spuse el cu o înfățișare sumbră, este un crescător de animale foarte reputat. Și-a petrecut viața selecționând, încrucișând și ameliorând felurite rase de animale. Azi, e în stare – și se laudă, pe drept cuvânt – să furnizeze, la cerere, animale fie docile, fie înrăite, ori bune de muncă. Mai mult, se obligă să-i restituie banii eventualului cumpărător dacă acesta nu este mulțumit. În prezent, intenționează să-și aplice iscusința asupra ființelor umane ; acesta este scopul său suprem...

Surprinsă, Séréna scoase un scâncet. Dar Juan de Valdivia nu-i dădu răgazul să protesteze.

– Chiar așa, afirmă acesta. De altminteri, a încercat deja cu succes asemenea gen de prac-

tică ; și de aceea vrea să întreprindă o nouă experiență !

Tăcu pentru o clipă și continuă :

— Ca și mine, tatăl meu avea reputația unui om foarte încăpățânat. Prefera să facă cum îl tăia capul, cu riscul de a se înșela, mai degrabă decât să urmeze sfaturile bunicului meu. Într-o zi, pe nepusă masă, o tânără și-a făcut apariția la hacienda. Era o englezoaică, blondă, cu ochi albaștri, supusă, fusese aleasă încât să-i placă tatălui meu. Mi s-a spus că s-au îndrăgostit unul de celălalt ; cu toate astea îmi bănuiam mama, cel puțin la început, că ar fi ținut mai mult la hacienda asta bogată decât la tata. Din nefericire, acel cutremur de pământ nu i-a permis bunicului meu — și s-a simțit tare nenorocit din pricina asta — să-și ducă până la capăt experimentul. Din cauza asta, fără îndoială, este atât de nerăbdător să-l reînnoiască, señorita. Pe pielea noastră...

El își ridică bărbia și întrebă ironic :

— Ce impresie vă produce faptul că ați fost aleasă doar pentru a exercita asupra mea o influență de îmblânzire, în așa fel încât să mă fac mai cumpătat și mai supus față de bunicul ? Vă avertizez însă, că stratagema nu va izbuti... O să vă vină mai ușor să îmblânziți un condor, vulturul Anzilor, decât să mă îngenunchеați !

Cu mâna pe inimă, Séréna schiţă o mişcare de retragere bruscă : inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Nu am deloc intenţia să vă îngenunchez señor, făcu ea scuturându-şi capul. Credeam că aveţi nevoie de mine, şi de aceea am venit aici. Îmi închipuiam că sunteţi... Vocea i se curmă. Credeam, reluă ea, că am de-a face cu un bărbat prea timid şi prea complexat ca să fie în stare să-şi găsească singur o soţie. Dar, acum, îmi dau seama că bunicul dumneavoastră v-a descris cu totul altfel de cum sunteţi. Ferească-mă sfântul, señor, nu vreau să mă căsătoresc cu dumneavoastră... mai bine mor de foame !

Atins în orgoliul său, o fulgeră cu o privire furioasă şi încărcată de dispreţ. Temătoare, Séréna se îndepărtă de el şi se îndreptă spre fereastră.

— Şi acum, señor, ieşiţi afară, vă rog, izbucni ea, vorbindu-i peste umăr.

Derutat pentru o clipă de atitudinea trufaşă a tinerei, se apropie de ea şi o apucă strâns de braţ. Ea se stăpâni să nu strige ; o forţă să se întoarcă cu faţa spre el.

— Mă tot întreb ce v-a îndemnat să veniţi aici ? Sunteţi destul de drăguţă să fiţi pe placul unora ; deci nu lipsa pretendenţilor a fost motivul determinant. Nu cumva contele v-a oferit bani ? Da, asta trebuie să fie.

O eliberă din strânsoare cu o mișcare rapidă care sublinia profundul său dezgust și se îndreptă către ieșire. Ajuns la ușă, se opri, vorbindu-i cu o voce tăioasă din care răzbătea gustul amar al disprețului.

– De vreme ce bunicul v-a cumpărat, pur și simplu, va proceda cu dumneavoastră după cum îi va trece prin minte. Asta nu mă privește. Totuși, señorita, dacă doriți să-mi aflați părerea, vă sfătuiesc să plecați cât mai degrabă cu putință. Nu este nevoie de dumneavoastră aici !

El păși peste prag în clipa în care răsunară plânsete de copil ; se auzeau din camera lui Wendy. Uitând pe dată de interlocutorul ei, Séréna se îndreptă în grabă spre camera învecinată, căci micuța era singură ; îi spusese Bellei să se ducă la masă. Îndată ce ajunse lângă leagăn, scâncetele încetară, și Wendy, având o lucire de strengărită în priviri, începu să gângurească de plăcere.

– Strengărițo ! exclamă Séréna, pe un ton mai degrabă afectuos decât sever. Dacă te scap din vedere, curând ai să devii tare capricioasă.

În spatele ei răsună o voce, ce se auzea din celălalt capăt al camerei cufundată în semiobscuritate. Își aminti dintr-odată că nu era singură.

– A cui este copila ?

Séréna se întoarse în loc. Cum o ținea așa pe Wendy în brațe, semăna cu o madonă, la fel de inocentă și de gingașă.

– A mea, răspunse ea, cu un calm desăvârșit, amintindu-și de promisiunea pe care o făcuse lui Don Alberto.

– A dumneavoastră ? întrebă el, neîncrezător.

– Da.

Uimirea profundă ce se citea pe chipul lui Juan de Valdivia îi oferea o satisfacție răutăcioasă.

– Și tatăl ? Unde se află ?

Fără să se tulbure, îi spuse pe un ton convingător ce nu lăsa loc de îndoială :

– Tatăl ei a murit.

El aruncă o privire fugitivă dar plină de înțeles spre mâna stângă a Sérénei. Nu purta verighetă și puțin îi păsa de concluziile la care ar ajunge el. Nu-și dorea decât un lucru : să scape de omul acesta cu comportament din cale afară de agresiv.

Mânat de curiozitate, se aplecă spre Wendy ai cărei ochi albaștri și senini se luminară ; micuța își țuguie buzele și își întinse mânuțele, așteptând ca el să-i răspundă cu aceleași sentimente. Părea atât de descumpănit încât Séréna era cât pe ce să izbucnească în râs ; spera ca ea, și nu sora ei să fie aceea care să-l pună în încurcătură. O așeză din nou în leagăn.

– E timpul să dormi, domnișoară. Ei, hai, nu te ridica iarăși !

O culcă cu capul pe pernă și o sărută.

– Noapte bună, iubita mea.

Când ieși din cameră, îi făcu semn lui Juan de Valdivia să o urmeze, înainte de a închide ușa care dădea spre camera lui Wendy.

– Mai sunt și alți membri ai familiei care vă însoțesc, în afară de copilă ?

Întrebarea aceasta, pusă cu brutalitate, o surprinse.

– Nu, răspunse ea cu sinceritate. Dar faptul acesta nu vă pricinuiește necazuri, señor. Pentru Wendy și pentru mine, căminul înseamnă locul în care ne aflăm amândouă...

Chipul destins al Sérénei reflecta fermitate. El îi adresă o privire furioasă ; mușchii maxilarului îi tremurau, ca și cum ar încerca să lupte împotriva unei vrăji deosebit de periculoase.

– Bătrânul este șiret ca un diavol, mormăi el. Dar, în ciuda acestor circumstanțe, nu mă voi răzgândi !

Ea n-a mai avut timp să-i ceară o explicație. El se repezise spre culoar cu pași mari, ce-i trădau exasperarea. Și curând, nu se mai auzi decât zornăitul pintenilor săi de argint.

CAPITOLUL V

Deodată gongul răsună în casă, anunțând masa de seară. Séréna se stăpâni să nu o ia la fugă. Într-adevăr, cu toate că nu intenționa să rămână mult timp la hacienda, o discuție deschisă cu Don Alberto se arăta inevitabilă. El îi datora explicații. Și, dacă ar da dovadă că este gentleman, i-ar prezenta scuze pentru felul în care îl descrisese pe nepotul său, descriere care, în mod evident, nu corespundea realității.

Cobori în grabă scara ; se simțea extrem de nervoasă. Odată ajunsă în fața ușii salonului, se opri, indecisă. Apoi, luându-și inima în dinți, se hotărî în fine să împingă ușa batantă și pătrunse în salon. Acolo o aștepta o surpriză Don Alberto se afla singur. Adâncit în gândurile sale, privea fix la paharul de Madera cu un aer abătut. Deîndată ce ea intră, el se ridică s-o întâmpine ; chipul bătrânului nu părea deloc marcat de remușcări.

— Sunteți deosebit de fermecătoare, señorita, vă mulțumesc că binevoiți să-mi onorați ca-

sa cu prezența dumneavoastră. De ani de zile n-am mai văzut o femeie atât de drăguță sub acoperișul acesta.

Séréna se crispă ; se temea că hotărârea luată de ea nu va rezista.

— Sunteți atât de amabil, señor. Totuși va trebui să mă scuzați în cazul în care v-aș spune că aceste complimente, cu care mă copleșiți, mi se par la fel de puțin demne de crezare ca și anumite declarații pe care le-ați făcut de curând...

El își îndreptă spatele, și ea observă cum prinde viață pe buzele sale o replică usturătoare, pe care în scurt timp urma să i-o dea. Dar, dintr-odată, el se răzgândi ; cuta plină de amărăciune din colțul gurii dispăru, și grăi :

— Vă datorez scuze, señorita. Este poate mai grav să ascunzi adevărul decât să minți cu bună știință... Dar până când vom discuta despre toate acestea, îngăduiți-mi să vă ofer ceva de băut. Cina poate să aștepte ; veți fi mai în măsură s-o apreciați când vă veți afla într-o mai bună dispoziție sufletească.

Ea refuză băutura, dar consimți să se lase condusă către o canapea pe care luă loc ; privirea sa, încărcată de spaimă, părea țintuită pe ușa salonului.

— Ei, hai, destindeți-vă, murmură el. Nepotul meu nu se află la hacienda în seara asta. A plecat în oraș împreună cu alți *huasos*. Când

se vor reîntoarce – făcând mare tărăboi, ca de obicei – vor miji zorile.

Ușurată sufletește, Séréna se cuibări între pernițele aflate pe canapea ; reacția ei îl făcu pe Don Alberto să zâmbească discret.

– Așadar, ați avut deja ocazia să vă întâlniți cu nepotul meu...

Ea nu-și putu stăpâni un fior.

– „Să mă întâlnesc" este puțin spus, remarcă ea. Aș spune mai degrabă că m-a capturat cu lasso-ul și că m-a însemnat.

Ocupat să-i servească ceva de băut, cu toate că-l refuzase, Don Alberto se opri pe dată.

– V-a însemnat ? repetă el încruntându-și sprâncenele.

– Așa cum se procedează cu o femeie care se cumpără, señor, explică ea. O femeie care, după părerea nepotului dumneavoastră, nu-și are locul aici, și a cărei soartă trebuie să fie lămurită de cel ce s-a dovedit a fi cumpărătorul – dumneavoastră, în cazul de față.

– *Por Dios !* exclamă, cu buzele subțiate de mânie. Dacă era copil, îl pedepseam pentru o asemenea insultă !

– Dar nu mai e un copil, și, oricum, se întâmplă să aibă dreptate... În definitiv, a alege din proprie inițiativă o soție pentru a o căsători cu propriul nepot, atât de timid și nehotărât, nu pare să fie o faptă nesăbuită. Însă, dacă nepotul se numește Juan de Valdivia, este

un nonsens ! Señor, nu v-ați dat seama că asemenea inițiativă l-ar înfuria ?

El se așează lângă ea și, în loc de răspuns, se mulțumi să scoată un oftat. Dar ce regreta el de fapt ? gândi Séréna : eșecul tentativei sale, sau mai degrabă demersul făcut ?

— Dacă ați consimți să-mi ascultați explicațiile, grăi el pe un ton aproape rugător, atitudinea mea v-ar părea fără îndoială mai puțin egoistă.

— La ce bun ? replică ea. După dezvăluirile pe care mi le-a făcut nepotul dumneavoastră, totul este cât se poate de clar. Sunteți un crescător de animale remarcabil, ale cărui succese sunt remarcabile. Tot selecționând și încrucișând animalele, ați ajuns în stare să credeți că ați putea obține aceleași rezultate și în cazul ființei umane. Încetul cu încetul, ideea aceasta a pus stăpânire pe dumneavoastră : să realizați o căsătorie perfectă, un cuplu ideal. Cu toate acestea, în ce ne privește, ați făcut o greșeală cât se poate de mare. Don Juan este un necioplit ; și, ca și cum n-ar fi de ajuns că e grosolan și brutal, se crede buricul pământului... ceea ce nu suport.

O licărire se aprinse în privirea lui Don Alberto, și schiță un zâmbet amuzat. Surprinsă și enervată de atitudinea lui, Séréna se ridică degrabă de pe canapea ; însă el întinse mâna către ea și vorbi pe un ton mângâietor :

– Iertați-mă, *cara* dar am mai avut de-a face cu un asemenea mod de a gândi lucrurile, la fel de sever și la fel de sincer ca al dumneavoastră. Într-adevăr, aceea care urma să-mi fie noră vorbea deja la fel ca dumneavoastră ; după părerea ei, trebuia să admit că am reținut-o la hacienda cu intenția de a o obliga să-l ia de bărbat pe fiul meu. Mereu aceeași obsesie, veți spune... Fiul meu avea un caracter la fel de aprig și de neîmblânzit ca și al lui Juan. Prefera să muncească în *pampa* și petrecea zile în șir în compania acelor *huasos*, a căror libertate o invidia. Nu lui îi revenea răspunderea să conducă treburile acestei imense proprietăți, un adevărat stat în stat ; toate grijile care decurgeau din asemenea sarcină apăsau numai asupra umerilor mei ! Multe fete de familie bună doreau din tot sufletul să se căsătorească cu el. Dar pe el nu-l interesau decât femeile cu purtări îndoielnice, care frecventează *pasados*, cârciumile orașului. La fel și nepotul meu și prietenii săi...

Don Alberto se opri pentru o clipă.

– N-am ales-o pe fata aceea, continuă el. Sosise aici cu totul întâmplător ; totuși, de îndată ce am văzut-o, trebuie să mărturisesc, în mintea mea a încolțit un gând. Am vrut să-l verific înlesnind pe cât posibil întâlnirile dintre ei. La început, s-au desfășurat într-o stare de antipatie ; apoi, spre marea mea satisfacție, relațiile dintre ei s-au îmbunătățit încetul cu

Incetul. Curând – după cum prevăzusem – se simțiră atrași unul de celălalt și în cele din urmă s-au îndrăgostit. Caracterul fiului meu se schimbase complet. Au fost deosebit de fericiți, señorita. Nu se poate exprima în cuvinte ce am simțit când am aflat vestea morții lor. Mi-ar place atât de mult ca Juan, fructul acelei iubiri desăvârșite, să facă o căsătorie la fel de fericită precum părinții săi ; este cea mai mare dorință a mea. Nu-mi puteți reproșa că vreau s-o realizez, chiar dacă credeți în conștiința dumneavoastră că mă consider egal cu Dumnezeu...

Séréna se apropie de șemineu și se aplecă spre focul care ardea cu sclipiri roșiatice. Flăcările vetrei se reflectau pe chipul său, pe care se citea o profundă confuzie. Simțea milă pentru omul acesta care, domnind ca un despot peste micul său regat, se credea atotputernic. Era totodată de râs și de plâns. *El rey de los huasos !* Regele țăranilor ! Urma să abdice și dorea ca ea să devină regină pe hacienda... Un rictus ironic și amar o făcea să strâmbe din buze.

Totuși, când se întoarse cu fața către bătrânul hidalgo, trăsăturile chipului său erau marcate de o severitate neașteptată. Așezat în același loc pe canapea, Don Alberto stătea arcuit de spate, cu bărbia sprijinită în palma mâinii. Ea nu dorea să-l supere, dar cu o voce cumpătată îi spuse :

– Îmi pare foarte rău, señor, dar nu sunt de acord cu asemenea aranjamente...

El clătină din cap în semn de protest, însă ea adăugă deîndată, cu cea mai mare fermitate :

– Astea sunt argumente. Fiecare este liber să se conducă în viaţă cum crede de cuviinţă, la fel şi nepotul dumneavoastră. Sunt convinsă că nu acţionaţi din egoism, şi că doriţi sincer fericirea lui Juan, dar...

Îşi aţinti asupra bătrânului privirea sa clară, de un albastru intens.

– V-aţi gândit, întrebă ea, că, în cazul fiului dumneavoastră, succesul s-a datorat poate norocului, şi că asemenea gen de experienţă nu va duce niciodată la acelaşi rezultat ?

El nu suporta ca cineva să-i pună la îndoială aptitudinile şi răspunse mânios :

– Natura umană nu se schimbă, señorita ! Generaţiile se perindă unele după altele, veacurile îşi urmează cursul, şi omul, în permanenţă, transmite descendenţilor săi aceleaşi trăsături de caracter, aceleaşi vicii. În vinele mele curge sângele întâilor *conquistadori* ; am moştenit de la ei spiritul de aventură, disprețul lor în faţa primejdiei şi orgoliul lor. Fiul meu avea asemenea calităţi, şi, azi, le regăsesc în mod firesc la nepotul meu. Asta explică de ce îl înţeleg atât de bine : el reacţionează în orişice împrejurare aşa cum aş reacţiona eu... Nu se poate deci să mă fi înşelat.

– Şi totuşi, chiar aşa s-a întâmplat, replică Séréna cu calm. Planul dumneavoastră a eşuat, căci pur şi simplu, pe mine nu m-aţi luat în calcul... Dar eu exist, señor, şi, fără încuviinţarea mea, nu vă veţi atinge niciodată scopul ! Refuz să iau parte la această maşinaţie şi doresc să fiu absolvită de promisiunea făcută de mine. Mi-ar place să mă reîntorc la mine acasă, cât mai repede posibil.... fără să-l mai întâlnesc pe nepotul dumneavoastră. În vecii vecilor !

Fără să se grăbească, Don Alberto aşeză din nou paharul pe masă şi se apropie de tânără, cu o înfăţişare autoritară. Ea avu impresia că este o slujnică aflată în faţa stăpânului şi fu ispitită să-i facă o reverenţă. El îi adresă o privire rece.

– Mă tem că aşa ceva nu este posibil, se pronunţă el pe un ton glacial. Am încheiat o afacere, dacă nu cumva aţi uitat ; îmbrăcămintea pe care o purtaţi, acoperişul sub care, dumneavoastră şi sora dumneavoastră, vă aflaţi, sunt tot atâtea dovezi... Sunt deci îndreptăţit să mă aştept din partea dumneavoastră la ceva mai multă înţelegere.

Făcu o pauză înainte de a continua :

– După cum v-aţi putut da seama, hacienda este complet izolată de lume. Prin-urmare, e inutil să vă amăgiţi cu speranţa că veţi evada. V-aţi pierde timpul. Ar trebui să luaţi avionul, dar, bineînţeles, cel pe care îl posedăm nu va

fi pus la dispoziția dumneavoastră. Prin urmare va trebui să rămâneți aici, fie că vă place sau nu !

Cu chipul descompus, vânătă de supărare, lăsă să-i scape un soi de geamăt și, înfuriată la culme, izbucni :

– Puteți să mă țineți prizonieră, dar niciodată nu veți izbuti să mă convingeți să mă căsătoresc cu forța cu nepotul dumneavoastră.

Imperturbabil, Don Alberto replică :

– La început, cea care v-a precedat aici, se arătase la fel de încăpățânată ca și dumneavoastră. Asemenea constatare nu poate decât să mă bucure, căci îmi dă posibilitatea să prevăd reușita planului meu...

Luna arunca luciri palide peste patul Sérénei. Zăcea acolo de câteva ore bune, după ce fugise din salon disperată ; hotărârea de nestrămutat a contelui o adâncise într-o disperare copleșitoare. Acum, își imagina casa aceasta ca pe o închisoare, și camera în care locuia, o celulă, în care ar putea medita pe îndelete asupra nesăbuinței sale. Strânse pumnii și-i ascunse sub cuvertură.

„Sunt nebună, de-a dreptul nebună. Cum am putut să cred că acceptând asemenea târg, nu m-aș expune unor crunte deziluzii ?" Fără îndoială, se pregătise să accepte toate consecințele, dar omul cu care ea fusese de acord să trateze își arăta abia azi adevăratul său ca-

racter... Acel *hidalgo* plin de noblețe era eclipsat de bătrânul disprețuitor și fără scrupule.

Înăbușindu-și plânsul, se dădu jos din pat și își scoase rochia cu mișcări febrile. Un cadou de la Don Alberto... Séréna se simțea un pic rușinată ; cu toate că o făcuse pentru binele lui Wendy, comportarea sa în această afacere îi inspira un soi de dezgust.

În combinezonul ei subțire, măsură camera în lung și-n lat, apoi s-a așezat lângă fereastră. Ca și năucită, stătu acolo un timp privind în gol, deprimată. Deodată, deslușì un zornăit ușor ; și iarăși se așternu o liniște adâncă. Poate i s-a părut, gândi ea făcându-și curaj. Dar, același zornăit se făcu auzit pentru a doua oară ; Séréna se întoarse brusc și, cu ochii măriți de spaimă, scrută întunericul. Reuși să distingă o umbră ; umbra mișca, se apropia. Îngrozită, Séréna nu îndrăzni să schițeze nici cel mai mic gest. O lucire metalică îi atrase privirea, și, în lumina palidă a lunii, zări catarama de argint a unei centuri de piele. O recunoscu deîndată după ornamentele ei aparte.

Revenindu-i graiul, ea exclamă :

— Ce doriți ? Cu ce drept vă permiteți să pătrundeți astfel în camera mea, fără să fiți invitat, Don Juan !?

El izbucni în râs, și, cu un aer cuceritor, înaintă către ea legănându-și alene șoldurile. Ea simți că leșină.

– Simt nevoia să vă vorbesc, făcu el pe un ton ironic. Chiar așa, am reflectat mult la situația delicată în care ne găsim – și cred că am găsit soluția.

Ea își dădu seama, cu un soi de silă, că el era băut ; parfumul ieftin cu care îi era îmbibată cămașa dovedea că nu-și petrecuse noaptea singur.

– Și eu am luat o hotărâre, izbucni ea. M-am hotărât să plec de aici... Aș vrea să-mi promiteți că mă veți ajuta să mă întorc acasă.

El o cuprinse de umeri cu brutalitate, ea tremură când mâinile lui începură să-i pipăie trupul pe jumătate gol, dar rămase nemișcată, refuzând să se roage de el să înceteze.

– Asta mi-ar da planurile peste cap ! E imposibil ! strigă el. Iată ce-mi propun să fac : am să mă căsătoresc cu dumneavoastră... Dar să nu credeți că procedând astfel, mă închin dorinței bunicului meu. Nicidecum, vreau să-i dau o lecție straşnică și să-i demonstrez că o căsătorie pusă la cale într-un chip atât de diabolic nu poate să ducă decât la eșec... un eșec dureros pentru el. În plus, căsătorindu-mă, îndeplinesc cea mai dragă dorință a sa ; și el va trebui atunci – spre marea mea satisfacție – să se țină de cuvânt.

Cu un nod în gât, Séréna izbuti să pronunțe desluşit :

– O promisiune ? Care promisiune ?

– Aceea de a-mi lăsa moştenire hacienda.

Ce ar putea fi altceva ? Am fost crescut cu convingerea că toate acestea îmi vor aparține într-o bună zi. Și, dacă muncesc din greu, fără cruțare, după cum mărturisesc mâinile acestea aspre, este pentru că moștenirea acestui domeniu mă va răsplăti pentru tot ce am îndurat! Și apoi, de curând, bunicul mi-a impus acest ultimatum: căsătoria, de nu... Nu numai că eram obligat să mă căsătoresc, dar pe deasupra trebuia s-o fac cu femeia aleasă de el ! Și, dacă îndrăzneam să refuz, mă puteam aștepta la dezmoștenire. Totuși, señorita, o să-l păcălim pe bătrânul vulpoi... amândoi ! Să-l lăsăm să creadă că este stăpân pe situație ; nu mai are prea mult timp ca să se umfle în pene cu atotputernicia lui... A îmbătrânit !

Glasul acesta, vibrant și lugubru, o făcu să tremure.

— În câțiva ani, continuă el, poate mai puțin, va muri, și noi ne vom putea vedea fiecare de drumul nostru. Dar, în clipa de față, vreau să ne căsătorim ; va fi o ceremonie de formă, și nu vom fi legați prin nici un jurământ. Căci, e de la sine înțeles, nu-mi voi schimba comportamentul doar pentru atâta... În ce vă privește, señorita, cred că actul căsătoriei și faptul că veți purta un nume ilustru vor însemna compensații suficiente. Nu sunteți dumneavoastră, dacă mă pot exprima așa, o soție de mâna a doua ?

Această ultimă remarcă avu asupra Sérénei efectul unei adevărate lovituri. Simți pe dată o asemenea animozitate, un asemenea dezgust pentru bărbatul din fața ei, încât era gata să dea totul la iveală în legătură cu Wendy. Totuși un anume instinct o avertiza să se abțină. Fără îndoială, Don Juan de Valdivia nu putea să accepte ca soția să fi cunoscut un alt bărbat înainte de el ; și, din acest motiv, în ochii săi, asemenea căsătorie era intolerabilă. Suferea în orgoliul său...

Nevoită să se lupte cu două ființe aprige și trufașe care urmăreau același scop, Séréna își dădea seama că lupta era inegală. Rămase tăcută.

— Ce spuneți de asta ? zise el. Sunteți dispusă să mă ajutați să-i venim de hac bătrânului vulpoi ?

— Am de ales ? întrebă ea, pe un ton plin de răceală în care se simțea disprețul.

Privirile iscoditoare ale lui Juan adăstară un timp asupra chipului alb ca varul al tinerei fete. Nu o slăbise deloc din strânsoare ; totuși, ea își dădea silința să pară cât se poate de calmă, ba chiar indiferentă. El izbucni într-un râs batjocoritor, ce se dorea provocator.

— Frumusețea dumneavoastră mă lasă rece, señorita ! În țara asta, femeile nu au nimic din răceala dumneavoastră. Din contră, ele sunt focoase, voluptuoase, pătimașe... Nu veți avea de ce să vă temeți de mine în calitatea

mea de soţ : niciodată nu voi încerca să împart patul cu dumneavoastră ! Ce poate fi mai dezagreabil decât să strângi în braţe şi să mângâi un bloc de gheaţă ?

El o îndepărtă cu o asemenea indiferenţă, încât ea se simţi rănită adânc.

— Vă înţeleg dezgustul, señor : este exact ceea ce simt şi eu faţă de dumneavoastră ! izbucni ea mânioasă. Îmi este penibil să mă găsesc în puterea nopţii, şi în camera mea, în prezenţa unui bărbat ameţit de băutură...

Rănit în amorul propriu, reacţionă imediat şi, luând-o pe sus ca pe un fulg, o trase lângă el.

— Pretind scuze, mârâi el printre dinţi. De nu, veţi regreta amarnic !

— Daţi-mi drumul ! făcu ea cu o voce şuierătoare, zbătându-se disperată.

— Nu înainte de a-mi da satisfacţie, replică el, cu un aer sumbru.

— Şi pentru care motiv ar trebui să-mi cer scuze ? Pentru că am spus adevărul ? Nu am încercat să pretind nici o scuză, când m-aţi insultat într-un mod atât de nedemn de un gentleman.

— Nedemn de un gentleman !

Îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs sardonic.

— N-am pretins vreodată că sunt gentleman ! Asemenea fel de bărbat seamănă cu un porumbel, şi nicidecum cu un şoim... Sunt fiinţe

slabe şi îşi pierd timpul gângurind ; e genul de bărbat care vă e pe plac, señorita ?

– Prefer bărbaţii care nu folosesc forţa decât în cazul în care au încercat celelalte mijloace de convingere !

– Ba din contră, cred că este o osteneală fără rost să procedezi astfel ! Mai bine e să te foloseşti de forţă chiar de la prima încercare !

Şi, ca să demonstreze cele spuse, o sărută cu înverşunare, ca şi cum voia s-o pedepsească, s-o umilească. Séréna îşi aminti de preferinţa lui, mărturisită cu cinism, pentru femeile cu temperament înfocat ; se strădui din răsputeri să rămână ca de gheaţă. Astfel, arătându-şi totala indiferenţă, ea îl dădu de înţeles refuzul său de a intra în joc şi, prin aceasta, afişa profundul ei dispreţ faţă de brutalitatea lui.

Fără pic de regret, îi dădu drumul din strânsoare şi o împinse cât colo. După asemenea gest de trufie, el se îndepărtă ; ajuns la uşă, îi aruncă peste umăr :

– Păstraţi-vă sărutările pentru dumneavoastră, Miss *Sloi-de-gheaţă* ! Nu ştiu dacă trebuie să-l admir pentru extraordinara răbdare pe cel care a izbutit să vă facă femeie, sau să-l compătimesc.

Romanele colecțiilor „EL și EA" și „ROMANTIC" vă prezintă fermecătoare frânturi de viață, care au fost sau pot fi chiar ale vieții dumneavoastră! Descoperindu-le veți aduce înseninare în zilele înnorate și veți face lumina să strălucească și mai puternic în zilele cu soare.

CAPITOLUL VI

O săptămână mai târziu, se pregătea oficierea căsătoriei dintre Juan şi Séréna într-o mică biserică ce se afla la hacienda. Ceremonia fiind hotărâtă în grabă, lista invitaţilor era redusă la maximum. Doar apropiaţii familiei şi câţiva prieteni fuseseră chemaţi.

Don Alberto îşi luase asupra sa pregătirea celor necesare ; schimbarea neaşteptată în atitudinea nepotului său îl uimise, ca şi rugămintea Sérénei prin care îi cerea să nu-i dezvăluie lui Juan adevărul în legătură cu Wendy.

– Dar pentru care motiv, *niña* ? întrebă el surprins. Fiţi îngăduitoare cu el, luaţi-i această greutate de pe suflet... De ce să nu-l eliberaţi de îndoielile care îi fac atâta sânge rău ?

– Nu am chef deloc să mă arăt cumsecade faţă de el, îi replică ea pe un ton aspru. Aţi refuzat să mă dezlegaţi de cuvântul dat şi m-aţi obligat să accept această căsătorie... Însă există o condiţie de care trebuie să ţineţi cont, este aceea cu privire la Wendy. Dacă

cumva îmi veţi dezvălui secretul, căsătoria nu va mai avea loc !

Pentru Don Alberto, secretul acesta era un amănunt neînsemnat care nu avea prea mare importanţă. El îşi vedea visul împlinit... Îşi aşezase piesele pe tabla de şah şi nu avea de gând să se sinchisească de piedici neînsemnate ivite în ultima clipă.

– Aşa rămâne ! izbucni el cu o oarecare bruscheţe. De vreme ce ţineţi morţiş să nu se afle...

Dus pe gânduri, îşi frecase bărbia ; apoi, treptat, chipul întunecat i se lumină de un zâmbet.

– S-ar putea foarte bine, ca procedând astfel, să vă atingeţi scopul. *Niña*, nici dumneavoastră, nici eu nu suntem nişte încuiaţi la minte ; Juan se pare că are un motiv bine întemeiat ca să fie de acord cu această căsătorie... I s-a făcut milă de dumneavoastră ? simte, fără să-şi dea seama, o anumită atracţie pentru dumneavoastră ? Nu ştiu. Oricum ar sta lucrurile, sunt gata să mă bazez pe intuiţia dumneavoastră care i-ar trezi simpatia... Da, *cara*, păstraţi secretul prin orişice mijloace ! Cei din familia Valdivia sunt bărbaţi straşnic de posesivi şi geloşi ; şi Wendy îi va aminti în permanenţă că, în trecut, soţia lui a aparţinut altuia...

„O soție de mâna a doua", își zise Séréna, îngândurată, cuprinsă de toropeală în timp ce-și încheia corsajul cu garnitura de dantelă. Pentru ceremonie, își alesese o rochie de culoare crem, cu jupa largă și dublată cu mătase, cu excepția mânecilor. Acestea erau transparente, cu broderii discrete, lăsând să se ghicească sub ele o piele albă ca spuma laptelui. Părul ei lung și blond era strâns la spate și împletit, formând o coroană aurită ; flori mici și albe, așezate ici și colo în păr, atenuau severitatea acestei pieptănături. Dar în privirile ei triste, se citea o neliniște aproape dureroasă ; era palidă și trasă la față și pe tot timpul dimineții nu ieșise din cameră. Prin fereastra deschisă, auzise sosind invitații care, în marea lor majoritate, după spusele lui Don Alberto, se deplasaseră până aici cu avionul.

O activitate febrilă domnea în casa care zumzăia ca un stup ; dar Séréna, cuprinsă de un soi de toropeală, nu îndrăznise să coboare scările, știind că ar deveni motiv de curiozitate generală. În plus, potrivit unui vechi proverb, a-ți întâlni viitorul soț chiar înainte de ceremonia căsătoriei, poartă ghinion... Cu toate că asemenea proverb a făcut-o să zâmbească, ea voia cu tot dinadinsul să respecte acest obicei; era mai bine, ținând seama de împrejurări, să nu se lase ispitită !

Curând, motoarele automobilelor au fost pornite ; invitații care se aflaseră până atunci

pe terasă plecau către biserică. Ea își simțea stomacul contractându-se de durere ; cu toate insistențele lui Carmen, abia consimțise să ciocnească un pahar și să bea puțină cafea. Acum, ultimele mașini se îndepărtau de hacienda și Séréna simți dintr-odată că o părăsesc puterile și trebui să se sprijine de spătarul unui scaun. Cineva bătu la ușă ; inima începu să-i zvâcnească. Trecură câteva clipe, și ea îngăimă cu voce înceată :

— Intrați...

Roșie ca un bujor, foarte impresionată, Carmen țâșni în încăpere. Precum cameristele de odinioară, ea făcu o reverență. Aducea pe brațe un veșmânt de dantelă de culoare crem.

— Señorita, voalul... Toate soțiile celor din familia Valdivia l-au purtat.

Ca și înțepată, Séréna se trase înapoi cu vioiciune.

— Nu, mulțumesc, izbucni ea. N-am nevoie de el.

Carmen făcu ochii mari ; ai fi zis că sunt niște nasturi negri și rotunzi.

— Dar, señorita, este cu desăvârșire interzis să intrați într-o biserică cu capul descoperit ! exclamă ea, îngrozită. Chipul miresei trebuie să fie ferit de privirile indiscrete... Vedeți cum se gătesc femeile de pe la noi, și ce bine le șade !

Şi fără să-i lase Sérénei răgaz să se împotrivească, ea îi potrivi voalul şi aranjă marginile tivite ce-i acopereau obrajii palizi.

– *Muy fino, señorita !* exclamă ea. *Es bueno ?*

– Da, este destul de drăguţ, încuviinţă tânăra cu inima strânsă. Dar Don Alberto nu va fi şocat când mă va vedea că port un voal atât de delicat şi de preţios ?

Cármen scutură din cap.

– Contele nu-i va refuza nimic prea frumoasei soţii a nepotului său !

Prea frumoasei soţii ! I se puse un nod în gât. Surâzătoarea slujnică adăugă :

– Contele vă aşteaptă jos. N-a mai rămas nimeni aici în afară de noi.

– Şi Don Juan, unde este ? întrebă ea cu o voce sugrumată.

– La biserică, în faţa altarului, desigur, zise Carmen înăbuşindu-şi un râset. O fi nerăbdător... Abia dacă mai sunt cinci minute până la plecare.

Tremurând pe picioare, Séréna coborî încet pe scară, ţinându-se de balustradă. Casa era pustie ; în aer plutea încă mirosul acru de tutun şi miresmele fine de parfumuri. Don Alberto aştepta liniştit în salon. Îndată ce auzi zgomotul paşilor fetei, se întoarse cu faţa către ea şi declară cu căldură în glas :

– Sunteţi deosebit de fermecătoare, *mia cara*. Lui Don Juan îi va face plăcere să pălească de invidie toţi prietenii săi !

O trase către fereastră ; înaintea lor, se întindea grădina scăldată de lumina soarelui. Contele o lăsă singură câteva clipe ca să scotocească în sertarul biroului său. Séréna tresări violent când vocea lui Don Alberto îi răsună lângă ureche :

– Iată cadoul meu de nuntă. M-aș simți deosebit de fericit dacă ați dori să-l purtați la cununie.

Scoțând un colier de perle din scrinul său, el i-l așează deîndată la gât Sérénei și o invită să se apropie de o oglindă. Perlele străluceau cu reflexe de lumină irizată pe corsajul de culoare crem.

– Vă mulțumesc, e încântător, observă fără tragere de inimă. Însă, acum că sunteți pe cale să vă realizați dorința cea mare, nu aveți nici un motiv să mă copleșiți cu cadouri. Ne-ați dat un adăpost, lui Wendy și mie, și nu pretind mai mult.

Era dispus să uite totul ; această aducere aminte a înțelegerii convenite între el îi displăcu lui Don Alberto, și se încruntă.

– Vă rog să considerați acest cadou drept mulțumire a unui om în vârstă fericit să vă primească în familia sa. Și încă ceva ; mi-ar place – întrucât peste puține clipe, veți deveni nepoata mea – să-mi spuneți *Abuelito*. M-aș simți foarte onorat dacă m-ați considera bunicul dumneavoastră, dumneavoastră și *niña* ; tre-

buie să mărturisesc că în mai puțin de o săptămână, micuța a fost îndrăgită de toți.

Un zâmbet de o clipă se observă pe buzele Sérénei. Într-adevăr, Wendy nu ducea lipsă de admiratori pasionați, care roiau în jurul ei ; într-un chip foarte misterios, micuța părea că pricepuse că se instalase de-a binelea la hacienda. Însuși Don Alberto profita de cea mai neînsemnată ocazie ca s-o ia în brațe și să-i vorbească ; Carmen și Bella se închinau cu voioșie capriciilor ei, iar Juan răspundea întotdeauna avansurilor ei cu un surâs domol.

Deîndată ce el se afla prin preajmă, Wendy nu mai acorda atenție nimănui altcuiva și își ațintea ochii mari albaștri asupra lui. Ea îi adresa bezele cu o asemenea insistență, încât el se vedea obligat să-i dea atenție. Cu stângăcia unui bărbat puțin obișnuit cu copiii, el se mulțumea să dea din cap în semn de încuviințare. Totuși, într-o zi, Séréna a putut să-l observe fără știrea lui : se jucau amândoi cu mingea ; apoi el a mângâiat-o sub bărbie până când micuța a izbucnit în hohote de râs.

El a vrut ca fetița să fie de față în biserică ; înainte cu zece minute, Bella o dusese acolo cu mașina.

Pentru evenimentul acesta a fost gătită cu o rochiță brodată, încrețită, de culoare bleu asortată cu culoarea ochilor ei ; o panglică de aceeași culoare îi susținea buclele aurii.

– Veniți, draga mea, e timpul să plecăm. Séréna reveni brusc la realitate, în vreme ce Don Alberto adăugă :

– Vă sunt recunoscător că-mi îngăduiți ca în această zi, să-i țin locul tatălui pe care l-ați pierdut de curând.

Lacrimile îi umeziră ochii, însă ea își dădu silința deîndată să-și stăpânească emoția. Suporta cu greu drăgălășenia bătrânului căci în sinea ei era prezentă amintirea purtărilor lui aspre față de ea. Antipatia ei ar fi trebuit să se afle la culme, dar ea nu mai simțea în clipa de față nici ranchiună, nici amărăciune...

Străbătură terasa și se îndreptară spre mașină, când Carmen veni în grabă spre Séréna și, cu ochii scăldați de lacrimi, o strânse la piept înduioșată, sărutându-i obrajii și murmurând câteva cuvinte în spaniolă. Gestul matern al servitoarei o tulbură adânc pe tânără ; și-ar fi dorit atât de mult, ca în asemenea zi să fie însoțită de mama ei...

O emoție vie puse stăpânire pe întreaga ei ființă, și lacrimile îi apărură în ochi. Privirea ei senină se tulburase, ca apa unui lac deasupra căruia se iscă furtuna, gândi Don Alberto.

El îi întinse o batistă, dar tulburarea ei nu dădea semne că ar înceta, și el a fost nevoit să-i amintească :

– Ne așteaptă invitații, *cara*. Și Juan ne așteaptă, și răbdarea nu face parte din virtuțile

lui. Séréna se potoli din plâns şi ridică privirea spre el.

– Vă cer iertare, spuse cu o voce nesigură. Acum sunt gata.

Don Alberto, care admira fermitatea de caracter, recunoscu în sinea lui că fata nu era lipsită de curaj.

Carmen făcu semn cu mâna până când maşina dispăru ; apoi, urcă treptele care duceau la veranda împodobită de sărbătoare. Ea trebuia să rămână ca să supravegheze pregătirea mesei la care vor lua parte invitaţii.

Pe drum, Séréna observă ghirlandele de lampioane viu colorate care se întindeau de la un pom la altul ; seara urma să se amenajeze o frigăruie enormă pentru *huasos* şi familiile lor.

– O să vă placă mica noastră biserică, *niña*, spuse Don Alberto, ca s-o încurajeze. A fost clădită de strămoşii noştri, în semn de recunoştinţă. Acolo s-au rugat ai noştri generaţie după generaţie. Toţi cei din neamul Valdivia acolo s-au căsătorit. Încerc o mare bucurie văzându-vă, pe Juan şi pe dumneavoastră, că urmaţi tradiţia.

Timp de o clipă, ea a fost ispitită să-i râdă în nas. Aşadar, el considera căsătoria asta, pusă la cale în întregime – şi cu câtă minuţiozitate ! – ca o adevărată căsătorie din dragoste. Se mintea singur, nedorind să creadă ceea ce era de crezut ; fără îndoială, spera că în timp, iluziile sale vor deveni realitate.

Deodată, răsunară strigăte din toate părţile ; ţâşnind dintr-un nor gros de praf, nişte călăreţi au înconjurat maşina ; chiuiau asurzitor. Escorta era formată din rânduri dese de *huasos*. Purtau *ponchos* multicolore, apărători de piele neagră, prinse deasupra genunchilor, şi cizme cu tocuri înalte cu pinteni lucraţi cu migală. Feţele lor supte şi arse de soare exprimau acelaşi aer indiferent şi insolent. Ajunşi lângă treptele bisericii, continuau să scoată ţipete ascuţite.

În timp ce Séréna cobora din maşină, îşi scoaseră pălăriile sombrero cu boruri largi, salutând cu un aer uşor ironic ; tânăra mireasă, un pic intimidată, clătina cu nervozitate din cap. Apoi, cu primele acorduri ale muzicii de orgă, ea a pătruns în naosul bisericii, sprijinită de Don Alberto. Cu paşi înceţi, se îndreptau către altar unde îi aştepta Don Juan, aproape de nerecunoscut, îmbrăcat în hainele sale de gineri. Trăsăturile nobile ale chipului său exprimau o seriozitate neobişnuită.

Precum într-un vis, Séréna îşi juca rolul la perfecţie. Abia dacă observa somptuoasele ornamente ale bisericii şi asistenţa aşezată în bănci. Descendenţii direcţi ai *conquistadorilor* cutezători care au lăsat mulţi urmaşi pe aceste pământuri îndepărtate, stăteau bătoşi alături de soţiile lor, îmbrăcate cu eleganţă şi rafinament.

Silueta subțire a Sérénei se scălda în razele de soare multicolore ce răzbăteau prin vitralii. Aparent calmă și indiferentă, rosti legământul de cununie pe un ton hotărât.

Închistată, străină de tot ce se petrecea în jurul ei, ea nu a simțit nici un fior când Juan a repetat cu aplomb jurământul sfânt al cununiei.

— Îți jur fidelitate, ocrotire și iubire până ce moartea ne va despărți...

Ea suspină adânc. La urma urmei, el nu minţea decât pe jumătate, dacă socoteau că de fapt o altă moarte, aceea a lui Don Alberto, îi va despărți. Și ea era convinsă că Juan se va arăta deosebit de binevoitor să se țină de promisiune !

Mâna lungă și aspră a lui Juan — asemeni ghearei unui condor — o cuprinse pe cea a Sérénei, și îi strecură verigheta pe deget. Ea a clipit din ochi și a întâlnit privirea lui în care strălucea o lumină zeflemitoare ; își întoarse deîndată privirea de la el.

Don Alberto s-a apropiat de ea s-o îmbrățișeze. Abia atunci și-a dat seama că slujba de cununie se terminase. Se destinse întrucâtva și, în timp ce înainta pe culoarul din mijloc la brațul lui Juan, schița zâmbete celor aflați de față.

Deîndată ce au trecut pragul bisericii, izbucniră uralele ; mângâietoarei penumbre îi urmă

lumina strălucitoare a soarelui, şi Séréna nu se putu stăpâni să nu clipească din pleoape.

În timp ce coborau treptele, erau asaltaţi de o mulţime entuziastă care îi acoperea cu o ploaie de petale de flori.

Juan a râs în hohote şi a tras-o pe Séréna spre maşină ; dar soţiile de *huasos* doreau s-o vadă pe mireasă de aproape şi se îmbulziră în urma ei.

Atunci Juan o ridică pe braţe şi o duse pe sus până la maşină. Gestul acesta a declanşat entuziasm, şi din cauza Sérénei care se roşise la faţă.

— Sărutaţi-o, señor ! Sărutaţi-o ! începură ele să strige.

Juan le dădu ascultare. I-a dat drumul din braţe şi cu o mişcare bruscă încât i s-a tăiat respiraţia, apucând-o de ceafă, a tras-o spre el şi i-a sărutat buzele cu nesaţ.

După ce s-a domolit, a împins-o în interiorul maşinii în care s-a urcat şi el. Anevoie, a reuşit să închidă portiera cu greu, din cauza mulţimii care s-a strâns ciorchine în jurul lor. În fine, vehiculul a pornit din loc. Séréna s-a trezit din confuzia în care o aruncase sărutul prelungit al soţului ei. Şi-a aranjat ţinuta, a aruncat asupra lui Juan o privire neagră de supărare şi i-a strigat :

— Nimic din înţelegerea noastră, nu vă dă voie să vă purtaţi astfel. Să mă trataţi ca pe femeile cu care vă petreceţi mai tot timpul în

barurile cele mai dubioase din oraş... Cum de v-aţi permis ?

Surâsul lui Juan dispăru ; ochii săi o priveau printre gene.

— Mă faceţi deja să mă duc cu gândul la acel gen de soţie veşnic nemulţumită, señorita ! remarcă el, cu asprime. Pe de altă parte, nu am stabilit nici un târg.

— Dumneavoastră mi-aţi cerut să vă iau de bărbat, spuse ea, pe nerăsuflate.

— V-am zis că o să vă căsătoriţi cu mine, o corectă Juan. Cu toate acestea, aveţi anumite drepturi, la care consimt cu plăcere, de vreme ce sunteţi soţia mea. Dacă ieşirile mele în oraş vă deranjează, voi renunţa la ele. De c'tminteri, nu mai am cum să le continui. O dată căsătorit, ar însemna un gest penibil ; cât despre burlăcie, ea nu oferă nici o satisfacţie, *querida !* Acum că suntem căsătoriţi, este de datoria dumneavoastră să mă scutiţi de o asemenea povară.

Pentru clipele de neliniște, de oboseală, de tristețe, pentru momentele când totul este mohorât și pare fără speranță, nimic mai potrivit decât inseninarea pe care o aduc romanele colecțiilor „EL și EA" și „ROMANTIC" care fac să se nască în inimi încrederea în dragoste, în viață.

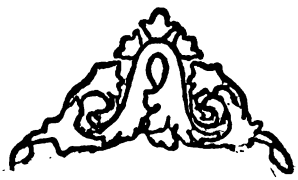

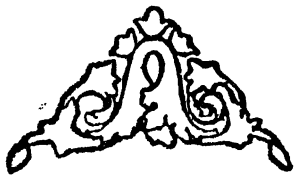

CAPITOLUL VII

Un pic mai târziu, îi întâmpinau pe invitaţi la intrarea în salon ; aceştia, mistuiţi de curiozitate, priveau pe furiş la tânărul cuplu şi schimbau între ei scurte observaţii pe un ton scăzut.

Spre marea surprindere a Sérénei, Juan s-a apropiat de Bella şi i-a ordonat :

— Alătură-te prietenilor tăi şi distrează-te timp de o oră. Ne vom ocupa noi de cea mică.

O luă pe Wendy în braţe ; deîndată, ochii mari şi albaştri ai copilului se luminară, şi ea începu să gângurească gingaş, mângâindu-i obrajii supţi şi arşi de soare. Uimită, Séréna văzu cum soţul ei răspunde la gingăşiile insistente ale surorii sale. Într-o clipă, chipul lui Juan se transformase complet : în locul bărbatului cu înfăţişare aspră şi privire voit ironică apăru un altul, cu un chip plin de gingăşie.

Tânăra soţie rămase amuţită ; n-ar fi crezut vreodată ca un bărbat atât de aspru, atât de răutăcios să poată râde din inimă, să fie în stare să alinte pe cineva.

Când Wendy a început să se joace cu părul negru și ciufulit al lui Juan, acesta a izbucnit într-un râs zgomotos, care atrase atenția celor din jur. În clipa aceea, Don Alberto pătrundea în încăpere.

Sprijinită de brațul lui înainta o doamnă în vârstă cu părul alb ca neaua, cu înfățișare firavă. După aerul ei distant și semeț, îți puteai da seama că era de același rang social ca și cel ce o însoțea. Treptat, se lăsă tăcerea ; fiecare își ținea respirația ; tulburată, Séréna se pregătea să facă cunoștință cu ea.

Bătrâna doamnă, ce se sprijinea din greu în baston, s-a apropiat de cei doi tineri și s-a oprit lângă ei. Don Alberto se pregătea să facă prezentările, dar ea l-a oprit printr-un gest al mâinii.

— Ești deja cap de familie, Don Juan ? izbucni ea pe un ton provocator. Am putea avea toate motivele să credem că fetița este a ta...

Un murmur se făcu auzit din rândul celor de față, și Séréna își simți obrajii îmbujorându-se. În schimb, Juan nu păru ofensat. Trăsăturile relaxate ale chipului său reflectau chiar o anume veselie. El se înclină cu un aer ironic.

— Asemenea gen de intuiție se arată adesea întemeiat, *Tia* Isabella... replică el, fără să se tulbure câtuși de puțin.

Séréna se străduí să-și ascundă uimirea. Această replică, aruncată cu dezinvoltură, avea darul să-l confrunte pe Invitați cu bănuiala lor :

Wendy părea a fi într-adevăr fiica lui Juan şi el, ca un om de onoare, îşi asuma în această zi solemnă toată responsabilitatea. Acum, manevra lui Juan îi apărea limpede. Luând-o în căsătorie, el făcea să se uite încetul cu încetul renumele lui de dezmăţat ; şi, în plus, n-ar putea să suporte din partea anturajului său mila un pic dispreţuitoare care se arăta inevitabil celui care accepta să crească copilul altuia !

Chiar şi mătuşa lui Juan, cu ochii negri şi pătrunzători, s-a lăsat indusă în eroare. Ea îl privi cu băgare de seamă o vreme ; apoi un zâmbet îi apăru în colţul gurii.

— Iartă-mă, *niño*, şi prezintă-mi-o pe soţia ta, spuse ea în chip de îmbunare.

În orele care au urmat, Séréna avu impresia că mica comunitate, foarte legată de valorile tradiţionale, o privea cu bunăvoinţă.

Cuvintele lui Juan însemnaseră o destăinuire şi contribuiseră foarte mult la destinderea atmosferei ; în timp ce cuplul se plimba printre invitaţi, unul dintre ei, făcându-i cu ochiul, îşi permisese să-i spună :

— Acum, înţeleg de ce răspundeai în doi peri când se aducea vorba de absenţa ta, de anul trecut, Juan ! Dacă ar fi să-ţi dau crezare, nu făceai altceva decât să-ţi oferi câteva zile de odihnă... Ei bine, bătrâne, acum pricepem cum ţi-ai folosit zilele acelea !

Mulţimea a început să se folască ; tatăl al cărui tânăr făcuse această gafă se grăbi să

schimbe subiectul conversației aducând vorba despre perspectivele pe care le oferea piața actuală vânzării bovinelor. Dar în zadar : pentru Séréna, umilirea era usturătoare. Cu obrajii arzând, ea îngăimă o scuză, o smulse pe Wendy din brațele lui Juan și părăsi grăbită salonul. Jenați de atitudinea ei, invitații se opriră din conversație.

Din fericire, Bella se afla în camera micuței, și Séréna a putut să i-o dea în grijă pe sora ei. Suspinând, ajunse în camera vecină ; se simțea aproape epuizată. După ce și-a smuls voalul de mireasă, l-a aruncat pe pat și s-a trântit pe un scaun care se afla în fața mesei de toaletă.

Își întâlni privirea în oglindă ; ochii ei aruncau fulgere.

— Ducă-se la dracu' ! mormăi ea, furioasă. Cum a îndrăznit...

Se ridică brusc în picioare și, cu mișcări nervoase, reuși să-și scoată rochia pe care o aruncă cât colo. Apoi, îmbrăcă un halat verde și începu să-și scoată agrafele din păr ; o clipă mai târziu, părul ei se revărsa peste umeri în valuri blonde, presărate cu flori albe și parfumate. Ea nu-și dădu osteneala să le pieptene, ci se așeză în fața ferestrei larg deschise. Ținându-și capul în mâini, tuna și fulgera împotriva acestui bărbat pe care îl ura, și care îi rănise orgoliul.

Dar nu a avut parte decât de un scurt răgaz. Abia trecuseră zece minute când uşa se deschise violent.

Cu un aer hotărât, Juan dădu năvală în cameră.

– Absenţa dumneavoastră dă ocazie la clevetiri, izbucni el pe un ton tranşant. Îmbrăcaţi-vă imediat ; vom cobori din nou împreună.

Enervată la culme, sări în sus, într-o atitudine încordată.

– Nici vorbă ! îi replică ea pe un ton hotărât. Invitaţii voştri n-au decât să zică ce vor vrea, ce-mi pasă !? Nu mă voi întoarce înapoi în salon şi vă rog să mă lăsaţi singură.

El s-a apropiat, cu o privire ameninţătoare.

– Nu vă încăpăţânaţi, de nu, vă fac eu însumi să vă îmbrăcaţi ! Aveţi cinci secunde să vă hotărâţi...

– Nu voi ceda ! făcu ea scrâşnind din dinţi. Aruncându-i priviri sfidătoare, ea adăugă : Dacă mai faceţi un pas, am să încep să ţip... Ce vor crede invitaţii voştri ?

– Dacă o să ţipaţi, o să vă oblig să tăceţi, chit că mă voi folosi de orice mijloace.

Simţea în fiinţa lui o hotărâre de neclintit : totuşi, ea dovedea o încăpăţânare de care ea însăşi era surprinsă. Orgoliul ei îi interzicea să se încline pretenţiilor lui Don Juan, cu atât mai mult, gândea ea, că nu va îndrăzni să-şi îndeplinească ameninţarea : nici un bărbat educat nu putea să se arate până-ntr-atât de brutal.

Ea își ridică fruntea și îl măsură din cap și până în picioare cu o privire provocatoare.

Deodată, cu o iuțeală care o lăsă fără replică, Juan o înșfăcă de halat și, trăgându-l cu gesturi îndemânatice în sus, reuși să i-l scoată. Îl aruncă apoi cu dispreț pe pat, în timp ce Séréna, șocată de atâta violență, tremura din toate mădularele. I se pusese un nod în gât și nu reuși să scoată decât un scâncet.

Mâinile lui Juan, asemeni unor gheare, îi strângeau umerii goi.

— Ce v-am spus eu ? spuse el, aproape urlând.

Și el o îmbrățișă fără menajamente, sărutându-i buzele ca și cum voia s-o pedepsească. Ea nu simțise niciodată, până atunci, un sentiment atât de profund ; era ca un val care o ducea cu sine, lipsind-o de orice împotrivire. Incapabilă să-și dea seama de ce se întâmplă cu ea, a pus această emoție pe seama urii și a repulsiei pe care i-o inspira Juan.

Acesta ridică capul.

— Ei... Aveți de gând să vă îmbrăcați, sau va trebui să... ?

Adunându-și toate puterile într-un efort de voință, găsi tăria să-l îmbrâncească ; el îi dădu drumul.

— Sunteți diavolul întruchipat ! exclamă ea, tremurând. Nu vă e de ajuns că m-ați umilit, vreți să mă tratați ca pe o femeie de stradă. Tot umblând după ele...

– Credeți că vă deosebiți într-atât de acelea care îl așteaptă pe *huasos* în camerele din fundul barurilor ? Și ele se vând pentru bani. Unele, de cea mai joasă speță, au totuși cinstea de a o recunoaște. Mai sunt și altele care, ca și dumneavoastră, au o înfățișare tandră, și atât de nevinovată încât te fac să te rușinezi când te apropii de ele, până când le vezi în brațele altui bărbat... Afișând o cumințenie de înger, astea sunt mai josnice decât celelalte !

Cunoscuse multe umilințe, dar asta le întrecea pe toate ; ea pricepu că el nu s-ar da înapoi de la nimic pentru a-și potoli setea de răzbunare.

Tremurând de emoție, încercă totuși să se apere :

– Nu semăn deloc cu femeile cu care îndrăzniți să mă comparați. Când am acceptat să vin aici cu bunicul dumneavoastră...

– Bietul nebun, e mai ușor de păcălit decât mine, o întrerupse cu asprime Juan. Se crede încă în secolul trecut : după el, femeile își doresc să fie ocrotite și alintate de bărbați. Probabil că ați simțit un șoc destul de mare când v-ați dat seama că nu m-am lăsat dus cu vorba atât de ușor, și că lacrimile n-au trecere la mine, nici trucurile care sunt în obiceiul femeilor... Oricum ar fi, *no importa*, ne arătăm nepoliticoși față de invitații noștri.

El arătă cu degetul spre rochia care zăcea pe jos.

– Grăbiți-vă s-o îmbrăcați, făcu el sarcastic, nu avem timp de pierdut. Un surâs ironic îi apăru în colțul buzelor. Cine v-ar vedea părul despletit, ar crede că v-am sărutat cu patimă.

Séréna era condamnată ; cu mișcări încete, adună de pe jos rochia și începu s-o îmbrace. Ceda, căci se temea de bărbatul acesta cu reacții imprevizibile... un bărbat capricios precum vântul, crud ca un condor.

Ea sperase că el se va întoarce cu spatele, dar nu a procedat astfel. Cu picioarele îndepărtate, cu mâinile încrucișate pe piept, îi observa fiecare mișcare, fără să se arate îngăduitor față de jena ei. Tulburată, făcând mișcări neîndemânatice, îi trebui mai mult timp ca de obicei ca să-și încheie rochia.

Înfruntându-l pe Juan, ea se îndreptă spre toaleta cu oglindă și se pieptănă cu mișcări rapide ; nimic nu o făcea să apară cu părul vâlvoi în salon. Aplecată către oglindă, i se păru că zărește o luminiță de încântare în ochii negri ai lui Juan ; totuși, când se întoarse spre el, expresia chipului său era de nepătruns.

El s-a apropiat de măsuță și i-a întins colierul de perle care zăcea acolo.

– Ați face bine să vi-l puneți... O recompensă frumoasă pentru serviciile aduse ; l-a costat pe bătrân, nu glumă !

I-l smulse din mână dar nu-și putu stăpâni tremurul în clipa în care se străduia, cu mișcări stângace, să-i prindă închizătoarea. În si-

nea ei, se blestema, înciudată pe ea. Potrivit obiceiului său, Juan profită de încurcătura în care se afla pentru a-i face o observație perfidă :

– De fapt, cred că sunteți mai degrabă surprinzătoare : astfel, deîndată ce mă apropii de dumneavoastră, bateți imediat în retragere, cu un aer îndârjit. Dar în fond, lucrul acesta nu este atât de surprinzător ; multe femei experimentate se folosesc de timiditate și de naivitate, ca de un paravan...

Când au pătruns în salon, unii dintre invitați își luau bun rămas și, vizibil stânjenită, Séréna a trebuit să le strângă mâinile și să facă schimb de amabilități. Ea nu întâlnea decât priviri ironice și pline de severitate, ori priviri sincere care o compătimeau. Fiecare părea ușurat văzând că se încheie această mică reuniune.

Majoritatea bărbaților în vârstă aveau chipuri ursuze ; nu consimțiseră să se deplaseze până aici decât din amiciție pentru Don Alberto, căci ei nu prea îl stimau pe nepotul lui. În ochii lor, acesta murdărise reputația unei familii onorabile și nu-și răscumpărase greșeala decât parțial prin această căsătorie. Cât despre soțiile lor, ele se simțeau liniștite : amenințarea care apăsa asupra fiicelor lor fusese înlăturată. Don Juan, fapt știut de toți, poseda un caracter neîmblânzit după cum o probau strădaniile zadarnice ale bunicului său

pentru a-şi impune autoritatea ; asemenea unui armăsar sălbatic, el refuza căpăstrul... Dintre cei prezenţi, doar fetişcanele păreau dezamăgite. Ele primiseră o educaţie severă, moştenită din veacurile trecute ; şi, în timp ce se perindau prin faţa tinerei perechi, cu priviri triste, Séréna a avut certitudinea că aceste adolescente, odată ajunse în intimitatea camerelor lor, se vor lăsa pradă lacrimilor.

Îndată ce ultimii invitaţi părăsiră solonul, Doña Isabella, care-i aştepta să plece, s-a apropiat de Séréna.

— Veniţi să vă aşezaţi lângă mine, draga meo copilă, am de vorbit cu dumneavoastră.

Instinctiv, tânăra soţie îl căuta cu privireo pe Juan pentru a-l chema să-i vină în ajutor ; ridicând din umeri, el dădu de înţeles că nu există nici o ieşire.

— Nu tu, izbucni bătrâna doamnă pe un ton aspru, văzându-l că se pregăteşte să vină spre ele. Doresc să am o mică discuţie cu soţia ta, între patru ochi !

— Cum vei dori, *Tia*. Totuşi, nu te lăsa păcălită ; degeaba are un aer inofensiv, ea este ca orişice englezoaică : îndată ce se simte încolţită, scoate ghearele.

— Sunt bucuroasă că te aud spunând-o !

Doña Isabella îi arătă un loc lângă ea, bătând cu palma pe divan. Séréna i se alătură.

— Mai lesne prinzi un şoarece cu mâna decât dacă îl ademeneşti cu momeli ! Soţia ta

va trebui să fie puternică precum Hercule şi înţeleaptă precum Solomon ca să ţină piept acestei încercări care o reprezintă căsătoria cu un individ de teapa ta.

Juan ridică sprâncenele-i negre şi stufoase.

– Şi tu o s-o înveţi, în aşa fel încât să capete aceste calităţi, nu-i aşa, *Tia* ?

– Ea are nevoie de sfaturi. La urma urmei, este femeie, glumi ea. Aş dori s-o pun în gardă împotriva acestei puteri de seducţie un pic cam diabolică de care dispui, o putere de care te foloseşti de când erai copil mic.

Juan lăsă să-i scape un mic hohot de râs şi acceptă să se retragă.

Privindu-l cum se îndepărtează, Séréna crezu că remarcile tăioase ale mătuşii lui ascundeau cu stângăcie marea afecţiune ce o simţea pentru el.

După ce s-a închis uşa în urma lui, Doña Isabella se aplecă şi murmură :

– Mare vrăjitor e băiatul ăsta ! Mi se pare mai de temut decât era bunicul lui la vârsta asta. Era neapărat nevoie să ştiţi un lucru, *cara*... Dumneavoastră aţi reuşit, dacă pot spune aşa, să prindeţi în lasou pe armăsarul nostru nărăvaş ; numai atât vă rog, nu încercaţi să-l îmblânziţi.

Cu mâinile încrucişate pe genunchi, Séréna stătea tăcută ; ea fixa cu privirea vârful pantofului Doñei Isabella, care ieşea de sub rochia lungă până-n pământ.

– Știu ce simțiți, reluă visătoare bătrâna doamnă, fără a se sinchisi de tăcerea Sérénei. Pe când eram adolescentă, m-am îndrăgostit nebunește de un conte. Farmecul celor din neamul Valdivia este legendar în ținut ; și, de la întemeierea micii noastre comunități, nenumărate femei și-au frânt inima pentru că n-au priceput că au procedat foarte rău încercând să-i struneasscă... Ei au nevoie să le dai frâu liber. Țineți cont, n-am avut niciodată ocazia să-mi pun în aplicare teoriile. Nu mi-a fost dată o asemenea ocazie : într-adevăr, când tatăl meu mi-a ales soțul, nu a fost precaut să știe dacă am o oarecare atracție pentru el. La fel și astăzi, cei din familia Valdivia s-au lovit de acești tați care căutau pentru fiicele lor, nu tineri fermecători capabili să devină soți potrivit uzanței ci tineri care să corespundă propriilor lor dorințe.

Bătrâna doamnă suspină.

– Vă invidiez, *cara* reluă ea. Dar sunteți atât de tânără, atât de candidă, încât tremur pentru dumneavoastră... Don Juan v-a pricinuit un neajuns considerabil, și cununia de azi nu poate să-l repare în întregime. Totuși, vă rog să vă arătați răbdătoare cu el ; să nu-i reproșați observațiile sale severe : să răspundeți cu un zâmbet bruftuluielilor sale ; să îndurați fără teamă firea lui ursuză, căci, vă promit, în cele din urmă veți fi răsplătită. O iubire profundă și trainică se va naște între voi...

Séréna schiță un zâmbet palid, în timp ce Doña Isabella se ridică. Dacă ar ști ea ! Juan dispunea de cea mai mare libertate, și ei nu-i trecea prin minte să i-o ingrădească. Era liber să se ducă chiar și la dracu' !

În colecția „EL și EA" veți regăsi forța emoțiilor, farmecul peisajelor, diversitatea situațiilor pe care viața, universul de neuitat al întâlnirii dragostei...

CAPITOLUL VIII

Când s-a înserat, Séréna şi-a schimbat îmbrăcămintea ca să ia parte la petrecere. A ales o fustă vărgată, în culori vii şi vesele, şi o bluză ţărănească cu mâneci scurte şi bufante, cu decolteu, ca acelea care le purtau soţiile şi iubitele localnicilor.

Apoi, şi-a strâns părul la ceafă cu ajutorul unei broşe de baga ; coada-de-cal, aurită şi mătăsoasă, îi cobora până-n talie. Printr-o argumentare simplă, Séréna îşi recăpătă curajul ; petrecerea ce urma să aibă loc părea mai puţin stânjenitoare decât cununia de azi-dimineaţă. Cât despre *huasos*, aceştia nu erau atât de sobri şi de riguroşi precum prietenii lui Don Alberto ; ei îi vor face o primire călduroasă. Desigur, căsătoria asta făcută în grabă a trebuit să-i uimească, şi pe ei, dar nu vor fi la fel de zeloşi s-o judece şi s-o dezaprobe ; cu atât mai mult cu cât fiind obişnuiţi să profite de tot ce le putea oferi viaţa — în asta consta înţelepciunea lor — vor fi cu siguranţă deosebit de înţelegători faţă de persoana ei.

Cât despre micuța Wendy, obosită de atâta joacă și de alintări, dormea adânc când Séréna s-a aplecat asupra leagănului ei. Se auzeau deja, dinspre grădini, muzică și râsete înăbușite ; cu sufletul împăcat, tânăra soție cobori cu pași sprinteni scara ce ducea spre micul salon, în care Don Alberto își lua de obicei aperitivul înainte de masă. Zâmbetul ei dispăru când îl văzu pe Juan, care stătea lungit pe un fotoliu. Era singur și se juca nepăsător cu paharul lui. Deîndată ce ea intră în salon, el se ridică în picioare ; observând nedumerirea ce se citea pe chipul ei, îi ghici întrebarea și o anunță dezinvolt :

— Bunicul meu, discret după cum îi este felul, a hotărât să stea câteva zile acasă la Doña Isabella. Este un gest delicat din partea lui, nu credeți ?

Séréna l-a privit cu surprindere.

— Vreți să spuneți că suntem singuri...

— Da. Cât se poate de singuri, cu excepția servitorilor care locuiesc nu departe de casă, îl spuse el atrăgându-i atenția pe un ton vădit ironic. Cine m-ar împiedica să pătrund cu forța în camera dumneavoastră în noaptea asta... Nimeni nu v-ar auzi țipetele...

— Nu fiți ridicol ! îngăimă ea.

Zâmbetul provocator al lui Juan îi inspiră panică...

— Greșiți arătându-vă atât de sigură de dumneavoastră, zise el cu o voce tărăgănată.

în timp ce se îndreptau către ușa de la intrare unde erau așteptați de *huasos*. Noaptea abia începe... Eu însumi nu știu cum mă voi purta în următoarele ore.

El o luă de braț, și, pe dată, ea se crispă, apoi apucând-o de încheietura mâinii, se întoarse spre ea și îi aminti :

— Abia ne-am căsătorit, *querida* ; suntem deci îndreptățiți să ne manifestăm dovezile de iubire. Soția mai ales, trebuie să radieze de fericire ; în ce mă privește, am să mă străduiesc să par foarte îndrăgostit : o să vă murmur cuvinte tandre la ureche, o să vă îmbrățișez, și când petrecerea va fi în toi, am să vă fur un sărut... Să începem așadar cu un zâmbet. Pe de altă parte, nu mai vreau să văd această lucire plină de neliniște din privirea dumneavoastră.

Făcu o pauză, apoi accentuând fiecare vorbă, adăugă :

— Vă înțeleg îngrijorarea. Dar, la urma urmei, faptul acesta trebuie să fie mai puțin impresionant decât a fost prima oară...

Gândul că suferea în orgoliul său l-a redat curajul Sérénei ; de aceea ea nu a găsit de cuviință să ia în seamă acest din urmă sarcasm. Și, când trecură pragul, și când răsunară strigăte entuziaste de : „Holà ! Holà ! *Mucho gusto, señora !*" ea a izbutit chiar să zâmbească, cu o încredere în sine care l-a uimit pe Juan.

Spectacolul care se oferea privirilor el, la căderea nopții, era de o frumusețe aspră, a-

proape primitivă. Nişte torţe erau dispuse în jurul unui vast perimetru, în interiorul căruia se forfotea de zor.

Pregătirile durau deja de mai multe ore. Aplecaţi deasupra jăraticului, tinerii *huasos*, lucind de sudoare, învârteau frigărui lungi în care frigeau pe îndelete carcase întregi de vită. La rândul lor, femeile aduceau şi aşezau farfuriile pe mesele lungi sprijinite pe căpriori de lemn.

Era o risipă de hrană : amulete cu cartofi, care fuseseră presărate în prealabil cu bucăţele de carne tăiată mărunt, cu ceapă sau brânză, vestitele *papas relleanes :* ouă fierte în zeamă de carne garnisite cu boabe de porumb şi fasole, totul condimentat cu usturoi. *Pancho Villa*, îi şopti Juan. Apoi îi arătă Sérénei butoaiele de vin chilian, care în curând vor fi desfundate, şi piramidele de fructe gustoase.

Lampioanele agăţate sub pomi luminau frunzişul des şi lucios, în toate culorile curcubeului. Un grup de tineri se ivi din umbră : aveau chitare atârnate pe umăr, şi, din măiestria lor se năştea o muzică dulce şi melodioasă. Feţele lor erau luminate de zâmbete largi ce făceau să li se vadă dinţii albi.

Ei formau o gardă de onoare în jurul lui Juan şi al soţiei sale. Lăsându-şi deoparte treburile, sluibaşii de la hacienda se grăbiră către cei doi pentru a-i felicita. În seara asta, sărbătorindu-l pe prinţul haciendei, îl sărbăto-

reau de fapt pe unul de-al lor ; totuși, își dădeau seama că el era oarecum diferit de ceilalți. Îl atrăgea ceea ce era inedit, unic : altminteri ei n-ar fi visat vreodată să se afle în prezența acestei femei cu ochi în care se citea o ușoară neliniște, o femeie pe cât de frumoasă, pe atât de distantă.

Acestei primiri călduroase și impresionante i-a urmat o îmbulzeală veselă ; fiecare a dat năvală spre bănci, în timp ce Séréna și Juan s-au instalat la capătul mesei.

Au început deîndată să taie bucăți din carnea de vită, și mirosul delicios al cărnii pregătite pe jăratic s-a răspândit în aer. Înzestrați cu o mare poftă de mâncare, mesenii nu ezitau să se servească de degete, când împărțeau între ei bucăți mari de carne de vită cu gust de fum. Vinul tare, care însoțea această delicioasă specialitate a casei, avea asprimea vântului care cutreiera Anzii din apropiere. Munții nu se distingeau acum din cauza întunericului ; dar la lumina zilei, aveai impresia că puteai să-i atingi cu mâna.

Ospățul se desfășură în bună dispoziție, și frecvente izbucniri de râs marcau conversațiile.

Această animație și veselia au făcut-o pe Séréna să se simtă relaxată și, curând, a mușcat cu poftă din această carne gustoasă, asemeni unui *huasos* ce se simțea în largul său.

– *Es bueno ?* fu ea întrebată, în repetate rânduri.

– *Muy fino, señor !* răspunse, spre marea bucurie a celor prezenți.

Se vorbea despre ea în termeni demni de laudă : *la inglesa, bellissima esposa* a lui Señor, se spunea pe șoptite, părea să fie soția ideală pentru Don Juan.

După cină, au fost date la o parte băncile și mesele de lemn pentru a lăsa loc liber muzicanților.

Aceștia au început să cânte melodii antrenante și *huasos* împreună cu soțiile lor se adunaseră curând în jurul muzicanților.

– Cueca este un dans al dragostei specific chilienilor, spuse Juan aplecându-se către Séréna.

Ea încercă să se îndepărteze, însă el o cuprinse de mijloc.

– Mai întâi, femeia trebuie să-l ademenească pe bărbat, îi explică el. De-a lungul desfășurării dansului, ea îi cucerește inima.

Séréna îi acordă doar o atenție distrată. Ea privea mișcările unei perechi de dansatori ; bărbatul și femeia se aflau față în față și învârteau deasupra capetelor lor niște batiste mari. Apoi dansatoarea execută o serie de piruete și mișcări seducătoare, în timp ce partenerul ei bătea din picior în ritmul unei muzici din ce în ce mai îndrăcite. Pintenii îi zornăiau, și cei de față scoteau strigăte de încurajare.

Incetul cu încetul, se prinseră în joc şi alte perechi, şi curând toată acea mulţime pestriţă dănţuia.

Deodată, o fată brunetă de o seducătoare frumuseţe îşi făcu apariţia printre copaci. O asemenea senzualitate iradia întreaga ei fiinţă, încât intrigată, Séréna o urmări cu privirea.

— Gabriela, metisa, murmurară nişte voci în apropierea ei.

Vine să-şi întâlnească iubitul...

Fata căuta din priviri pe cineva anume apoi, zărindu-l pe Juan, s-a apropiat de el. Ea îl privea cu insistenţă, fără să ţină cont prea mult de clevetelile pe care *huasos* şi soţiile lor nu se dădeau în lături să le facă. Ici şi colo se auzeau deja şuşoteli intrigate.

Cu o graţie de felină, ea se opri chiar dinaintea lui Juan şi se propăţi în vârful picioarelor, invitându-l cu o senină nepăsare să-i admire sânii rotunzi, talia subţire, plăcut arcuită, coapsele voluptuoase.

Ea aruncă o privire dispreţuitoare Sérénei : cu siguranţă, pentru ea această siluetă firavă şi cu păr blond, aproape diafan, nu avea nimic atrăgător.

Fără să se jeneze câtuşi de puţin, ea se dădea drept rivală. Séréna se înfioră. Curios lucru, fata asta, gândi Séréna, nu părea să-i poarte pică lui Juan pentru că a părăsit-o. Profitând de ocazia ce i se oferise, venea doar

să-l înfrunte. Şi avea toate şansele de partea ei.

Cu un aer binevoitor, Juan împinse într-o doară un coş cu fructe către frumoasa metisă. Fără a-şi dezlipi privirea de la el, ea luă un măr şi îşi înfipse dinţii adânc în el ; apoi întinse bărbia şi, cu mărul strâns între dinţii ei strălucitori, i-l oferi să-l împartă cu ea, asemeni Evei în grădina Raiului. La fel de binevoitor precum Adam, el se aplecă deîndată, dar, în ultima clipă, Gabriela îşi întoarse capul şi începu să râdă.

Cu o privire şireată, ea făcu un pas înapoi, determinându-l să o urmeze.

Dansatorii se opriseră în jurul celor doi şi se uitau cu atenţie la cele ce se întîmplau. Cu privirile aţintite asupra lui Juan, metisa continuă să se dea înapoi si schită un pas de dans. Chipul Sérénei era alb ca marmura. Fără să-i adreseze o privire, Juan se apropie de Gabriela cu paşi mari. Cei prezenti au început să bată din palme în cadentă, în timp ce muzicanţii ciupeau cu frenezie strunele chitarelor. Juan bătu atunci din picior, făcând să-i zornăie pintenii ; chiar în clipa aceea Gabriela începu să se învârtă în jurul lui cu mişcări lente, ce făceau să i se ridice fusta lungă şi largă.

Îşi unduia şoldurile cu mişcări voluptuoase. Curând, ritmul muzicii se înteţi, şi paşii de dans ai Gabrielei se iuţiră.

Tempoul chitarelor se înteți și mai mult ; Gabriela se învârtea cu repeziciune în jurul lui, Juan, venind cât se poate de aproape de el, fără să-l atingă totuși. Cum se va sfârși dansul ăsta ? se întrebă Séréna, impresionată de frenezia cu care se dansa acest *cueca*.

Tânăra metisă era, evident, puternic atrasă de Juan și nu făcea din asta un secret. De aceea, venise să-l întâlnească chiar de ziua nunții și prin dansul acesta plin de pasiune să-și arate dragostea față de Juan. Sérénei îi era milă de fata asta care își făcea atâtea iluzii ; într-adevăr, o familie nobilă precum sunt cei din neamul Valdivia nu ar primi-o în sânul ei. Gabriela era îndrăgostită la nebunie de Juan, dar acesta nu-i răspundea cu aceeași iubire. Fără îndoială că-i apreciase frumusețea și veselia ; totuși, în ceea ce-l privea nu putea fi vorba în cazul ei decât de o aventură amoroasă. Nimic mai mult...

Ca și ilustrul și legendarul său tiz, Don Juan era un aristocrat și un libertin care trecea cu nepăsare și cinism de la o cucerire la alta. Nu s-a spus oare că acest señor spaniol și-a atras mânia divină prin dezmățul său și a fost aruncat în flăcările iadului ?... El merita aceeași soartă, gândi Séréna, cu inima plină de amărăciune.

Mutându-și pentru o clipă privirile de la focoasa lui iubită, Juan se uită către soția sa. O luminiță ironică îi strălucea în privire, și Sé-

réna a înțeles că el îi ghicise gândurile cele mai tainice.

Furioasă pe el și pe ea însăși, a așteptat să-i întoarcă spatele din nou ; apoi se ridică și se cufundă în întunericul din preajmă. Nimeni nu remarcase plecarea ei, însă ea ajunse în casă alergând, urcă scara în goană și se repezi în camera ei. După ce a trântit ușa cu putere, a rămas sprijinită de ea cu spatele câtăva vreme, cât să-și tragă sufletul. Apoi răsuci cheia în broască și începu să se dezbrace. Se simțea aproape epuizată : ziua asta ce nu se mai sfârșea a fost atât de bogată în evenimente !

Totuși, pentru *huasos*, noaptea abia acum începea... Pe pipăite, Séréna a deschis sertarul unei comode pentru a-și lua cămașa de noapte. Spre marea ei uimire, sertarul era gol; îl deschise pe al doilea, apoi pe al treilea, dar nu găsi nici urmă de lenjerie. Nici în dulap nu se mai găsea ceva. A fost străbătută de un fior de panică. Apropiindu-se de pat constată că salteaua era goală : cearșafuri, perne, pături, toate dispăruseră.

Pași sonori răsunau pe scară ; Séréna luă în grabă cuvertura de pe pat și se înfășură în ea. Zgomotul făcut de cizme încetă exact în dreptul ușii ei : ea se crispă. Cineva apăsă cu nervozitate pe clanță, dar Séréna rămase tăcută. Vocea lui Juan se făcu auzită, neprietenoasă și aspră :

– Lasă-mă să intru, *esposa* ! De nu, sparg uşa...

Era penibil să aibă o atitudine demnă, aşa înfăşurată cum era în ţesătura de mătase a cuverturii, însă ea îşi impuse să pară relaxată. Juan trecu pragul şi remarcă deîndată sertarele larg deschise.

– Doar nu speraţi că veţi continua să ocupaţi această mică încăpere şi după căsătoria noastră ? izbucni el pe un ton sarcastic, în timp ce închidea uşile dulapului. Carmen, care e atât de romantică, n-ar putea suporta ca noi să locuim separat pentru multă vreme ! Ea a mutat deci toate lucrurile dumneavoastră acolo unde, de acum înainte, va fi camera *noastră*.

– Dar ce vrea să însemne asta ? Nu s-a pus niciodată problema că noi...

– Fiţi pe pace ! exclamă Juan surâzând. De fapt, este vorba de două încăperi care comunică între ele. Vom dormi aşadar separat. Ca să nu trezim bănuielile servitorilor, va trebui să facem în aşa fel încât să fim văzuţi împreună... dacă lucrul acesta nu este cumva o pretenţie prea exagerată faţă de o mică englezoaică puritană !

– În aceste condiţii, accept, încuviinţă ea fără tragere de inimă. Aţi avea amabilitatea să-mi arătaţi această cameră ? Mi-e frig...

În loc de răspuns, o luă şi, purtând-o pe braţe, se îndreptă spre culoar. Ea nu îndrăzni

să se împotrivească în timp ce el cobora scara ; prin mătasea subțire îi simțea mâinile arzând. Tulburată, ea se încordă, și un surâs se desenă pe buzele lui Juan. El își plimba privirile îndrăznețe pe trupul ei.

— Spuneți-mi, murmură el când se opri în fața ușii camerei, de ce ați fugit ? Nu doreați să vă măsurați cu rivala, sau poate erați un pic geloasă ?

— Geloasă ? repetă ea, nedumerită. Pe dumneavoastră...

Ea afișă un aer atât de indiferent încât zâmbetul lui Juan dispăru. Fără un cuvânt, el pătrunse în cameră și o lăsă din brațe pe Séréna. Când se desprinse din brațele lui, mătasea care o învăluia alunecă, dezvelindu-i umerii ; ea și-i acoperi din nou cu o mișcare febrilă. Nervoasă, îl privi drept în ochi. Juan păstra tăcerea ; asta nu prevestea nimic bun, gândi Séréna care se temea din partea lui de o idee mai mult sau mai puțin diabolică.

— Nu, nicidecum ! exclamă el în fine. S-a mai pomenit vreodată ca vreun aisberg așa ca dumneavoastră să fie topit de gelozie ? Este un sentiment pe care dumneavoastră nu-l cunoașteți... Ce ascund oare purtările dumneavoastră reci ? Ce simțiți dumneavoastră, asta în cazul în care ați fi în stare să simțiți ceva ? Ar fi interesant de știut !

Nevoită să-și mențină pe trup mătasea lunecoasă, ea nu putu să se apere de brațele

care, cu brutalitate, o trăgeau spre el, şi străduniile ei de a se feri de buzele ce se apropiau de ale sale îl făceau pe soţul ei să se distreze şi mai mult. Lipită de pieptul lui, ea simţea cum mâinile lui îi pipăiau cu lăcomie trupul, cu mângâieri surprinzător de intime.

Nu-i lipsea nici experienţa nici îndemânarea, şi în timp ce se arăta indiferentă, Séréna se săruta cu el împotriva voinţei sale. Curând buzele lui Juan alunecară pe umărul ei gol, apoi o sărută pe gât.

– Fii calmă, *cara*, îi şopti el la ureche. În fine, după ce i-a atins preţ de o clipă obrazul, el o sărută pe gură. Sărutul acesta, tandru şi pătimaş, făcu să nască înăuntrul ei senzaţii atât de puternice încât se îngrozi.

Când se desprinse din sărut, pe chipul lui se citea o asemenea satisfacţie, încât Séréna, supărată la culme, îl pocni cu toată puterea. Îndată, Juan îi prinse încheietura mâinii şi, ţinând-o strâns, îi desprinse cealaltă mână, crispată pe cuvertura de mătase.

Un val dureros întristă privirea Sérénei; nu voia să cedeze şi se înverşuna din răsputeri. Dar lupta era prea inegală, şi ea se considera învinsă.

Juan izbucni în râs. Profund umilită, resimţea faţă de el o ură atât de înverşunată, atât de implacabilă, încât ar fi fost în stare să-l ucidă cu zâmbetul pe buze !

– Uite că aisbergul începe să se topească! Ironiză el. A fost nevoie doar de o scânteie...

Ea rămase împietrită, ai fi zis că este o statuie de alabastru. Îi dezvelise trupul şi-i dezgolise sufletul.

– Nu sunteţi decât o brută ! reuşi ea să articuleze, printre lacrimi. Vă urăsc !

Pregătită să suporte o nouă izbucnire jignitoare în râs, se crispă. Dar el se mulţumea s-o privească, cu o intensitate stranie :

– Cel puţin sunt în stare să trezesc pasiuni... sentimente pătimaşe, aş fi gata să pariez, pe care tatăl copilului n-a fost în stare să le trezească vreodată !

Deja adânc umilită, Séréna primea acum o nouă lovitură, mai aspră decât cele precedente. Această aducere aminte involuntară despre tatăl ei dispărut l-a sfâşiat inima ; se reţinu să nu plângă, dar deja lacrimile îi scăldau obrajii.

– Plângeţi după bărbatul care v-a abandonat ? spuse el nedumerit. Îl iubiţi încă ?

– Nu m-a abandonat, răspunse cu asprime Séréna, a murit. Dar îl mai iubesc şi acum, îl voi iubi mereu...

Se lăsă tăcere. Câteva clipe se scurseră. Apoi Juan adună de pe jos cuvertura şi o acoperi pe Séréna cu ea, ca şi cum ar fi înfăşat un nou-născut. O ridică apoi pe braţe, şi o duse până la pat.

Neliniştită, ea ridică privirile către el ; nemişcat, cu privirea abătută, părea măcinat de gânduri triste.

— Puteţi dormi în deplină linişte, *querida*. Nu am de gând să mă războiesc cu o fantomă. Dar să nu uitaţi un lucru : noi aparţinem celor vii şi la ei trebuie să ne gândim, nu la cei morţi... *Cara*, lasă-l să se odihnească în pace, căci un om nu moare până ce nu-l uiţi.

Pentru clipele de bucurie, şi pentru zilele de vacanţă pe malul mării, la munte, în călătorii, nimic mai potrivit decât încântarea, farmecul pasionantelor întâmplări din romanele colecţiilor „EL şi EA“ şi „ROMANTIC“.

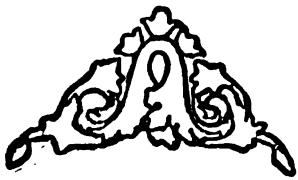

CAPITOLUL IX

În săptămânile care urmară, Séréna gustă din pacea şi tihna unei vieţi privilegiate, o viaţă pe care n-ar fi îndrăznit niciodată să şi-o închipuie. Când bunicul lui se întoarse din scurtul sejur petrecut la Doña Isabella, Juan îi aduse la cunoştinţă hotărârea sa : el refuză să ia în stăpânire hacienda — ţelul pe care bătrânul dorise atât de mult să-l atingă, fie şi prin viclenie. Juan prefera, după cum îl încunoştiinţă pe bătrân spre marea surprindere a acestuia, să ducă viaţa istovitoare pe care o trăiau acei *huasos*, aşa cum a trăit înainte. Să se trezească în zori fermieri, să umble toată ziua călare, să străbată fără încetare întinderile imense din pampa, mânând cireţile de vite şi marcând animalele.

Din timp în timp, atunci când ducea vitele către un port îndepărtat şi se ocupa de expedierea lor, el lipsea vreme de mai multe zile. La întoarcere era tras la faţă din cauza oboselii ; era plin de praf, şi silueta lui subţire părea şi mai alungită ca de obicei când se înălţa în scările şeii, la apropierea de casă.

Don Alberto suporta anevoie această stare de lucruri.

În fine, într-o zi, nemaiputând rezista, îi dădu un ultimatum nepotului său, care tocmai se întorcea la hacienda după o lungă absență. Când sosi Juan, bătrânul *hidalgo* stătea la soare la marginea piscinei și se distra privind la Séréna cum încerca s-o familiarizeze cu apa pe Wendy. Micuța, care se afla în deplină siguranță în brațele surorii sale, scotea strigăte de bucurie în care, uneori, se ghicea frica.

Soarele se juca cu micile valuri de un verde plăcut, irizate de reflexe schimbătoare. Domnea o căldură îmbietoare, agreabilă. Séréna purta un maieu alb care îi scotea în evidență pielea din ce în ce mai bronzată ; trupul ei odinioară aproape slab din cauza neajunsurilor de tot felul, se arăta în prezent zvelt, cu rotunjimi fermecătoare.

Ea izbucni într-un râs vesel când Wendy, apărută pe neașteptate de sub apă, o apucă de păr și încercă să i se cațere pe umeri. Juan, care se apropia cu pași apăsați, nu-și putea desprinde privirile de la acest spectacol ; părea fascinat, încântat, ca în fața unei oaze din inima deșertului. Zărindu-l, Don Alberto îi strigă :

— Juan, băiete, bine ai venit acasă ! Priviți Séréna, Juan s-a reîntors acasă. Ieșiți-i în întîmpinare să-i arătați că sunteți bucuroasă de sosirea lui !

Ca să-şi ascundă tulburarea, tânăra soţie se prefăcu pentru o clipă ocupată cu Wendy care se agăţa de gâtul ei. Ea ştia ce aştepta Don Alberto de la ea, după cum ştia şi Juan, ai căruî ochi încercănaţi de praf luceau cu răutate.

Ţinându-şi sora în braţe, ca pe un scut, ea înaintă către bărbatul istovit... acest bărbat în absenţa căruia îşi găsise la hacienda tihna şi seninătatea.

Într-un chip cu totul neaşteptat, bătăile inimii sale se înteţiră. La dorinţa lui Don Alberto, care privea scena cu bunăvoinţă, ea îşi ridică capul spre Juan, nu fără oarecare teamă. El o sărută în grabă pe obraz şi, în mod paradoxal, Séréna se simţi aproape decepţionată. El îşi concentră întreaga atenţie asupra lui Wendy.

— Ce mai face frumuseţea mea mică ?

O luă în braţe pe micuţa care se răsfăţa.

— Mi-ar place atât de mult să mă joc cu tine, *chiquita*, adăugă el. Dar sunt plin de praf şi de sudoare. Du-te la *Mamita*, cât timp fac un duş.

— Şi apoi o să veniţi să ne întâlnim la piscină ?

Rămasă fără replică, Sérénei îi veni greu să-şi creadă urechilor ; chiar ea pusese întrebarea.

— Dacă doriţi, făcu Juan, cu privirea la pândă.

– Şi pentru ce, Dumnezeule mare, nu ar dori ? interveni Don Alberto în forţă. Eşti un soţ fantomă ! Până acum, Séréna s-a acomodat destul de bine situaţiei. Cât mă priveşte, am hotărât să pun capăt acestor absenţe prelungite. Sunt hotărât să te plasez la conducerea haciendei, chiar de acum ! Şaptezeci de ani bătuţi pe muchie, îmi sunt de ajuns ; vreau să mă retrag fără întârziere. Vom discuta despre toate astea după cină. Du-te şi fă un duş, şi vino la Séréna : poate că aveţi să vă spuneţi multe lucruri. Totuşi, nu uita : nu mai e timp de pierdut...

Juan clătină din cap şi o porni deîndată pe aleea spre casă.

Până la întoarcerea lui, Séréna gândi că el reuşise, cu preţul a nenumărate sacrificii, să-şi atingă în fine scopul pe care şi-l fixase, care îl făcuse să consimtă la o căsătorie ce-l priva de câţiva ani de hoinăreală. Nu-i de mirare, că în cazul acesta, el ceruse un răgaz de câteva săptămâni, ca să-şi ia adio de la un trai care îi era drag, de la prietenii săi, *huasos*, şi de la Gabriela...

Absorbită de gândurile sale, Séréna nu remarcă pe Bella, care din porunca lui Don Alberto o ducea pe Wendy în casă. Bătrânul se îndepărta la rândul lui, în timp ce Juan îşi făcea apariţia pe terasă, cu un prosop de baie aruncat neglijent pe umeri.

– Mi-ați cerut să vă țin companie, îi spuse tinerei soții.

Luată prin surprindere, ea tresări.

– Invitația dumneavoastră mai este valabilă, sau ați făcut-o doar pentru a liniști pe bătrân?

Cu ochii ațintiți asupra lui, Séréna își ținu respirația.

Trupul lui zvelt, musculos, era admirabil proporționat ; acum înțelegea motivul ciudatei atracții pe care el o exercita asupra atâtor femei. Privirile lor se întâlniră.

– Ei ? făcu el, pe un ton ușor ironic.

– Mă însoțiți ? Am un chef nespus să înot, murmură ea, cedând unui impuls irezistibil.

Ea își dorea dintr-o dată să se afle în preajma lui.

Îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice. Ea începu să alerge de-a lungul piscinei, perfect conștientă că maieul pe care îl purta, strâns pe corp, nu prea reușea să-i ascundă farmecele și plonjă, străpungând asemeni unui tăiș apa sclipitoare a piscinei. Un fel de voioșie puse stăpânire pe întreaga sa ființă când îl văzu pe Juan, într-un clocot de spumă ; el rămase câteva clipe în dreptul ei, apoi o depăși cu mișcări viguroase și suple.

Când Séréna ajunse la capătul piscinei, el făcea pluta, privind cu ochii la cer ; alungit pe salteaua lichidă de un verde intens, părea că savurează o satisfacție profundă.

– Visez la clipa asta de zile întregi, se destăinui el cu voce scăzută.

Își îndreptă imperceptibil privirea către ea.

– În timpul acestei ultime călătorii, n-am avut parte decât de necazuri, fără a mai socoti căldura care irită animalele și oamenii...

– Nu mă îndoiesc că ați avut totuși mici compensații când ați ajuns în oraș, remarcă ea cu asprime.

– Într-adevăr, au fost câteva !

Răsucindu-se brusc, dispăru sub apă ; în trecere o apucă pe Séréna de gleznă și o trase către fundul piscinei. Ea simți că i se sparg plămânii în piept, când în fine el consimți să-i dea drumul ; ea ieși deasupra apei, cu gura larg deschisă, gâfâind. Când reapăru din apă capul brunet al lui Juan, Séréna se răzbună imediat, lăsându-se cu toată greutatea pe umerii lui ; el se lăsă în voia ei, și curând totul se preschimbă într-un joc.

Aproape timp de o oră, se zbenguiră în apă ca niște copii, cu aerul cel mai firesc. Într-un fel cu totul neașteptat, temperamentele lor atât de diferite găsiră un teren comun de înțelegere și ei prețuiau cu atât mai mult această armonie care amândoi simțeau că se afla într-un echilibru fragil.

S-au dus apoi să se întindă pe șezlonguri, și Carmen le-a adus băuturi răcoritoare. Au golit paharele pe îndelete în timp ce se zvântau la soare.

– Îmi plac nespus de mult verile la voi, suspină Séréna. Sunt uscate, fără să fie sufocante. Îmi vine într-adevăr greu să cred că suntem în ianuarie... La Londra, probabil că ninge ; şi pe trotuarele alunecoase, lumea se înghesuie să urce în autobuze, afurisind vremea urâtă de afară.

Ea îl trezise interesul lui Juan, şi el o privea cu un aer nepăsător.

– Vorbiţi-mi un pic despre dumneavoastră. îi ceru el pe neaşteptate. Cu ce vă ocupaţi înainte să-l întâlniţi pe bunicul meu, şi cum s-a petrecut această întâlnire ?

Chipul Sérénei se întunecă dintr-odată ; era prima oară când se simţea relaxată în prezenţa lui, şi Juan, cu întrebările lui, o ducea din nou pe un teren periculos.

– Lucram într-un birou, îngăimă ea, şi trăiam împreună cu Wendy într-o cameră, nu departe de serviciu.

– Şi cui o lăsaţi pe micuţă în timp ce vă aflaţi la slujbă ?

– O duceam în fiecare dimineaţă la creşă, şi o luam seara când mă întorceam acasă.

Ea cunoştea, în prezent, îndeajuns mentalitatea sud-americană ca să îşi dea seama că Juan era şocat de această destăinuire. Nu se considera oare în Chile că prezenţa permanentă a mamei era neapărat necesară copilului ?

– Nu aveam de ales, adăugă ea în sprijinul apărării sale. În Anglia, este un fapt obişnuit

ca mamele să-şi lase copiii în creşe ; şi, de altfel, acolo sunt lăsaţi pe mâini bune.

Ochii negri ai lui Juan se aprinseră.

– Vasăzică, dumneavoastră credeţi că creşa ţine loc de mamă ?

Séréna, care începuse să fie agasată de un astfel de interogatoriu, exclamă cu vioiciune în glas :

– Nu, deloc ! Şi acesta este motivul pentru care mă aflu aici ! Am fost întotdeauna preocupată de bunăstarea lui Wendy, şi alternativa aceea îmi displăcea. Nu câştigam mult şi, când taxele de întreţinere pentru Wendy s-au mărit, a trebuit s-o retrag pe micuţă de la creşă. Apoi, proprietăreasa m-a obligat să plec, pentru că ţipetele lui Wendy deranjau vecinii. Demoralizată de această lovitură a soartei, mi-am luat inima în dinţi şi-am dat curs anunţului publicat de bunicul dumneavoastră...

Ea se opri încurcată ; Juan îşi încordă dintr-odată atenţia.

– Continuaţi, făcu el cu o voce ce nu prevestea nimic bun. Cum a fost redactat anunţul ? Vă amintiţi cum suna ?

Séréna ar fi dorit din toată inima s-o ia la goană, dar privirea sumbră a lui Juan o făcu să-i piară cheful, şi repetă în mod mecanic anunţul :

– „Se oferă unei tinere englezoaice, neapărat blondă, o slujbă care o va scuti pentru toată viaţa de grija zilei de mâine..."

Se opri pentru o clipă, cu un nod în gât.

– „Se cere să aibă un comportament discret și să fie ascultătoare."

Juan lăsă să-i scape un râs sardonic care o făcu să tresară.

– „Persoanele în îngrijire sunt acceptate." Termină ea de spus dintr-o răsuflare.

– *Màdre mia !* suspină el. Și nimeni nu v-a avertizat despre pericolele pe care le-ați putea întâmpina ? Să te arunci așa orbește în gura lupului !

– Nimeni nu era la curent cu demersul meu, răspunse ea pe un ton plin de seriozitate. Nu aveam prieteni adevărați, doar simple cunoștințe la slujbă. Mă găseam într-o situație disperată și eram în stare să fac orice ca să rămân cu Wendy. Juan se ridică brusc în picioare și o cântări din priviri.

– Dacă bunicul ar fi insistat încă puțin, ați fi fost în stare să vă căsătoriți și cu diavolul !

„Cum aș putea să nu-i dau dreptate !" gândi în sinea ei cu amărăciune. Expresia satanică de pe chipul lui o paraliza. Totuși în virtutea unui asemenea motiv, ea încercă să se dezvinovățească :

– Nu, nu, spuse ea cu glas hotărât. Însă bunicul dumneavoastră m-a păcălit... Cert este, că nu m-a mințit întrutotul ; totuși, m-a lăsat să-mi fac despre dumneavoastră o părere care nu corespunde deloc realității. După cum spunea, erați un băiat timid și complexat... Și, cum

dumneavoastră vă lipsea siguranța de sine, tot după spusele lui, se considera obligat, cu consimțământul dumneavoastră, să vă găsească o soție. Dacă nu aș fi fost înșelată asupra adevăratului dumneavoastră caracter, aflați că nu aș fi acceptat niciodată propunerea sa !

Pe un ton scăzut, Juan nu mai contenea cu înjurăturile împotriva bunicului său ; dar asta n-a fost nimic în comparație cu privirile reci și dure care se ațintiseră asupra Sérénei.

— Vasăzică, ați venit în Chile gândind că veți întâlni un porumbel ? Dar ați dat de un condor care v-a înșfăcat cu ghearele sale... Bunicul meu ne-a tras pe sfoară pe amândoi ; totuși ne vom lua revanșa... De vreme ce sunteți de partea mea, voi avea grijă să fiți pe deplin despăgubită.

El se îndepărta deja ; Séréna protestă.

— Don Alberto s-a arătat deja prea generos cu mine. Nu doresc nimic altceva, și...

El o întrerupse, măturând aerul cu un gest trufaș.

— Doar nu credeți că o garderobă și un acoperiș care să vă adăpostească face din persoana dumneavoastră o persoană avută ! Și dacă ați fi fost acoperită cu bijuterii, în ochii mei, este ca și cum n-ați poseda nimic !

La câteva minute după plecarea lui, ea s-a dus în cameră. Soarele strălucea încă ; totuși îi era frig. Juan o tratase cu un asemenea dispreț încât se simțea ca de gheață. Desigur, a-

titudinea asta nu era un caz izolat : încă de la prima întâlnire, nu încetau cu ciondănelile. Dar de data asta a fost cât se poate de profund lovită.

În timp ce își scotea maieul de baie, ea auzi zgomot de pași în spatele ușii. Juan nu avea decât să intre dacă dorea, căci ușa nu era zăvorâtă, dar el nu se mai aventurase în camera ei din ziua căsătoriei lor. Ea se gândea la părinții soțului ei care altădată, ocupaseră exact aceeași cameră. Și ei fuseseră obligați să se căsătorească, dar, după spusele lui Don Alberto, ei s-au iubit totuși cu înfocare. Ea a închis ochii gândind că locul acesta trebuie încă, într-un chip misterios, să fie plin de iubire ; dar a fost în zadar.

Își puse un capot și se lungi pe pat ; îi mai rămâneau două ore până la cină.

Se simțea extrem de obosită, dar enervarea era aceea care o împiedică să adoarmă.

Privirile sale parcurgeau agale *dormitoria de matriona.* Albul era culoarea predominantă ; îl puteai găsi și pe tăbliile patului, ornat cu arabescuri de aur, pe perdelele de satin și pe covorul cu înfloriturl minuscule. Tapetați în bleu-pal, pereții erau goi, cu excepția unei gravuri cu tente pastel și a unei mari gravuri cu rama aurită. Șifonierele încorporate în pereți degajau și mai mult camera.

— Romantic... murmură Séréna, pe jumătate adormită.

Pleoapele sale îngreunate de oboseală se închiseră, şi ea se cufundă în somn.

Se trezi după o oră, odihnită, şi se duse să facă un duş. Se simţea întremată. Şi-a ales, pentru că se potrivea cu buna ei dispoziţie, o rochie de un roşu strălucitor al cărei bust, foarte decoltat în faţă, îl dezgolea complet şi spatele ; un soi de sfidare, care o ajuta să-şi stăpânească timiditatea.

A căutat un ruj potrivit cu care şi-a dat o tentă de roşu pe buzele ei atât de delicate. În fine, şi-a pus nişte cercei mari de aur şi a clătinat din cap ca să se obişnuiască cu greutatea lor.

Stând în picioare în faţa oglinzii, îşi verifica ţinuta în clipa în care a intrat Juan. Covorul gros îi înăbuşise zgomotul paşilor, însă ea a simţit dintr-odată că cineva se află de faţă şi s-a întors brusc. Se pregătea să-şi manifeste indignarea văzându-l cum îi nesocoteşte intimitatea, dar renunţă pe dată. Privirea lui Juan aluneca de-a lungul corpului ei ; rochia i se mula strâns pe trup, făcându-l şi mai apetisant decât părea.

Flatată de tăcerea lui Juan, schiţă un gest. Dar se crispă când el izbucni pe un ton din care ieşea la iveală dezgustul :

– Dezbrăcaţi-vă imediat de rochia asta !

Enervată la culme, îl privi direct în ochi.

– De ce ? Mi se potriveşte foarte bine !

– Ca nuca în perete ! zise el cu o voce ironică. Așa se îmbracă femeile fatale, *cara !* Nu aveți nimic din înfățișarea unei vampe... Nu aveți nici cea mai neînsemnată idee despre seducție.

Cu un gest brutal, îi smulse cerceii și îi azvârli în celălalt capăt al camerei. Apoi o înșfăcă pe Séréna de umeri și ținând-o strâns, îi șterse buzele cu podul palmei. Când îi dădu drumul, o dâră roșiatică brăzda obrazul tinerei soții.

– Și acum duceți-vă și vă spălați fața, ordonă el. Și mai ales, nu uitați să vă schimbați rochia : arătați indecent !

Furioasă, Séréna îl înfruntă :

– Nu sunteți îndreptățit să-mi vorbiți de decență ! Gabriela s-a dat în spectacol de față cu dumneavoastră dansând cu mișcări necuviincioase. Și ați încurajat-o în a vă face avansuri, dând de înțeles celor de față că ea este aceea pe care ar fi trebuit s-o luați de soție...

– Nu o amestecați pe Gabriela în toate astea ! o întrerupse cu asprime Juan.

– Dar, aveți și dumneavoastră o conștiință!... ironiză ea.

– Într-adevăr, am o conștiință, sublinie el strecurându-și mâna în buzunarul hainei.

Scoase de acolo un mic etui, plat și acoperit de catifea, înainte să adauge :

– Refuz ca acești *huasos* ai noștri să fie exploatați ; și la fel ca ei, aveți dreptul la aten-

ţii. Bijuteria asta a aparţinut mamei. V-am adus-o drept plată pentru serviciile pe care mi le-aţi făcut. Pretind să vă văd purtând-o, diseară.

El deschise cutiuţa, dând la iveală un colier împodobit cu safire ; în lumină păreau că freamătă, prinzând viaţă.

Insulta a făcut-o pe Séréna să păleasca ; totuşi, ea a refuzat să cedeze.

— Nu, mulţumesc. Nu se potriveşte la rochia mea.

În clipa următoare, a fost răsucită ca un titirez ; Juan înşfăcă ţesătura fină, de culoarea macului roşu, şi o sfâşie pe toată lungimea ei.

— De acum nu se mai pune o astfel de problemă, remarcă el cu un aer sumbru. Ca să evitaţi pe viitor un asemenea incident — şi să vă salvaţi garderoba — aflaţi că sunt obişnuit să mi se dea ascultare, fără să se comenteze.

Cu calm, el îşi privi ceasul.

— Vă rămân zece minute până la cină ; aveţi timp suficient să vă îmbrăcaţi.

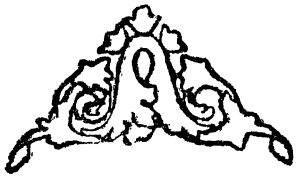

CAPITOLUL X

Cina s-a desfăşurat într-o atmosferă încordată. Palidă, cu privirea tristă, Séréna rămânea tăcută sub privirea lui Don Alberto. La rândul său Juan, netulburat, discuta la nesfârşit ba una, ba alta ca să captiveze atenţia bunicului său.

Séréna, cărela I se pusese un nod în gât, abia reuşea să înghită o cât de mică îmbucătură. Cu acea brutalitate de care dădea dovadă, Juan o umilise încă o dată ; se încăpăţânase să rămână în camera ei în timp ce ea scotocea prin şifonier. În grabă, şi-a ales o rochie de culoare bej, doar ca să pună în evidenţă frumuseţea safirelor.

După ce zăbovi îndelung asupra Sérénei, privirea lui Don Alberto s-a aşternut asupra lui Juan.

– Mi-ar place, făcu bătrânul încruntând sprâncenele, ca înainte să-ţi vezi de treburile tale la hacienda, să faceţi un mic voiaj – un voiaj de nuntă, oarecum.

Cei doi tineri nu se arătară prea entuziaşti; fără să se dea bătut, continuă :

– Aţi putea petrece două săptămâni într-o staţiune, ar fi foarte plăcut... Cât despre mine, eu am intenţia să fac o vizită prietenilor mei în Spania ; dar asta poate aştepta până la întoarcerea voastră. Séréna, cred că vă place nespus de mult regiunea în care se află Vina del Mar : acolo plajele sunt splendide, hotelurile luxoase... Există chiar şi un cazino ; este atât de faimos încât vin acolo jucători din întreaga lume.

Crezând că Juan se va grăbi să respingă această propunere, Séréna nu a găsit de cuviinţă să răspundă.

– Uite o sugestie care nu e lipsită de atracţii, acceptă el, spre marea ei surprindere. În plus, un mic sejur la marginea mării va fi deosebit de benefic pentru micuţă.

– Voiajele de nuntă se fac în doi, sublinie Don Alberto, Wendy va rămâne aici.

Tonul era categoric ; Séréna se pregătea să protesteze, dar Juan i-o luă înainte.

– Poate că ai dreptate. Deci ne-am hotărât: vom pleca mâine în zori la Vina del Mar.

Regăsindu-şi calmul, Don Alberto a părăsit masa îndată după isprăvirea cinei, lăsându-i pe cei doi faţă în faţă.

Ferestrele sufrageriei erau deschise ; totuşi, briza uşoară care pătrundea în interiorul casei

nu reușea să răcorească atmosfera jilavă și sufocantă.

— Ce-ar fi să ne plimbăm un pic ? întrebă Juan cu o indiferență ce aducea a plictiseală.

La început, Séréna a vrut să refuze, dar și-a schimbat intenția pe dată. Era mai bine să se plimbe decât să stea închisă în casă, gândi ea, încuviințând printr-o mișcare a capului.

— Mă duc să vă aduc ceva de îmbrăcat.

Ea se ridică, mulțumită că scăpa de această atmosferă apăsătoare. După câteva clipe, el a reapărut ținând în mână un șal mare, cu broderii fine.

— O să vă vină de minune, spuse el apropiindu-se. Este din mătase și este foarte ușor.

Ea se crispă când i-l puse pe umeri. Reacția asta nu-i scăpă lui Juan și îi vorbi cu glas ironic :

— Liniștiți-vă, nu am de gând să rup în bucăți tot ceea ce îmbrăcați...

— De ce țineți morțiș ca soția dumneavoastră să aibă un aer feciorelnic, diafan ? Sunteți departe de a fi la fel de rezervat și sobru în ceea ce privește propria îmbrăcăminte ! reluă Séréna care îi purta pică pentru că era brutal.

O privi meditativ.

— *Chica*, noi avem un proberb care spune : Femeia castă, este femeia singură. Dar proverbul nu vi se potrivește ; Wendy este dovada cea mai strălucită.

Ea simți cum lacrimile îi înțepau ochii și, întorcându-și cu iuțeală capul, străbătu holul de la intrare.

Un singur gând o liniștea : prezența surorii sale constituia o armă de temut. Dacă știa să se folosească de ea cu toată abilitatea necesară, Juan – rănit fără încetare în orgoliul său – va ajunge să nu mai suporte prezența micuței și curând le va trimite pe amândouă în Anglia.

Traversară terasa înainte să pătrundă în grădina scăldată de lumina strălucitoare a lunii. Ai fi putut crede că te afli în plină zi.

Se plimbară prin pâlcul des de eucalipți ce înconjurau casa ; în spatele acestui paravan de verdeață, se ghiceau, puțin mai jos, antrepozitele, hambarele, grajdurile de cai, silozurile de cereale ; în fine, în depărtare, se profilau, dispuse de fiecare parte a drumului, căsuțele ce adăposteau slujbașii de pe hacienda și familiile lor.

– Iată un tip de organizare de-a dreptul feudal, murmură Séréna. Fericirea și siguranța acestor oameni depind în întregime de un singur individ... și de capriciile sale.

Ignorând cursul raționamentelor exprimate de Séréna, Juan începu să-i explice cum stau lucrurile de fapt.

– Când *conquistadorii* au ocupat aceste noi teritorii, spuse el cu nepăsarea ce îl caracteriza, regele Spaniei, ca recompensă, le-a cedat

niște *encomiedas* – niște teritorii. Cu toate astea, nu le-au fost date în stăpânire. Singurul lor drept era acela de a strânge tributul de la locuitorii indieni aflați pe aceste pământuri. Dar, în fața nemulțumirii crescânde a noilor coloniști, Coroana a sfârșit prin a accepta ca ei să devină adevărații proprietari. Loturile de pământ au fost constituite atunci în funcție de meritele indivizilor și de poziția ocupată în societate. Așa se face că fermele mici au fost atribuite ostașilor de rând, și întinsele *estancias* ofițerilor superiori.

Juan făcu o pauză, cu privirea pierdută în zare.

– Familiei Valdivia, care a aparținut vechii nobilimi spaniole, i-a revenit această hacienda pe care au condus-o după obiceiurile strămoșești ale țării noastre de origine. Și sistemul acesta s-a perpetuat până în zilele noastre... Acești *huasos* nu ne consideră niște stăpâni, ci ca membri influenți ai unei familii din care – oarecum – fac parte, de vreme ce muncesc aici din tată-n fiu. Între noi s-au stabilit legături, și ei ne respectă.

– Precum erau respectați stăpânii de sclavi în antichitate ! interveni Séréna cu voce înțepată. Sunteți mândri de faptul că oamenii voștri nu mor de foame ; cu toate astea, trebuie să recunoașteți că nimic nu v-ar împiedica să le acordați mai mult decât minimul necesar traiului la care au dreptul, de obicei ! Sunt

convinsă că dacă unul din acești *huasos* și-ar manifesta dorința să părăsească hacienda ca să muncească în altă parte, nu va găsi nici cea mai umilă slujbă...

Juan luă o atitudine trufașă și izbucni cu o voce șuierătoare :

— Oamenii noștri sunt liberi să plece când doresc !

— Ca și mine ? îi replică ea cu ironie. Știți prea bine că nici un proprietar din ținut nu va accepta să-i angajeze, dacă din întâmplare aceștia s-ar prezenta la ei ; doar la oraș ar putea să-și câștige, cu greu, existența. Cei din neamul Valdivia s-au purtat întotdeauna ca niște despoți — și, azi, se poartă la fel. Voi nu considerați oamenii ca pe niște ființe vii, ci ca pe niște păpuși din cârpă care se pot manevra după bunul plac ! Nu luați în seamă deloc dorințele lor ; doar ale voastre contează... Ca și cu hotărârea de a ne petrece două săptămâni de vacanță la mare : mi s-a cerut măcar părerea ? Nicidecum. Și totuși, n-am nici un chef să călătoresc, și în nici un caz cu dumneavoastră !

În timp ce ea își vărsa amarul, Juan avea aceeași atitudine trufașă. Chipul său exprima o severitate de aristocrat, dar o licărire fugitivă, aproape zâmbitoare, îi străbătu privirea neagră.

— Perspectiva de a petrece câteva zile cu mine vi s-ar părea chiar atât de puțin îmbucu-

rătoare ? Aveţi mare nevoie de o vacanţă, *chiquita*. Îmi păreţi foarte stresată ; sunteţi cu nervii la pământ. La Vina del Mar vă veţi găsi liniştea şi vă veţi relaxa... Dar, în afară de asta...

Vocea lui deveni pe neaşteptate aspră.

– Va trebui să fim cu ochii-n patru ca bunicul meu să fie tot timpul mulţumit. Succesul este de acum înainte la îndemâna mea... Şi dacă, pentru a moşteni un regat, va trebui să plecăm împreună în voiaj de nuntă, ei bine, o vom face ! Dacă acest sejur în compania mea la Vina del Mar vă inspiră temeri, cu atât mai mult va trebui să le înlăturaţi imediat ; nu veţi avea de ce să vă temeţi de mine, vă promit. Mă voi strădui chiar să vă simţiţi minunat, ca să vă las o plăcută amintire. În felul acesta vă voi mulţumi pentru serviciile aduse şi pe care mi le faceţi...

A doua zi dimineaţă decolară : Juan era cel care pilota. Asemeni unei păsări, avionul s-a ridicat spre cerul albastru şi senin, a descris un cerc larg deasupra haciendei şi s-a îndreptat către vest. Cu mâinile aşezate pe comenzi, Juan părea că se simte în largul său. Alături de el în *cockpit*, Séréna a simţit o uşoară nelinişte când aparatul a luat altitudine : acum pământul abia se mai zărea.

Orice ar fi crezut despre acest om, ea îi acorda, totuşi, o încredere totală.

El purta un pantalon de bumbac şi o cămaşă cu guler răscroit ; chipul său afişa un aer

vesel – părea deosebit de decis să profite de acest răgaz mai curând neașteptat, cu sau fără Séréna.

Îi aruncă o privire piezișă ; ea stătea cu spatele drept, aproape crispată, cu mâinile încrucișate. Expresia feței îi trăda tulburarea interioară, de agitație și teamă. Juan se aplecă spre ea.

– Ce ați zice de o mică acrobație ? Nu de un *looping*, bineînțeles...

Séréna nu reuși să-și ascundă spaima. Ea îl simțea în stare de asemenea fantezii diabolice, după cum obișnuia.

– Nu, mulțumesc, bâigui ea.

El apăsă deodată un levier și trase de manșă : avionul se cabră și, cu botul ațintit spre cer, începu să ia înălțime aproape în poziție verticală.

O forță irezistibilă o țintui pe Séréna pe scaun.

Cu respirația tăiată, simți cum îi vâjâie urechile ; n-ar fi putut scoate nici măcar un sunet. Juan trase manșa la poziția ei dinainte și aparatul își reluă poziția normală de zbor. Séréna scoase un oftat de ușurare. Dar de scurtă durată : după o clipă, trăia un adevărat coșmar. Juan tocmai plasase avionul în vrie, coborau în picaj cu viteză ametitoare. Catastrofa părea inevitabilă. Ea a închis ochii și a strâns din maxilare, așteptând să se izbească de pământ. Buzele ei schițară o rugăciune mută când simți

că avionul se redresează progresiv ; după vuietul asurzitor, motorul torcea acum regulat.

Ea a deschis ochii. Juan surâdea, nepăsător.

– Sunteți nebun de-a binelea ! strigă furioasă. Am fi putut muri amândoi !

El izbucni în râs.

– Da, dar ar fi fost o moarte strașnică, *chica*. Să dispari într-o trombă orbitoare de flăcări, sfidând moartea...

Ea a încercat, de bine, de rău, să-și vină în fire.

– Omorâți-vă dumneavoastră dacă vreți, señor, dar de unul singur. Eu una, prefer o viață vrednică de milă decât o moarte glorioasă.

Restul zborului s-a desfășurat într-un calm deplin ; au rămas tăcuți până când avionul și-a început coborârea. Juan se pregătea să aterizeze.

– Ghiciți de ce se numește orașul ăsta Valea Paradisului ? făcu el îndreptându-și privirea către hublou.

Séréna s-a aplecat în față și a observat că vasta aglomerație urbană avea forma unei seceri, a cărei curbă perfectă înconjura un port unde se îngrămădeau vapoarele. O activitate febrilă domnea în docuri ; abia a avut timp să zărească imensele macarale care încărcau și descărcau cargourile. Juan se angajă într-un viraj larg deasupra aerodromului.

La sosire, Séréna întâmpină o oarecare părere de rău : taxiul pe care Juan îl chemase o

trecut în mare viteză pe bulevardele lungi din Valparaiso. I-ar fi păcut să zăboveasscă mai mult timp în acest oraș, cu colinele lui stâncoase ce se deschideau spre un golf imens.

– Există două nivele, remarcă Juan. Cartierele rezidențiale se află în partea de sus a orașului, iar în partea de jos se află întreprinderile, în apropiere de port. Niște funiculare – ascensoare – leagă cele două nivele.

Au mers în continuare de-a lungul oceanului și au ajuns, după un sfert de oră, la Vina del Mar. Séréna a fost numaidecât încântată de priveliște. O plajă cu nisip fin se întindea cât vedeai cu ochii ; rânduri de umbrele viu colorate se aliniau aproape de cabinele de baie, cabanos, pe faleză, unde se amestecau locuințele somptuoase ale începutului de secol cu vilele moderne ; circulau agale trăsuri. Palmieri și pini maiestuoși mărgineau străzile largi și bine pavate ; și peste tot, era o abundență de flori.

– Ce risipă de culoare ! exclamă Séréna clipind din ochi. Și ce parfumuri...

– Fiecare cetățean ce dispune de spațiul necesar trebuie să-l sădească cu flori. Un decret municipal îi obligă la asta, spuse Juan surâzând.

El întinse brațul și deschise portiera taxiului care tocmai oprise în fața unui hotel luxos, de dimensiuni impresionante.

Ca într-un vis, ea l-a urmat la intrare. Au pătruns într-un ascensor care i-a urcat la ultimul etaj al imobilului ; un salariat al hotelului, îmbrăcat în livrea, i-a condus în apartamentul pe care urmau să-l ocupe pe timpul sejurului.

Decorațiunea interioară îmbina luxul cu rafinamentul. Ferestre mari dădeau spre Oceanul Pacific, albastru și cu franjuri de spumă.

— Vă place ? zise Juan apropiindu-se de tânăra care contempla fascinată privelișteа.

— E atât de frumos încât ți se taie respirația !

Își întoarse spre el chipul radiind de încântare. În ochii ei minunați se regăsea albastrul adânc al oceanului.

Juan părea surprins : bucuria aceasta izvorâtă din inima ei îl dezarma. Așteptându-se s-o găsească, ca de obicei, rezervată, ba chiar ostilă, nu mai știa cum să reacționeze. O fixă îndelung cu privirea, și o roșeață discretă apăru curând în obrajii Sérénei. Surâsul ei luminos se estompă, și afișă din nou un aer rezervat. Un fel de al șaselea simț îi vestea să nu se încreadă în Juan și în impulsurile sale, pe cât de brutale pe atât de imprevizibile.

Ea se îndepărtă cu mișcări nervoase când, pe un ton indiferent, el spuse :

— Vă propun ceva : încercați să uitați că sunt un bărbat ; și la rândul meu, vă voi considera ca pe o prietenă. Sunt obosit de acest război al sexelor... Să depunem armele și pe tim-

pul sejurului nostru aici, să ne acordăm un armistițiu. Ce ziceți de asta ?

Cum ar putea să uite un asemenea lucru ! El îi cerea imposibilul ! Totuși, ea clătină din cap, afirmativ.

– Perfect ! spuse el cu un surâs larg. Dacă ne-am ocupa puțin de toaleta noastră ? Apoi, ne vom duce să ne plimbăm în oraș.

Baia se găsea între cele două camere ale lor, și Juan îi acordă întâietate Sérénei.

După câteva minute, cum se întorcea în camera ei să-și pună o rochie albă de bumbac, ea auzi apa de la duș curgând în camera alăturată, și curând deslușì o voce care nu era remarcabil de melodioasă.

Séréna își prinse părul lung și auriu la ceafă, cu ajutorul unei barete. Deodată, observă că mâinile îi tremurau. Să fie din cauza agitației ? De frică ? A trebuit să admită, împotriva voinței sale, că perspectiva de a petrece cincisprezece zile în acest loc idilic reprezenta motivația emoției stranii ce a cuprins-o. Totuși, nu uită că trebuie să fie tot timpul cu ochii în patru.

S-au auzit bătăi în ușă ; era Juan. Îmbrăcat cu un pantalon și un tricou negre, era frumos ca un demon ieșit din infern.

– Sunteți gata ?

El îi întinse mâna și, privind-o cu amănuntul din cap până în picioare, păru foarte satisfă-

cut. Pentru prima oară după luni de zile, Séréna se simțea fericită.

Aproape timp de o oră, s-au plimbat pe faleză. Domnea o atmosferă foarte veselă ; se râdea, se vorbea cu glas tare, numeroși înotători se zbenguiau în valuri. Au ronțăit câteva fructe de mare proaspăt pescuite, cu riscul de a-și strica foamea chiar înainte de cină. Dar nu prea se sinchiseau ; s-au dus apoi să se așeze pe dig și să privească, visători, vapoarele ancorate ; din timp în timp, izbucneau în râs văzând pescărușii cum plonjează ca niște acrobați în căutarea resturilor pe care ei le aruncau. În fine, braț la braț, s-au întors la hotel sub privirile unor gură-cască care-i luau drept îndrăgostiți.

Era tare cald, și, în timp ce Séréna a pătruns în micul salon ce făcea parte din luxosul apartament pe care îl ocupau, sudoarea i se prelingea de-a lungul corpului ; era istovită, dar încântată. Pe când Juan pregătea niște băuturi răcoritoare, ea simți dintr-odată nevoia să-i mulțumească.

– Ziua de azi a fost foarte plăcută, îi spuse ea lăsându-se să alunece pe canapea.

Rochia îi flutura peste coapse și ea adăugă :

– Îmi place mai mult să-mi fiți prieten decât soț.

Cu o înfățișare impasibilă, Juan îi oferi un pahar înainte să-l golească pe al său. Observând cum i se plimbă de-a lungul gâtului mă-

rul lui Adam, Séréna se întrebă dacă nu cumva el își schimbase atitudinea doar ca să-i adoarmă vigilența și să-i producă o impresie înșelătoare de siguranță. Era, evident, un bărbat cu temperament înfocat, și el nu se mai întâlnise cu Gabriela de câtva timp...

O învălui cu privirea și îi adresă un zâmbet sincer, aproape candid.

— Prietenia, *niña*, este asemeni unui fruct : trebuie lăsat să se coacă. Cea care ne unește este ca un vin care abia s-a turnat în butoaie ; prea nou acum, el se va desăvârși cu anii.

Destinsă pentru o clipă, Séréna îi adresă un surâs și acceptă mâna pe care i-a întins-o el.

— E timpul să vă pregătiți pentru cină, observă el arătând spre cerul care se întuneca la iuțeală. E de preferat să mâncăm devreme, *amiga*, vom putea apoi să profităm la maximum de plăcerile pe care le oferă Valea Paradisului.

CAPITOLUL XI

Séréna nu avea nici cea mai neînsemnată idee despre ceea ce mâncase adineauri. Şi, dacă ar fi fost întrebată, ea ar fi răspuns poate că a fost ambrozie – hrana zeilor din Olimp – şi nectar, servit în cupe de argint de către nimfele pădurilor şi râurilor.

Aşezaţi la o masă doar ei doi, Juan şi ea erau atât de absorbiţi de conversaţia lor încât nu şi-au dat seama de privirile admirative şi invidioase totodată, ce li se adresau din toate părţile.

– Vorbiţi-mi despre copilăria dumneavoastră, îi ceru Juan. Aţi fost fericită ?

– Foarte fericită, răspunse ea.

O lumină mângâietoare îi lumină ochii senini, şi ea începu să se destăinuie :

– Părinţii mei erau nişte oameni cu adevărat minunaţi... M-au răsfăţat tare mult, însă nu aveau alt copil decât pe mine, cel puţin până să...

Ea se opri dintr-odată : obrajii i se înroşiră.

Juan încruntă uşor din sprâncene.

– Da ?... făcu el, intrigat. Până să...

– Până să moară, bâigui ea.

– Au murit împreună, ca și ai mei ?

Ea observă o vie simpatie în glasul lui.

– Nu chiar. Dar i-am pierdut în decurs de șase luni.

– Poate n-ar fi trebuit să vă pun aceste întrebări ; este un subiect de discuție atât de dureros... Uneori, cred că nu ați fost mereu atât de rece, atât de distantă. Regret că nu v-am cunoscut înainte să treceți prin asemenea încercări care v-au marcat atât de crud...

El făcu o pauză, apoi reluă discuția :

– Care era părerea părinților dumneavoastră despre tatăl lui Wendy ? Mamele sunt adesea exclusiviste ; a dumneavoastră nu vedea în el un soi de intrus ?

Chipul Sérénei a devenit stacojiu.

– Îl adora.

– Ah ! exclamă el, cu un aer gânditor. Și, după dumneavoastră, ce ar fi crezut despre mine ?

Ea își pusese adesea întrebarea, fără să poată da un răspuns satisfăcător. El i-ar fi inspirat mamei atât curiozitate, cât și teamă.

Condamnând totodată comportamentul tiranic și aroganța familiei Valdivia, ea ar fi recunoscut cu plăcere că aceștia formau cu adevărat o familie ieșită din comun.

Juan manifestă o anumită nerăbdare în fața muțeniei Sérénei. Ea a respirat adânc înainte de a se pronunța :

— Mama era sensibilă — ca multe alte femei — la frumusețea fizică, la farmecul unei conversații, chiar și la flatări, dar...

— Da, continuați, făcu Juan.

Un rid îi brăzdă fruntea.

— Cu siguranță ea nu ar fi aprobat atitudinea dumneavoastră față de Gabriela, izbucni ea cu nervozitate. În plus, ea nu ar fi asociat niciodată ideea de fericire cu cea de bogăție.

— Vasăzică, preferința ei se oprise la un bărbat fără o para chioară, precum tatăl lui Wendy ? Așa-i ?

Timp de o clipă, ea a revăzut chipul propriului tată, și replică cu anume gingășie :

— Într-o zi, am auzit-o pe mama spunându-mi despre el că poseda singura bogăție adevărată : cea a inimii.

Juan se ridică pe neașteptate, pradă unei vii mânii.

— Nici nu mă mir de ce ați fost atât de dezamăgită ! Și cred că mama dumneavoastră are o mare parte de responsabilitate în această chestiune ; se pare că i-a lipsit judecata. Persoanele prea sentimentale se lasă ușor păcălite, sensibilitatea lor exagerată le face să se înșele !

Séréna nu avu timp să protesteze ; apucând-o de braț, o făcu să străbată sufrageria hotelului, holul, și o trase după el afară.

– Unde mă duceți ? întrebă ea gâfâind.

Făcea eforturi ca să-l urmeze. El chemă un taxi care se opri la marginea trotuarului ; o împinse efectiv pe bancheta din spate. Se așează și el tot acolo și spuse șoferului :

– La Cazino, vă rog.

Apoi se întoarse cu privirea către Séléna și adăugă cu un aer sarcastic :

– Simbolul tuturor bogățiilor false...

Cu toate că era destul de devreme, o mulțime cosmopolită anima Cazinoul. Femeile, foarte elegante, erau încărcate de bijuterii ; în jurul meselor se înghesuiau jucătorii.

Era un du-te-vino continuu de la o masă la alta : fără îndoială, sperau că norocul le va surâde în cele din urmă. Cea mai mare afluență era la ruletă. Impasibili, crupierii anunțau laconic culorile și numerele, măturând chenarele cu cifre, împingând jetoanele cu ajutorul greblelor lor.

De tavan atârnau lustre mari de cristal care împrăștiau în sală o lumină scânteietoare. Pentru Séréna, această atmosferă avea ceva feeric și îmbătător.

Juan îi strecură în mână o grămadă de jetoane ; stimulată de ideea că va lua loc printre jucători, ea nu reuși decât să exprime confuz o mulțumire.

– Încercați-vă norocul, îi șuflă el la ureche surâzând. La care dintre mese doriți să începeți ?

– Ruleta mă ispiteşte enorm, murmură ea. Bila de fildeş care ţopăia peste despărţiturile cu cifre exercita asupra ei o adevărată fascinaţie. Curând cineva s-a ridicat, şi Séréna, cu inima zvâcnindu-i în piept, a ocupat în grabă fotoliul rămas liber.

Ea tremură când Juan s-a aplecat peste umărul ei.

– Alegeţi-vă un număr, şi puneţi pe el o parte sau toate jetoanele pe care le aveţi – după plac.

Cu prudenţă, ea aşeză trei jetoane pe numărul nouă. Crupierul porni ruleta şi lansă bila ; aceasta începu să ţopăie peste despărţituri, apoi se imobiliză, în fine.

– Roşu, nouă ! anunţă el pe un ton neutru.

Séréna avea încă destulă prezenţă de spirit ca să realizeze că tocmai câştigase. Zâmbete generoase luminară chipurile lipsite de expresie ale jucătorilor, în clipa în care exclamă :

– Am câştigat, Juan, am câştigat !

– Cel mai bine este să continui, *amiga*, o sfătui el cu voioşie.

Ceea ce a şi făcut cu o agitaţie voioasă. După o oră, pachetul ei de jetoane se mărise simţitor.

Între timp, Juan se aşezase lângă ea. Aproape tulburată de extraordinarul ei noroc, s-a aplecat către el şi i-a spus :

– Trebuie să mă opresc acum ?

– Dacă nu aveţi chef s-o faceţi, nu.

Ea a pus atunci toate jetoanele pe numărul pe care îl alesese la început. Un murmur s-a iscat în jurul ei, și încă o dată bila albă a țâșnit din mâna crupierului. Se învârti îndelung, apoi se fixă pe una din despărțituri.

– Roșu, nouă !

Crupierul a împins o grămadă de jetoane dinaintea ei. Holbând ochii, Séréna declară cu o voce tremurătoare :

– Cred că am să mă opresc aici. Am câștigat o avere, Juan ?

– Cam două mii de lire sterline, *chica.*

– Două mii de lire !

Și pe dată, obrajii ei se înroșiră ca focul.

– Dar este nemaipomenit ! N-am avut niciodată mai mult de o sută.

– Adevărat ? În cazul acesta, decizia dumneavoastră mi se pare foarte înțeleaptă. Ulciorul nu merge de multe ori la apă, nu-i așa... Și pe urmă, nu țin să văd cum se întristează chipul acesta vesel. Hai să sărbătorim evenimentul ; ce ați zice de o cupă de șampanie ?

Juan s-a dus să preschimbe jetoanele și a revenit cu un teanc enorm de bancnote. Aruncând o privire spre mica poșetă a Sérénei, remărcă :

– E neîncăpătoare. Am să-i țin la mine.

Abia atunci, Séréna și-a dat seama de mărimea sumei. Avea acum destui bani cu care să-și redobândească libertatea atât de mult dorită. I-ar fi ajuns nu numai pentru plata a

două bilete de avion cu care să se întoarcă în Anglia, dar și pentru a-și duce traiul până ce ar găsi o slujbă.

— Nu, spuse ea. Prefer să mi-i dați. Poșeta asta este mai încăpătoare decât pare.

— Cum doriți, suspină el întinzându-i bancnotele.

Ieșind din Cazino, au luat un taxi și s-au îndreptat către un *Night-club* în care Juan hotărâse ca ei să-și încheie seara. Drumul până acolo n-a durat decât câteva minute.

O semiobscuritate plăcută domnea în interiorul localului de lux, amenajat precum o cabană de pescari. Plase mari de pescuit atârnau de pereți și de tavan, cât și cochilii mari de melci de mare și scoici exotice. În jurul unei estrade, unde câțiva instrumentiști interpretau melodii antrenante, erau dispuse mese și scaune din bambus.

Séréna s-a așezat și privea evoluția cuplurilor pe micul ring de dans, în timp ce Juan comanda de băut. Aproape imediat, un chelner a adus o frapieră cu cuburi de gheață, în care se afla o sticlă cu șampanie.

După câteva clipe, lichidul de culoarea chihlimbarului scânteia în cupe. Se ridicară în picioare și ciocniră cupele.

— Păreți frământată de gânduri sumbre, *chiquita*, spuse Juan cu o voce ironică. Nu cumva sunteți pe cale să ticluiți vreun plan ca să vă descotorosiți de mine?

Luată pe nepregătite, ea nu reuși să-și stăpânească un tremur al mâinii și vărsă câteva picături de șampanie pe masă.

— Categoric nu ! afirmă ea, dorind să pară pe cât posibil indiferentă.

Într-un fel oarecum diabolic, Juan citea în ea ca într-o carte deschisă. Trebuia așadar să-l deruteze, în caz contrar speranțele sale se risipeau definitiv. Ea hotărî să-și schimbe tactica ; oare îi va reuși ? Îi întâlni privirea pătrunzătoare și, clipind din pleoape, murmură :

— Mă invitați la dans ?

O scurtă licărire de satisfacție îi luminâ ochii negri.

Cu vanitate bărbătească, Juan îi răspunse :

— Desigur, *caresita*, cu cea mai mare plăcere !

Odată ce se află în brațele lui, realiză că nu i se mai întâmplase de multă vreme să se afle pe un ring de dans în compania unui tânăr mai mult decât prezentabil.

Și Juan, fără îndoială, era atrăgător... O ținea strâns la pieptul lui, atingându-i, ocazional, fruntea cu buzele lui calde. O roșeață discretă apăru în obrajii Sérénei.

— Liniștiți-vă, îi șopti el la ureche. Mi-ați promis că vă veți strădui să-l uitați pe soțul dumneavoastră, vă amintiți ?

Ea se destinse, amintindu-și că trebuia să se arate îngăduitoare, chiar agreabilă, dacă dorea să-și atingă scopurile. Apoi, treptat, re-

simți plăcerea de a se învârti printre dansatori, condusă cu îndemânare de către Juan. Și, în cele din urmă, când o însoți din nou la masa lor, chipul ei strălucea de fericire.

— Mai luați încă un pic de șampanie, zise el în timp ce-i umplea cupa din belșug.

Ea o goli cu zel, cu toate că nu avea nevoie de stimulent. De îndată, Juan i-o umplu din nou.

— Asta nu e cinstit, protestă ea. Simt deja cum mi se urcă alcoolul în cap.

— În ceea ce mă privește, nu vinul este acela care mă face să mă amețesc, ci... dumneavoastră.

El îi luă mâna și adăugă :

— Pentru prima dată, în seara asta văd în dumneavoastră o femeie frumoasă, și nu pe soția aceea cu care am fost obligat să mă căsătoresc — spre marele meu regret. Grelele încercări pe care le-ați suferit nu s-au întipărit deloc pe chipul dumneavoastră care păstrează încă ceva din aerul unui copil... Acum, înțeleg motivul comportamentului protector al bunicului meu față de dumneavoastră ; cu precizarea că atitudinea lui nu mi s-a părut justificată.

Făcu o pauză.

— Ochii dumneavoastră mari și sinceri reflectă o netăgăduită nevinovăție, reluă el. Totuși, în grădina Raiului, Eva, cu toate că era nevinovată și naivă, a izbutit să-l păcălească pe Adam — considerat totuși a-i fi superior.

— N-am deloc intenția s-o imit pe Eva ! protestă Séréna.

Ea a simțit că roșește ; nu făcuse ea adineauri dovada unui neadevăr flagrant ? Într-adevăr, singurul ei scop nu era să-l facă să uite cu orice preț de acești bani care îi burdușeau poșeta... Acești bani, și foloasele pe care le-ar trage de pe urma lor ?

— Vă cred, *carina*, zise Juan cu o voce liniștitoare.

Séréna închise ochii brusc, ca să-și ascundă tulburarea.

Au petrecut restul serii dansând, flecărind, și iar dansând. Juan se arăta din ce în ce mai curtenitor, pe măsură ce timpul trecea. Și, când se hotărâră să plece, Séréna începu să se teamă că inițiativa pe care o luase față de Juan se va întoarce în curând împotriva ei. Faptul de a o considera doar o simplă prietenă crea din ce în ce mai multe eforturi lui Juan, și asta o neliniștea.

De fiecare dată când privirile lor se întâlneau, putea observa strălucind în ochii lui negri o luminiță lăuntrică ; acum, era sigură că el o dorea. Dar, ceea ce o supăra cel mai tare, era că rezista cu greu farmecului său, și că îmbrățișarea lui a făcut-o să se înfioare precum o pisicuță pe care atunci când o mângâi începe să toarcă.

Taxiul care îi ducea la hotel gonea pe străzi pustii. Instalată confortabil pe bancheta din

spate, Séréna își lăsă capul să se odihnească pe umărul lui Juan care o ținea de talie.

Nu au schimbat nici o vorbă tot timpul drumului.

În ciuda aparențelor, atmosfera era foarte încordată ; simțeau, și unul și celălalt, că emoțiile acestea, sentimentele pe care se străduiau din greu să și le înfrâneze, sfârșiseră, totuși, prin a ieși la iveală.

Care ar fi atunci urmările ?

Îndată ce au pătruns în apartamentul lor, Séréna, cuprinsă de un soi de panică, murmură :

— E târziu. Vă rog să mă scuzați, dar am să mă duc imediat la culcare.

Cum trecea prin dreptul lui Juan, o mână de fier o prinse de braț.

— Nu, nu chiar acum, *cara*, zise el cu o voce înăbușită, tulburătoare. Vom mai bea un ultim pahar.

— Nu mai vreau să beau nimic, Juan, se roagă ea. Lăsați-mă, vă rog...

Drept răspuns, o trase cu putere la pieptul său.

— Nu vă puteți retrage în camera dumneavoastră chiar acum ! Să rămânem împreună *querida*. Va fi noaptea nunții noastre ; va fi cu atât mai frumoasă, cu cât de data asta, nu este impusă de bunicul meu...

Noaptea nunții lor ! În clipa în care se pregătea să protesteze, o sărută cu brutalitate pe gură.

Sărutul acesta sălbatic, care ar fi sedus-o poate pe Gabriela, nu-i inspira decât dezgust Sérénei. Ca un animal prins în capcană, ea încercă să se zbată ; dar eforturile ei s-au dovedit inutile.

– Veniți, *cara*, fiți a mea, vă voi scăpa de acea fantomă care vă bântuie amintirea. Voi alunga amintirea acelui om – a acelui porumbel cu aripi firave – care n-a putut să vă ocrotească. Nu vă fie teamă de condor, *mi bella esposa*, el vă va duce în paradis !

– Și când va fi obținut ceea ce-și dorea, își va lăsa prada din gheare să se piardă în adâncurile iadului !

Buzele lui Juan se opriră pentru o clipă pe gâtul ei, dar ea izbuti, în marea ei enervare, să-l îndepărteze. Ea făcu câțiva pași înapoi, tremurând din toate mădularele.

– Nu cumva ați uitat de promisiunea făcută, señor ? izbucni ea cu o ironie amară.

El o privi uimit.

– Ceva îmi scapă, remarcă el cu glas tărăgănat. După ce mi-ați făcut avansuri, în această seară, pe ringul de dans, acum faceți pe femeia mofturoasă... Greșelile trecutului nu v-au servit drept lecție ? Ar trebui totuși să știți că nimeni nu se apucă să facă ceva dacă nu vrea să-l ducă la bun sfârșit !

– Odinioară, am făcut o prostie, señor, replică Séréna, cu obrajii în flăcări. Dar totodată, aceasta m-a învățat un lucru : dacă vreodată va trebui să mă mai îndrăgostesc de cineva, atunci – înainte de toate – va trebui să cunosc prețul pretins.

El o privi îndelung, cu atenție.

– Și când te gândești că am fost destul de credul ca să nu țin cont că în orice împrejurare, sunteți cu picioarele pe pământ.

„EL și EA" și „ROMANTIC" nu vă vor dezamăgi niciodată !

CITIȚI-LE !

Vor insemna intotdeauna o relaxare binefăcătoare !

CAPITOLUL XII

A doua zi dimineața, au luat micul dejun împreună. Spre marea ușurare a Sérénei, Juan nu a făcut nici o aluzie la discuția lor furtunoasă din ajun.

Totuși, s-a arătat distant și i-a vorbit sarcastic.

Îndată ce a terminat masa, a anunțat-o cu răceală în glas :

— Mă duc în oraș. Și nu mă voi întoarce până diseară. Sunt convins că o să vă petreceți timpul în mod plăcut... nu-i așa ?

Ea a clătinat din cap, și el s-a îndreptat către ușă. S-a simțit dintr-odată rușinată ; oare nu-l încurajase ea să se arate îndrăzneț ? Cu toate astea, scopul ei era același : să se întoarcă în Anglia. Dar pentru asta, trebuia să-l înnebunească pe Juan ; în sensul acesta, absența lui — neprevăzută — nu-i pica la socoteală.

Séréna s-a îmbrăcat cu repeziciune. Apoi, după ce a cerut la recepție adresa unei agenții de voiaj, s-a îndreptat în grabă într-acolo. La urma urmei, planul ei nu se desfășura prea rău.

Juan părea să fi uitat complet de existența banilor câștigați la Cazino ; poate că nici nu a realizat cu adevărat că cu această sumă ea va putea să se sustragă de sub tutela lui.

Rămânea un obstacol major : prezența lui Wendy la hacienda. Séréna nu-și făcea iluzii, îi va fi cu siguranță nespus de greu s-o ia de acolo. Lăsând pentru moment la o parte această spinoasă problemă, ea voia mai întâi de toate să aibă confirmarea că era în posesia unei sume suficiente ca să cumpere două bilete de avion cu destinația Anglia.

A ieșit din agenție cu chipul surâzător. Avea biletele asupra ei, și îi mai rămânea încă, potrivit spuselor funcționarului, echivalentul a o mie cinci sute de lire sterline.

Mergea de-a lungul bulevardului în căutarea unui loc liniștit ; fiind frământată de griji, avea nevoie să-și ordoneze gândurile. S-a oprit în cele din urmă în dreptul falezei.

Se tot gândea cum să rezolve problema lui Wendy ; părea fără ieșire. Intenționă pentru o clipă să-i telegrafieze lui Don Alberto ca să l-o trimită pe Wendy, pentru un motiv oarecare, la Vina del Mar. Practic era posibil : familia Valdivia aveau două aviane la dispoziție.

Dar presupunând că aș reuși să-l conving pe Don Alberto, gândi ea, nu-i trezesc oare bănuielile lui Juan ?

La ora prânzului, obosită de atâtea calcule, se hotărî să se întoarcă la hotel. Cum trecea

pe la recepție, recepționerul hotelului i se adresă cu voce tare :

– *Un momento, señora !* Există o telegramă pentru dumneavoastră, și pentru señor...

Telegrama nu o prea interesa, dar de vreme ce le era adresată, o luă. În ascensor, aruncă o privire distrată peste ea ; apoi, socoti că telegrama nu putea veni decât de la hacienda.

Deodată cuprinsă de panică, despături hârtia cu nerăbdare. Simți un șoc : cea mai arzătoare dorință a ei era pe cale să se împlinească. Ea reciti cele câteva fraze :

„Wendy de nestăpânit. Plânge tot timpul. V-o trimit. Avionul aterizează la Valparaiso în jurul orei paisprezece."

Își consultă ceasul : era aproape ora două. Fără să ezite, opri liftul între etaje, apoi apăsă pe butonul de parter. Odată ajunsă jos, năvăli afară în căutarea unui taxi ; îndată ce zăreo unul trecând îi făcea semne disperată cu mâna. Dar ca un făcut, toate erau ocupate.

Séréna, care își revenea încetul cu încetul în fire, începu să analizeze situația. Îi trebuiau cel puțin cincisprezece minute ca să ajungă la aeroport ; în plus, avionul care venea de la hacienda nu va ateriza mai devreme de orele paisprezece fix. Înseamnă că avea destul timp să-și facă valiza...

În felul acesta, ea nu va mai fi nevoită să se întoarcă la hotel după ce o va întâlni pe Wendy și, chiar de la sosirea ei, va lua taxiul ca să

ajungă la aeroportul internațional din Santiago. Ajunsă acolo, pierdută în mulțime împreună cu sora ei, va aștepta în liniște să se îmbarce pentru Anglia.

S-a întors la hotel ; în mai puțin de douăzeci de minute, adună tot ce îi era necesar și, cu valiza în mână, dispăru în ascensor. Arătându-se cât se poate de calmă, străbătu holul în liniște, sub privirea recepționerului, și ieși. De data aceasta, norocul a binevoit să-i surâdă, și găsi fără greutate un taxi.

— La aeroport ! îi spuse șoferului. Repede, vă rog !

Suspinând ușurată, se cufundă pe bancheta din spate ; era epuizată.

În câteva minute, au ajuns în dreptul aeroportului. După ce a plătit cursa, Séréna s-a urcat pe terasa care domina pista ; putea astfel să pândească apariția avionului familiei Valdivia. Și începu o așteptare care i se păru interminabilă ; nerăbdătoare, își privea ceasul în fiece moment.

Se gândea la Juan. Acesta nu putea în nici un fel să știe unde se află ea. Totuși, o neliniște — neîntemeiată — o măcina ; se temea în orice clipă că-l va vedea ivindu-se.

În depărtare, un avion viră pe o aripă și se îndreptă brusc spre pistă. Séréna îl recunoscu imediat : era avionul lui Don Alberto. Lăsă să-i scape un oftat și se îndreptă degrabă spre pistă. Aparatul aterizâ lin și se opri în dreptul

unui hangar. Din el coborî Bella, ținând-o cu mișcări precaute pe Wendy.

Când ajunse în dreptul slujnicei, Séréna, extenuată, îi mulțumi că a îngrijit de copil și l-a însoțit la Valparaiso.

— Nu-i nimic, *señora !* o liniști Bella. Biata micuță a plâns mult cât timp ați lipsit. Nimeni nu a putut să-i intre în voie, nici chiar contele. El a hotărât, în cele din urmă, să fie adusă aici.

— Micuța mea scumpă ! exclamă Séréna, luând-o pe Wendy în brațe.

Îndată, ochii umezi ai copilului se înseninară, și un zâmbet îi lumină chipul ; era ca și cum o rază de soare străpungea norii.

Séréna a strâns-o la piept și mângâindu-i buclele blonde, mormăi :

— Nu te voi mai părăsi, îți promit ! De acum înainte vom fi mereu împreună !

Pedro, pilotul, adresă un mic semn prietenesc Sérénei ; aceasta îi răspunse cu un surâs. Apoi, observând că nu se clintește din loc, întrebă :

— Ce ordine ați primit, Bella ?

— Sunt la dispoziția dumneavoastră. Dacă aveți nevoie de mine rămân. Dacă nu, mă întorc la hacienda.

— Vă mulțumesc, însă vă puteți înapoia, se grăbi să-i spună Séréna.

Absența lui Juan o intrigă pe slujnică ; dar ea nu îndrăznea să formuleze întrebarea care-i

stătea pe limbă. Ea urcă în cockpit, şi Pedro încălzi motoarele. Curând, avionul începu să ruleze încet şi acceleră treptat. Séréna a aşteptat decolarea ca să se poată întoarce la clădirea aeroportului. Simţea că o lasă picioarele din cauza emoţiei. Apoi, împovărată — trebuia să ducă valiza şi pe Wendy — se îndreptă anevoie spre şirul de taxiuri.

— La aeroportul din Santiago, vă rog, îi spuse ea şoferului care, deosebit de amabil, a venit s-o ajute.

Şi în timp ce el aşeza valiza în portbagajul maşinii, Séréna care o ţinea pe Wendy în braţe, s-a instalat pe bancheta din spate. Ardea de nerăbdare, dar şoferul nu părea prea grăbit să plece ; culmea ghinionului, dăduse peste omul cel mai indolent din Valparaiso ! În cele din urmă demară, şi, abia atunci, chipul Sérénei s-a destins ; cuta care-i brăzda adânc fruntea a dispărut.

— În curând, micuţă Wendy, vom scăpa de neamul lui Valdivia ! exclamă ea strângându-şi sora în braţe.

Liniştită, Séréna, lăsă frâu liber imaginaţiei. Curând, va fi din nou liberă... Odată ajunsă acasă se va strădui prin toate mijloacele să obţină anularea căsătoriei, invocând ca argument căsătoria neconsumată. Atunci va fi liberă cu adevărat şi va putea visa, pe îndelete, la bărbatul ideal pe care spera să-l întâlnească într-o bună zi...

Încercă încă o dată să și-l închipuie ; ca aspect fizic, nu putea să-l descrie. Trăsăturile chipului său, mai ales, rămâneau nedefinite, învăluite într-un soi de ceață. În schimb, aspectul său moral era extrem de precis. Trebuia să fie un bărbat bun, hotărât, cu un caracter energic, dotat cu o voință fermă.

Timp de o clipă, imaginea lui Juan i se înfățișă dinaintea ochilor. El era total diferit de bărbatul visurilor sale ; la el cinismul, aroganța și egoismul erau mai presus de bunătatea sufletească. Ca toți cei din neamul Valdivia, era total lipsit de gingășie sufletească.

După două ore, se afla în holul aeroportului din Santiago. Cu biletele în poșetă și bagajele înregistrate, aștepta ora plecării. Următorul zbor spre Londra urma să fie anunțat în curând — dacă nu intervenea ceva neprevăzut în ultimul moment.

Cum Wendy se arăta de câteva clipe tot mai nemulțumită, Séréna își dădu seama pe dată — nu fără a-și reproșa — că surorii ei i se făcuse foame.

— Dacă ai ști cât te invidiez, zise ea trecându-și mâna prin buclele blonde ale lui Wendy. Pentru tine viața e tare simplă. Îndată, o să luăm masa la restaurant.

Nedorind să atragă atenția asupra ei, Séréna se instală într-un colț al sălii. După ce a comandat ceva de mâncare, a așteptat cu ne-

răbdare să fie servită. Din fericire, în locul unde se afla nu putea fi observată.

În fine, sosi comanda. Séréna era acum atât de agitată încât nu-i ardea de mâncare. Se ocupă numai de Wendy. Şi cum micuţa făcea mofturi la fiecare îmbucătură, prânzul se prelungea, şi Séréna a fost luată prin surprindere de anunţul megafonului care invita pasagerii pentru Londra să se îndrepte spre sala de îmbarcare.

– Dumnezeule ! exclamă. Trebuie să ne grăbim.

Luând-o pe Wendy în braţe, ieşi în grabă din restaurant şi îşi croi drum prin mulţime. Coada se formase deja.

Nişte uşi imense se deschideau spre pista de zbor ; rămasă un pic în urmă, Séréna zări avionul care, asemeni unui covor zburător din basme, urma s-o poarte, prin văzduh, la celălalt capăt al lumii.

În câteva ore, se va întoarce în paşnica Anglie pe care n-ar fi trebuit s-o părăsească niciodată.

Prezentă cele două bilete unei stewardese surâzătoare şi se pregătea să treacă spre pistă, când o mână o înhăţă de umăr. O voce cunoscută răsună în urma ei. Era Juan... El se adresă direct funcţionarei :

– Soţia mea s-a răzgândit. Nu se îmbarcă pentru zborul acesta.

Țintuită în loc, Séréna privea cum se îndepărtează pasagerii ; consternarea o amuțise. Asistă la decolarea avionului, apoi când acesta dispăru în zare, Juan îi declară cu un aer abătut :

— Nu aveam o părere prea bună despre dumneavoastră, dar n-aș fi crezut vreodată că sunteți în stare să mă păcăliți astfel. V-ați purtat sub orice critică !

Cu privirea abătută, Séréna se întoarse către el ; acesta nu reuși să-și stăpânească o tresărire.

— De ce nu m-ați lăsat să plec ?

— Asta n-ar fi schimbat nimic, răspunse el printre dinți. Aș fi răvășit toată Anglia ca să vă regăsesc !

Era din cale afară de tulburată ca să mai poată observa cât de palid era Juan.

Se întoarseră la Valparaiso.

Când au ajuns la hotel, Wendy dormea adânc. La recepție, Juan ceru să se instaleze un pătuț în camera Sérénei.

Culcară deîndată copilul.

Apoi Juan, apucând-o pe Séréna de încheietura mâinii, o obligă să-și îndrepte privirea către el.

— Ei bine ! exclamă el. Cred că-mi datorați câteva explicații...

O trase după el spre salon și, fără menajamente, o împinse pe canapea.

– Aţi merita o bătaie ! Cum aţi putut îndrăzni – dumneavoastră, soţia mea – să faceţi un asemenea lucru ? Mă vedeaţi întorcându-mă la hacienda şi explicând prietenilor mei că domnişoara s-a plictisit şi a plecat !?

– Nu sunt soţia dumneavoastră ! Cu o mişcare a capului, ea şi-a dat părul pe spate. Şi nu-mi pasă ce gândesc prietenii dumneavoastră, señor !

El a luat-o de umeri şi a lipit-o cu spatele de spătarul canapelei.

– Aţi depăşit limitele, *mi bella esposa*, zise el cu o voce ameninţătoare. Observ că m-am arătat mult prea îngăduitor cu dumneavoastră... Înţelegându-vă starea sufletească, voiam să vă las timp să-l uitaţi pe tatăl lui Wendy; însă, acestea sunt atenţii pe care dumneavoastră nu aţi ştiut să le apreciaţi.

Când îi dădu drumul, ea se ridică în picioare. Tremura.

– Ce înseamnă asta ? La ce alte noi umilinţe o să mă supuneţi ?

– La nici una, declară el, privind-o cu asprime. Numai că o să cinăm în acest salon – doar noi doi. Ne vom petrece în continuare seara împreună ; asta ne va permite să ne... cunoaştem mai bine ! Până atunci, vă sugerez să vă duceţi să vă schimbaţi ţinuta : aţi putea, de pildă, să îmbrăcaţi rochia aceea bej care vă dă un aer de madonă... Şi nu ultaţi să vă pu-

neți colierul cu safire ; lucrul acesta îmi va aminti că ceea ce am cumpărat, am plătit !

Juan îi întoarse spatele și se retrase în camera sa. Séréna a rămas în loc câtva timp, fără să se clintească ; de acum înainte, nimic nu-l mai putea împiedica pe soțul ei să se arate răzbunător. Se îndreptă abătută spre baie și începu să se aranjeze, după cum îi ceruse el.

Puțin mai târziu, când el a venit în camera ei, ea a constatat că nu-i trecuse supărarea. De data asta, el purta o vestă albă, cu o linie elegantă, care îi scotea în evidență umerii largi și musculoși.

— Sunteți gata ? zise el privind-o sever.

— Da, murmură ea, de parcă era dusă la tăiere.

Cina servită de ospătarul șef, ce zâmbea mai tot timpul, i se păru insipidă. Ea mânca cu mișcări mașinale, străduindu-se chiar să schimbe câteva banalități cu Juan. În fine, acesta porunci ospătarului șef să-i lase singuri, și își bură cafeaua. Séréna și-a golit ceașca cu o mână tremurândă ; în continuare, Juan i-a turnat coniac și a pus paharul dinaintea ei. Însă ea l-a refuzat printr-un semn din cap.

— Hai, serviți-vă ! izbucni el cu o voce amenințătoare. Acesta vă va face să vă recăpătați puterile.

„Să-mi recapăt puterile, desigur, dar nu și speranța !" gândea ea cu amărăciune. De teamă, îi dădu ascultare ; Juan veni să se așeze

lângă ea pe canapea. Ea fremătă toată, asemeni unei păsări prinse în laţ.

– Vă e frig ? întrebă el, atingându-i umărul gol.

– Nu, spuse ea.

Ea îi simţea răsuflarea pe obraz.

– Bine, remarcă el cu o voce scăzută un pic încurcată. Asta îmi va uşura sarcina.

Apropiind-o de el, o sărută cu un soi de furie febrilă, ca şi cum voia s-o umilească. Séréna nu răspunse acestui sărut pătimaş ; însă Juan, spre marea ei surpriză, se arătă mai tandru, şi ea se lăsă atunci în voia acestei mângâieri calde şi liniştitoare.

Gura ei alunecă domol pe obrazul lui Juan, şi el începu să-i murmure vorbe dulci la ureche. El se ridică şi, luând-o în braţe o duse în camera lui.

Închizând uşa cu piciorul, o culcă cu mişcări delicate pe pat. Fără să ezite o clipă, ea îşi încolăci braţele de gâtul lui, şi el o strânse pătimaş la piept. Şi, după cum îi promisese, el îi deschise curând porţile paradisului.

Câteva ore mai târziu ea se trezi şi se întoarse liniştită în camera ei, unde stătu întinsă în pat, pironindu-şi privirile în tavan până în zori.

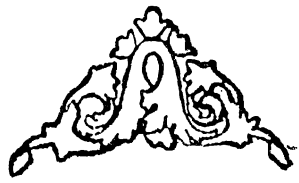

CAPITOLUL XIII

A doua zi dimineață, Wendy a fost foarte matinală, și a însemnat o ușurare pentru Séréna să se poată ocupa și de treburi de care se dezobișnuise : astfel ocupată, nu se mai gândea la altceva. După ce i-a făcut toaleta surorii sale a coborât s-o plimbe pe aleile care împrejmuiau hotelul ; acestea erau mărginite de flori scăldate încă de rouă, cu parfumuri pătrunzătoare. Împrejur nu se afla nimeni, și ea s-a putut gândi în tihnă la evenimentele din ajun.

La gândul că se va afla curând în prezența lui Juan, o profundă nemulțumire puse stăpânire pe ea. Satisfacția pe care o va citi pe chipul lui o va face să intre în pământ de jenă... Înainte ca Wendy să se trezească, făcuse un duș rece, sperând să stingă focul care o ardea încă.

Gândindu-se din nou la pasiunea cu care se lăsase în seama mângâierilor pătimașe ale lui Juan, ea simțea cele mai vii remușcări. Ar fi vrut să fugă cât putea de repede și să se a-

runce în ocean ca să se spele de toate aceste umiliri.

Dar mai era și Wendy... pentru ea, Séréna trebuia să înfrunte realitatea — și realitatea, în cazul de față, era Juan. Acum, acesta se găsea probabil în salonul apartamentului lor, așteptând ca ea să-l întâlnească ca să ia amândoi micul dejun. De la bucătăria hotelului răzbăteau până la ea zgomotele agitației de dimineață și, agale, ea se întoarse în hol.

Se pregătea să împingă ușa salonului când aceasta se deschise violent, dând la iveală pe Juan. Cu mișcări nervoase își trecu mâna prin păr.

— Unde ați fost ? întrebă el cu o voce aspră.

— M... m-am dus să mă plimb un pic... pe jos, făcu ea bâlbâindu-se.

Ea nu îndrăznea să-i întâlnească privirea și se uită fix la nasturii cămășii lui.

— Ne întoarcem la hacienda, imediat după micul dejun. Ați face bine să vă pregătiți cât mai repede posibil.

— Am înțeles, spuse ea pătrunzând în încăpere.

S-ar fi dus direct în camera ei, însă Wendy nu-i dădu ascultare. Ea gângurea, agitându-și mânuțele către Juan. Acesta schiță un surâs palid. Se apropie.

— *Buen'dias, bella niña !* Îmi face plăcere să constat că există cel puțin un membru al familiei mele care nu mă privește cu dispreț. N-ai

putea face tu în așa fel încât *mamita* să aibă aceeași atitudine că tine ?...

Séréna nu-și putu înfrânge un fior ; fără doar și poate, Juan scosese în evidență cuvântul „mamita". Totuși, după ce-i trecu uimirea, Séréna înlătură îndoiala care o cuprinsese adineauri. Era, într-adevăr, absolut imposibil ca Juan să-și fi dat seama.

Dejunul se desfășură într-o atmosferă încordată ; îndată ce isprăviră, Juan, dând la o parte farfuria din dreptul lui, explică Sérénei ce pretindea de la ea.

— Odată ajunși la hacienda, vă veți strădui să vă ascundeți animozitatea profundă pe care o simțiți față de persoana mea. Ieri am avut o convorbire prin radio cu bunicul meu ; mi-a confirmat plecarea sa în Spania — după cum a fost stabilit — deîndată ce ne vom înapoia. După ce el va fi părăsit proprietatea, veți putea să vă arătați cât de distantă și rece veți dori... Dar, până atunci, străduiți-vă să-l trageți pe sfoară. El mi-a dat de înțeles că nu și-a schimbat intenția de a mă vedea conducând hacienda ; în prezent, oamenii legii sunt pe cale de a redacta actul care va legaliza succesiunea. Îndată ce voi fi în posesia lui, înțelegerea pe care noi am convenit-o își va pierde rațiunea de a exista...

Se opri pentru o clipă din vorbă.

— E foarte clar, că nu veți putea deveni — chiar imediat — liberă. Vom proceda astfel încât

să nu-l decepționăm pe bunicul meu, lăsându-l să creadă, pentru puținul timp care i-a mai rămas de trăit, că nu s-a înșelat în privința noastră.

Séréna, care îl asculta cu privirile plecate, murmură cu o voce sugrumată :

— Este un ordin ? Apoi, luându-și inima în dinți, izbucni : Nu sunteți în măsură să-mi dați ordine... Nu uitați că realizarea acestui plan depinde numai de bunăvoința mea.

Juan încuviință cu un aer glacial.

— Așa este. Dar nu o să comiteți totuși nebunia de a vă împotrivi mie...

Séréna nu-l ignoră, el ar fi un adversar neîndurător ; oare n-o supusese el voinței lui ? Dar putea cineva să sileacă o inimă, un suflet...

— Voi face ceea ce veți dori, isprăvi prin a declara Séréna, nu fără amărăciune. Nu prea am de ales ; cu atât mai mult cu cât dați dovadă de o abilitate mai mare decât a mea.

Juan păru satisfăcut de acest răspuns. Se îmbună, arătându-se chiar îndulgent.

— Sunteți de-a dreptul neîndemânatică, recunoscu el. De aceea, întreg personalul hotelului știa că ați primit vești de cea mai mare însemnătate ; era de ajuns să vă vadă cum vă comportați. Am fost informat imediat de plecarea dumneavoastră, și nu mi-a fost din cale afară de greu să vă dau de urmă. Sunt și eu un pic vinovat de povestea asta, de altminteri...

Ar fi trebuit să bănuiesc că veţi fi tentată să folosiţi acei bani, era de la sine înţeles, după avansurile pe care mi le-aţi făcut mai pe urmă. Dar, pe moment, m-am gândit că aţi încercat doar să mă derutaţi.

Ridicând privirile, Séréna credea că citeşte satisfacţie pe chipul lui Juan, dar nu observă decât o mască — voit inexpresivă.

Ea îngăimă atunci o scuză şi părăsi masa. Urma să intre în camera sa când auzi vocea lui Juan răsunând în urma ei :

— Spuneţi-mi... înainte ca noi să plecăm... Nu cumva, dumneavoastră şi bunicul îmi ascundeţi ceva ?

Séréna se întoarse brusc, vizibil surprinsă. O licărire de nelinişte îi apăru în privire.

— Nu... De ce întrebaţi asta ?

Juan o privi atent, cu calm ; ştiindu-se vinovată, ea nu reuşi să-şi ascundă tulburarea, şi obrajii îi luară foc.

El se apropie agale de Séréna, îi atinse cu gingăşie obrazul.

— Sunteţi roşie în obraji... Să fie oare faptul că v-am bănuit pe nedrept, sau pentru că vă simţiţi uşor jenată ? Mă întreb eu... murmură el.

După care, el îi întoarse spatele.

Cât timp a durat călătoria, n-au scos o vorbă. Când au coborât din avion, Don Alberto se afla pe pistă pentru a-i întâmpina.

– Ah, Séréna ! V-am trimis-o pe *niña* vrând-nevrând. Dar, sper că nu din cauza asta v-aţi scurtat sejurul ?

Ea îl sărută pe bătrân.

– Am hotărât deja chiar din ziua plecării noastre, spuse ea. De fapt, nu era nevoie să ne luăm vacanţă ; viaţa la hacienda este atât de plăcută...

Chipul lui Don Alberto se lumină.

– Ce fericit sunt că vă aud spunând-o. Totuşi, micul vostru sejur la Valparaiso a fost agreabil, nu-i aşa ?

El se întoarse spre Juan.

– Aşadar, cu toate că a fost puţin scurtat, a însemnat o adevărată lună de miere ?

– Fără discuţie, răspunse scurt Juan.

Obrajii Sérénei se îmbujoraseră, ceea ce provocă râsul bătrânului *hidalgo.*

– *Bueno !* Şi acum, vom putea discuta de afaceri !

El se adresă Sérénei :

– Vă rog să ne scuzaţi, dar, eu şi nepotul meu va trebui să vă lăsăm singură pentru câteva minute. Notarul meu se află aici, ne aşteaptă pentru semnături. Asta nu ne va lua mult timp ; totuşi, îl voi reţine pe Juan încă un scurt moment. Există un anumit număr de probleme asupra cărora aş vrea să-l iniţiez înainte de plecarea mea. Aceasta este definitiv fixată: plec mâine, după rodeo. Călătoria asta îmi stă

pe inimă, şi nu se mai pune problema să mă răzgândesc !

Un pic mai târziu, Séréna descoperi că rodeo constituia principalul subiect la *hacienda*.

Carmen şi Bella îi dezvăluiră că era vorba de una din cele mai de seamă sărbători ale anului. Acolo se întâlneau, în diverse întreceri, *huasos* care treceau prin încercări care de care mai spectaculoase şi mai periculoase.

– Trebuie să fii abil, curajos şi puternic, o încredinţă Bella, cu priviri strălucind de înfocare. Îmi place nespus rodeo. Oamenii mănâncă, beau, cântă ; văzduhul răsună de strigăte şi râsete ; şi apoi, sunt muzicanţii cu chitarele lor, cu harpele şi acordeoanele lor...

Ea respiră adânc şi adăugă :

– Dar ceea ce-mi place în special, este când pătrunde taurul în arenă !

Totuşi, Séréna nu dădea decât o atenţie distrată acestor comentarii. Ea se gândea la viitor.

Lunga absenţă a lui Don Alberto va avea fără îndoială repercusiuni chiar asupra desfăşurării existenţei sale ; părea încă de pe acum evident că Juan îşi va relua hoinărelile nocturne. Ea şi le închipuia cu o putere de concentrare stranie : prezenţa Gabrielei părea permanentă, învăluind casa într-un chip misterios.

„Să se spele cu el pe cap, îi dau chiar binecuvântarea !"

Ea se trezi dintr-odată că strângea din pumni şi că maxilarul ei se contractă cu mişcări nervoase.

Surprinsă de violența reacției sale, exclamă cu voce scăzută :

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, uită-l odată pe omul acesta !

Wendy tresări, și buzele ei începură să tremure.

Séréna se grăbi s-o liniștească.

— Nu plânge, draga mea, pe mine sunt furioasă... Totuși...

Ea îi adresă o privire severă micuței.

— Nu pot să înțeleg ce găsești la omul acesta. Îl mănânci din ochi !

Wendy sughiță dintr-odată, și Séréna pufni în râs ; pentru un motiv greu de înțeles, ea nu se putu stăpâni — ai fi zis că se auzeau sunetele vesele ale unor clopoței de argint.

În biroul care se afla chiar sub camera Sérénei, Don Alberto își ridică încet fruntea la auzul acestui hohot de râs cristalin, și cu un gest plin de eleganță, își puse iscălitura în partea de jos pe ultima filă a documentelor aduse de notar. Apoi, întorcându-se spre Juan, el afișă un surâs larg :

— După cât se vede, soția ta este fericită. Aceste hohote de râs vin, dacă mai era nevoie, să-mi întărească convingerea. Acum, băiete, trebuie să-ți mărturisesc că nu m-am înșelat aducând-o pe această tânără aici ; într-adevăr formați un cuplu perfect...

Juan, prea puțin interesat să se angajeze într-o polemică, preferă să încuviințeze, cu toa-

te că avea sentimentul că acest acces de veselie trebuia, probabil, să fie însoțit de lacrimi.

– Mă înclin în fața clarviziunii tale, remarcă el. Nimeni nu se pricepe ca tine să lege doi oameni pentru tot restul vieții, este un fapt dovedit. Sper să justific, într-o bună zi, încrederea pe care mi-ai arătat-o ca să devin succesorul tău demn.

– Diseară, vom sărbători plecarea mea. Doresc ca acest dineu de adio să rămână adânc întipărit în amintirile noastre...

Asta mă va consola pe timpul cât voi lipsi.

Juan clătină din cap ca să-și dovedească asentimentul.

– Am avut o idee fericită cerându-i Sérénei să se îmbrace cu cea mai frumoasă toaletă a sa.

Ea îi urmă instrucțiunile cu exactitate ; și, seara, purta o rochie de muselină bleu, atât de fină și delicată, încât părea că plutește într-un nor.

– Să facem în așa fel, îi recomandase Juan, încât să-i dăm impresia bunicului meu că în sfârșit suntem foarte îndrăgostiți unul de celălalt ; va pleca liniștit și fericit. Să nu vă mire deci gesturile mele... și, dacă le considerați deplasate, fiți convinsă că este pentru ultima oară când mă comport astfel : asta le va face mai suportabile.

Gândindu-se la această ultimă reflecție, Sérénа se arătă în salonul alăturat sufrageriei.

Confortabil instalați în câte un fotoliu, Don Alberto și Juan își beau aperitivul. Zărind-o pe tânără, acesta își lăsă paharul și se duse s-o întâmpine. O îmbrățișă, apoi o cuprinse de talie ; Séréna nu putu să-și stăpânească tremuratul.

— Sunteți dumnezeiește de frumoasă, *mi esposa*, murmură el, suficient de tare pentru ca bunicul său să poată auzi complimentul.

Se aplecă spre ea și o sărută, pe îndelete, cu voluptate.

„Dacă sărutul acesta este o simplă prevestire despre ce mă așteaptă astă-seară, gândi Séréna cu neliniște, ce va urma pe parcurs ?"

Strângând-o la piept, Juan se apropie de Don Alberto ; afișă un zâmbet plin de mândrie. La rândul său, bunicul se ridică în picioare și o îmbrățișă pe Séréna : a fost ca un balsam pe o arsură.

— În seara asta, *niña*, sunt cel mai fericit om de pe pământ, mărturisi el.

Ochii lui strălucitori adăstară pe chipul Séréneі, marcat de un soi de severitate.

— Ar însemna să am rara satisfacție că am contribuit la fericirea a două cupluri succesive.

Ea se străduі să zâmbească și îl sărută pe obraz.

— Sunteți omul cel mai înțelept și cel mai înțelegător pe care îl cunosc, *Abuelito*, spuse ea.

— Nu regretați că v-ați căsătorit cu nepotul meu, nu-i așa ? Dar el îndepărtă deîndată a-

ceastă ipoteză : Întrebarea asta este de-a dreptul inutilă. E de ajuns să vă privească cineva : sunteți ca doi porumbei.

Ghicind reticența Sérénei, Juan a întrerupt acest dialog :

– Binevoiți să serviți ceva, *querida*. Ce-ați zice de puțină șampanie ? Nu este oare băutura dumneavoastră preferată ?...

Aluzia aceasta despre o seară anume, pe care ea ar fi dorit să o uite cât mai repede cu putință, o făcu să freamăte de mânie. Neputând lăsa frâu liber arțagului ei, începu să ia în derâdere spusele lui Juan ca să-l descumpănească, și să-l facă să-și piardă din aplomb.

– Vă amintiți, scumpule, când am băut șampanie ultima oară ? Tocmai câștigasem o sumă frumușică la Cazino. Apoi, ne-am dus să dansăm. A fost atât de romantic... Când ne-am reîntors la hotel, aveam impresia că trăiam un vis.

Juan o fulgeră cu privirea și, fără a-și pierde calmul, sublinie :

– Noaptea aceea pe care am petrecut-o împreună nu se va șterge niciodată din amintirea mea. Precum Eva, din Rai, dispuneți de o forță de seducție de temut... și misterioasă.

Își zâmbeau cu răceală, în timp ce Don Alberto izbucnea în râs. Chipul său strălucea de bucurie.

– Nu v-am spus eu, *niña* ? Îndată ce Juan se află în fața unei enigme, nu are liniște până

nu îi dă de cap. Din fragedă copilărie îl pasionau ghicitorile, pasiune pe care a păstrat-o până în ziua de azi. Şi acum, să cinăm, mă simt atât de bucuros încât mi s-a deschis pofta de mâncare ! Am de gând să profit din plin de această ultimă masă servită în familie.

Pe timpul cinei, Séréna s-a străduit să răspundă pe ocolite, atacurilor mascate ale lui Juan. La rândul său, Don Alberto, în timp ce gusta cu mare plăcere această conversaţie însufleţită, nu bănuia deloc că între cei doi se schimbau cuvinte mai puţin amabile. Aparent calmi, ei îşi ascundeau adevăratele sentimente sub înfăţişări amabile ; astfel, cu ocazia unei remarci usturătoare, Séréna se prefăcea că zâmbeşte iar Juan făcea risipă de gesturi gingaşe. Dar, încetul cu încetul, atmosfera a devenit mai încordată, şi nervii celor doi protagonişti supuşi la grea încercare, cedară. Cu plinul făcut, Don Alberto aţipise în fotoliul său.

În picioare aproape de fereastră, privind spre grădina luminată de lună, cei doi ofereau unui observator mai puţin atent imaginea perfectă a unui cuplu de îndrăgostiţi. Dar în timp ce umbra lui Juan, lungă şi neliniştitoare, o stingherea pe Séréna, aceasta, obosită peste măsură şi enervată, se lăsă pradă mâniei sale. Acum când îndoielile lui Don Alberto fuseseră spulberate, ea îşi dorea ca această seară penibilă să se termine cât mai repede posibil.

Juan se aplecă spre ea, dar ea îl respinse murmurând mânioasă :

– M-am săturat, mă întorc în camera mea !

– Ar fi singura inițiativă ceva mai chibzuită pe care ați lua-o în seara asta, remarcă el cu o voce șuierătoare.

Séréna îi întoarse spatele, descumpănită.

Când să plece, Juan o apucă de mijloc. Ochii lui negri scânteietori, se pironiră asupra ei ; ea tremură. Enervat la oulme, părea că e gata s-o sfâșie. Cu o voce care nu admitea replică, îi spuse scrâșnind din dinți :

– V-ați jucat rolul la perfecție. Hotărât lucru, sunteți foarte abilă când e vorba să înșelați oamenii... Și acum, pentru numele lui Dumnezeu, plecați !

Era cât pe ce să se poticnească atunci când a trecut pe dinaintea lui Don Alberto care dormea adânc și se întoarse în camera ei.

Cufundată într-un soi de toropeală, rămase întinsă pe pat, cu ochii larg deschiși.

După câteva ore, aproape de miezul nopții, deslușl zgomote de pași pe terasă, chiar sub fereastra ei. Un zornăit de pinteni însoțea bocănitul înăbușit al cizmelor. Bărbatul se îndrepta către grajdurile cailor. Séréna se ridică într-o rână și ciuli urechea ; trecură câteva minute, și pietrișul scrâșni sub copitele unui cal ce tocmai era scos din boxă. Apoi s-a auzit zornăit de pinteni când călărețul a sărit în șa și,

În liniștea nopții, răsună ecoul unui galop care s-a stins apoi, cu repeziciune.

Deja, omul acela dispărea în depărtare. Séréna se lăsă din nou cu capul pe pernă, pradă unei indispoziții pe cât de profundă pe atât de nedefinită. Simțea un sol de dezgust de care era conștientă, în lăuntrul ei, legat de faptul că misterioasa chemare a Gabrielei a fost ascultată.

CAPITOLUL XIV

În zori, Séréna a fost trezită de zgomotele ce se auzeau dinspre ţarcul vitelor. Acolo domnea o activitate febrilă. Trebăluind de zor, *huasos* construiau o arenă ; bârnele albe ale ţarcului erau împodobite cu bambus, ceea ce dădea în ansamblu aspectul unui coş de nuiele enorm.

Încetul cu încetul, călăreţii începeau să se adune în jurul vastei împrejmuiri. Cu ocazia prilejuită de această sărbătoare, s-au gătit cu îmbrăcămintea tradiţională : *Ponchos* cu margini drepte în culori vii, *sombreros* şi pantaloni din piele de culoare neagră. Se ţineau cu mândrie în şa, pe caii lor nervoşi.

Un pic mai târziu, Séréna veni să îngroaşe valul de spectatori, care, deja, se îngrămădeau în jurul arenei. Deşi erau foarte ocupaţi, nu au neglijat să le salute pe *bella inglesa* şi pe Wendy ale cărei bucle blonde şi ochii albaştri şi limpezi aduceau, pe zi ce trecea mai mult. cu cei ai lui *mămita*. Curând, sosind din haciende învecinate, dădură năvală alte mulţimi

de călăreți ; aceștia luau parte la toate rodeo-urile din regiune. Alergau din toate părțile ; mașinile se înghesuiau pe terasă. Însoțiți de familiile lor, vecinii lui Don Alberto, cea mai mare parte din ei, mari proprietari de terenuri, se alăturau și ei acestor serbări.

În schimb, Juan nu-și făcuse încă apariția. Ora era înaintată, și se anunța prima probă a întrecerii. Don Alberto veni să afle de la Séréna motivul absenței nepotului său, dar ea nu i-a putut da decât un răspuns evaziv.

— Este probabil prin împrejurimi... îngăimă ea. Poate că se interesează de concurenți, în apropiere de țarc ? Sunt atâtea întreceri de organizat...

— Juan nu s-ar mulțumi doar cu organizatul întrecerilor ! exclamă el cu o voce ironică. El participă la rodeo... De altfel, mă simt tare îngrijorat ; i-am împărtășit neliniștile mele, însă el mi-a râs în nas. Și, cu toate astea, nu mi-ar place să fie altfel decât este : asiduu, autoritar și mândru.

În timp ce afișa un aer indiferent, Séréna începu să cerceteze din privire masa compactă a spectatorilor ; curând a trebuit să se resemneze: Juan nu se afla printre spectatori. Se hotărî atunci să nu se mai gândească la el și să-și îndrepte întreaga atenție spre locul în care tocmai se desfășura prima probă. Aceasta făcea în primul rând apel la îndemânarea acelor *huasos*, care trebuiau, cât mai repede posibil, să

prindă cu lasoul un juncan, să-l culce la pământ, și să-i lege la un loc toate cele patru picioare. Demonstrația de îndemânare care a urmat a fost și mai spectaculoasă.

De data asta, concurentul trebuia să călărească fără șa un armăsar nărăvaș, încă nedresat. Însoțită de Don Alberto, Séréna s-a îndreptat spre culoarul îngust făcut din bare de metal, în care stătea înghesuit un cal, înainte de a i se da drumul în arenă. O eșarfă îi acoperea ochii animalului care, neputând da înapoi, bătea violent din copite. Deasupra vergilor din metal, cu picioarele depărtate, un concurent apucă strâns frâul și se lăsă pe spinarea calului. Îndată, un rândaș a smuls legătura de pe ochii calului și, prin intermediul unei frânghii, a fost deschisă ușa. Armăsarul năvăli furios în spațiul care se deschidea pe neașteptate dinaintea lui, purtându-și călărețul într-un galop nestăpânit. Séréna abia avusese timp să zărească silueta subțire a primului concurent; acesta se găsea deja în celălalt capăt al arenei. Strigăte vesele izbucniră din rândul asistenței, și un murmur sălbatic parcurse pe dată întreaga suflare. Séréna simți dintr-odată cum i se usucă gura. Călărețul acesta temerar care se forța din răsputeri să rămână în spinarea calului său nărăvaș, era... Juan ! Ea îl privea cu ochii măriți de spaimă cum se lupta să-și păstreze echilibrul ; asemeni unui arc, el se destindea în față și în spate, dar se ținea bine.

Apoi mulțimea urlă, acoperind gemetele Sérénei : după ce a efectuat un salt uimitor, calul se trânti la pământ cu toată forța de care era în stare. Séréna crezu că resimte șocul ca și cum ea era aceea care călărea animalul dezlănțuit. Temându-se să-l vadă pe Juan călcat în copite, își ascunse obrazul în mâini ; dar aplauze frenetice se făcură deîndată auzite, și ea îndrăzni să deschidă ochii. Înconjurat de alți doi călăreți, Juan se afla încă pe cal. Cu un aer trufaș, saluta asistența și printr-un zâmbet, își arătă dantura strălucitoare. Apoi porni liniștit spre marginea țarcului.

Séréna tremura din toate încheieturile ; se îndepărtă de arenă, mergând anevoie. La câțiva pași de locul acela, zări o bancă goală și se trânti pe ea cu toată greutatea. Apoi, o așeză pe Wendy pe iarbă chiar la picioarele sale. Se simțea răvășită până în adâncul ființei sale. Pradă unei mari confuzii, se străduia să-și ordoneze gândurile și — mai ales — încerca să analizeze ceea ce se petrecuse de curând...

Ea îl iubea pe bărbatul pe care crezuse până azi că-l detestă.

Acel bărbat ideal, ale cărui trăsături rămâneau învăluite într-un soi de ceață, avea de acum o înfățișare : gura, ce părea uneori disprețuitoare, era senzuală ; linia nasului, foarte fină, se desăvârșea cu nări dilatate ; ochii negri ca noaptea, adesea de nepătruns, deveneau uneori încântător de expresivi și calzi ;

obrajii arşi de soare făceau gropiţe când un zâmbet îi înflorea pe buze — un zâmbet irezistibil, devastator, după care se topea. Vocea lui era joasă şi plăcut timbrată, şi Séréna păstra în amintire ecoul cuvintelor dulci pe care el i le murmurase, în acea noapte petrecută la Vina del Mar.

Scoase un ssupin aproape jalnic şi îşi sprijini fruntea în palmă. Cum de s-a putut înşela în asemenea măsură asupra propriilor sale sentimente şi să confunde astfel ura cu iubirea ? De cât timp îl iubea ?

Scotocind prin amintiri, realiză cu uimire că, încă de la prima lor întâlnire, resimţise — în timp ce credea că-l urăşte — o anumită atracţie pentru el. Pe măsură ce timpul trecea, aceasta devenise mai puternică, sporind sub pretextul unei ostilităţi mărturisite. Din clipa aceea, a fost de ajuns ca un pericol să-l ameninţe pe Juan, pentru ca Séréna să înţeleagă deîndată adevărata natură a sentimentelor sale faţă de persoana lui.

Ochii îi lăcrimau la gândul că un armăsar furios l-ar fi putut călca în picioare pe Juan în arenă. Fără să se simtă câtuşi de puţin ofensată, ori să aibă cea mai neînsemnată remuşcare, se gândea la ceasurile de încântare de care au avut parte, amintindu-şi cu plăcere aceste clipe privilegiate. În prezent, se temea că nu va mai cunoaşte bucuria de a iubi, şi de a fi iubită.

Cufundată în gândurile sale, Séréna neglijase un pic să o supravegheze pe Wendy. Înaintând de-a buşilea în iarbă, sora sa tocmai atingea bârna de bambus ce înconjura arena. Când Séréna şi-a dat seama de asta, era prea târziu... Trupul firav al lui Wendy dispărea deja, pe jumătate, printr-o deschizătură care dădea spre manej. Voi să strige, dar nu putu să articuleze nici un sunet. Năvăli spre arenă, şi se urcă pe bârne. Din mulţime răsunau exclamaţii de groază. La vederea spectacolului ce se oferea privirilor sale, inima ei încetă să mai bată.

Încălecat pe cal, în mijlocul manejului, Juan se găsea faţă în faţă cu un taur fioros. În această probă el încerca să-şi demonstreze curajul şi dibăcia obligând pe impunătorul animal să dea ocol capei situată la celălalt capăt al împrejmuirii.

Dar, pe moment, spectatorii nu se interesau de încercările temerare ale lui Juan. Ca şi Séréna – de-a dreptul uluită – ei nu-şi puteau dezlipi privirile de copilul care traversa arena de-a buşilea. Nesocotind pericolul, Wendy încerca să-i atragă atenţia lui Juan ; dar acesta, absorbit de ocupaţia lui, era întors cu spatele la ea. Séréna dădu un ţipăt ascuţit. Alarmat, Juan se dădu brusc într-o parte.

– *Por mi vida !*

Această exclamaţie îndurerată a sfâşiat tăcerea de moarte care domnea în arenă. Sări

pe dată din șa și alergă spre Wendy care gângurea liniștită. Chiar în clipa aceea, taurul atacă, fremătând din nări, cu coarnele aplecate înainte.

Cu chipul răvășit, Séréna urmări acest atac furios. Cu brațele întinse, Juan se pregătea să o apuce pe Wendy ; dar, deja animalul furios îl urmărea îndeaproape. Abia dacă îi despărțeau câțiva metri. Séréna închise ochii, și își pierdu deodată cunoștința.

Huasos năvăliră pe pistă, agitând cape mari ca să distragă atenția animalului. Hăituit din toate părțile, taurul își abandonă prada, împungând orbește capa ce se arăta dinaintea lui. Năvăliră în jurul Sérénei, apoi servitorii lui Don Alberto o transportară degrabă acasă, așezând-o în patul ei. I-au pus prosoape ude pe frunte ; i-au dat să miroase săruri. Îndată ce Séréna și-a revenit, buzele ei extrem de vinete lăsară să-i scape un scâncet :

– Juan...

– Sunt aici, *querida*, răspunse el, cu vocea un pic sugrumată.

Pentru Séréna, care era încredințată că pierduse ceea ce-i era mai drag pe lume, vocea lui a fost ca un ecou al paradisului, ca o muzică divină... A izbutit anevoie să deschidă pleoapele. Cu mintea încă destul de tulbure de pe urma șocului suferit, ea nu avea de gând să-și ascundă bucuria și o licărire scânteietoare a rupt vălul care-i împăienjenea privirea.

– Aveți nevoie de odihnă, *cara*, spuse cu blândețe Juan, aplecându-se la căpătâiul ei. Șocul pe care l-ați suferit v-a pus la grea încercare... Sunteți încă foarte slăbită ; vom reveni să vă vedem un pic mai târziu. Bella și Carmen forfoteau în jurul patului. Neputând încă să vorbească, Séréna prefera să păstreze tăcere ; privirea ei luminoasă era suficient de semnificativă... Juan o luă pe Wendy în brațe, apoi se îndreptă către ușă. Trecând pragul, el se întoarse și privi încă o dată spre Séréna ; ochii săi negri erau de nepătruns. Apoi, porni pe culoar, și curând ea nu mai auzi decât zornăitul ușor și liniștitor al pintenilor lui.

Acest mic zgomot îi răsună îndelung în urechi, însoțind-o până și în somn. Acesta a fost foarte agitat ; și, când se trezi – după câteva ore – frica o încătușă din nou. Se dădu jos din pat și își puse un halat.

Se gândea la ironiile cu care Juan n-ar uita s-o copleșească ; într-adevăr, acum, acesta nu putea să nu țină cont de natura sentimentelor pe care le simțea față de persoana lui. Faptul acesta îi atribuia o superioritate de care el se va folosi și va abuza...

După-amiaza se încheia când Juan veni s-o întâlnească. Așezată în fața ferestrei cu două canaturi, Séréna simțea prospețimea unei brize ușoare încărcată de miresmele florilor ; briza îi mângâia obrazul și se juca cu părul ei

blond. Ea l-a auzit pătrunzând în cameră, dar nu a schițat nici un gest. El s-a apropiat încetișor, și un parfum de apă de toaletă i-a gâdilat în mod plăcut nările Sérénei : Juan făcuse de curând un duș. Ea simți și mirosul un pic acru al tutunului.

El îi vorbi cu voce slabă, având grijă să nu o sperie ; Séréna nu și-a ascuns surprinderea, însă a rămas totuși cu ochii ațintiți asupra peisajului ce se înfățișa dinaintea ei.

— Carmen mi-a spus că v-ați simțit mult mai bine. Totuși, dacă nu doriți să vorbiți, pot să revin un pic mai târziu.

Séréna scoase un oftat adânc. La ce bun să o lungească, gândi ea. Într-o bună zi, va trebui să-i dea explicațiile ce se impuneau...

— Puteți rămâne, dacă doriți. Așezați-vă, vă rog.

Cu toate că era uimit de acest ton ceremonios, Juan nu se trădă câtuși de puțin și se așeză pe marginea ferestrei, chiar în fața Sérénei. Faptul acesta o tulbură, și din încăpățânare, ea a refuzat să-l privească în ochi, neridicându-și privirile mai sus de gulerul deschis al cămășii lui. Ea a strâns din pumni, înfigându-și unghiile în palmele mâinilor.

— Se pare că ați suferit un șoc puternic de ați leșinat... Micuța n-a pățit absolut nimic, nu-i așa ?

Cu un soi de groază, își dădu seama că atunci când era primejdia mai mare, era în de-

finitiv mai preocupată de soarta lui Juan decât de cea a lui Wendy. Ea nu-şi putu stăpâni un fior, ceea ce nu-i scăpă din vedere lui Juan.

– O să răciţi ! Halatul acesta este prea subţire. Doriţi o rochie de cameră ?

– Nu, mulţumesc, făcu ea încrucişându-şi braţele pe piept. Nu-i nimic, mă gândeam din nou la ceea ce s-a petrecut în această după-amiază... Atacul acelui animal m-a îngrozit peste măsură.

– Nu sunteţi singura, sublinie Juan adresându-i o privire de o stranie agerime, aproape pătrunzătoare.

Séréna n-a mai putut să suporte atitudinea aceasta, cercetătoare şi totodată distrată ; exasperată, izbucni pe neaşteptate :

– Aşa-i că ştiţi ? Atunci, de ce jucaţi asemenea joc...

Din doi paşi, supli şi repezi, a ajuns lângă ea.

– Ce vrea să însemne asta de fapt, *querida* ? despre ce sunt bănuit că aş şti ?

– Ştiţi... Vocea Sérénei a fost curmată de un plânset. Că vă iubesc ! a conchis ea.

Aerul părea a fi încărcat de electricitate. Fără a renunţa la calmul său, Juan o ajută să se ridice şi o apropie de pieptul său.

– Séréna, nu mai e nimic altceva de aflat ?

Capul ei se sprijinea pe umărul lui Juan, şi ea îi simţea bătăile inimii. Perfect stăpân pe el însuşi, aştepta răspunsul. Ea îi mărturisise că-l iu-

beşte, însă el nu părea să se mulţumească doar cu atât... Autoritar cum era, pretindea de la ea o supunere completă ! Séréna ridică fruntea şi mărturisi cu seriozitate :

– Vasăzică, cum-necum, aţi ghicit că v-am minţit. Wendy nu este fiica mea, ci sora mea. Voiam să vă ating în orgoliul dumneavoastră, şi m-am folosit de acest subterfugiu... Îmi pare nespus de rău...

– Aveţi şi de ce, drăcuşor mic ! exclamă el cu voce scăzută.

Apoi, aplecându-se către ea, ochii lui scânteietori priveau în ochii ei.

– Oh, *querida*, m-aţi pedepsit... Am suferit îngrozitor ! Dar cum să nu vă iert, *mi vida* ?... N-aş putea trăi fără dumneavoastră !

O sărută pe gură şi, asemeni unui om însetat, se adăpă îndelung, cu aviditate. Uluită, Séréna se lăsă strânsă în braţe de el, neîndrăznind să spere la atâta fericire.

– Vă ador, îi şopti Juan la ureche cu o voce mângâietoare, seducătoare. Îmi era atât de dor de dumneavoastră... eram înnebunit... Noaptea trecută, de teamă să nu cedez pornirilor mele – cum am făcut la Vina del Mar – am pus şaua pe cal şi m-am dus în galop pe câmpie.

O îmbrăţişă cu ardoare, atingându-i buzele, pleoapele scăldate de lacrimi.

– Mă veţi ierta vreodată că v-am obligat să-mi înduraţi capriciile ? M-am purtat faţă de dumneavoastră sub orice critică, – dumneavoastră care eraţi virgină...

Aşadar, din ziua aceea, îi descoperise secretul ! Ea îşi reproşa naivitatea : cum de a putut să creadă că eroarea ei bătătoare la ochi va putea trece neobservată ? Séréna se agăţă de gâtul lui, ca să se încredinţeze că nu visează, apoi îşi ascunse obrazul la pieptul lui.

– Dar de ce, îi reproşă ea, cu obrajii impurpuraţi, m-aţi obligat să mărturisesc ceea ce... ştiaţi de mult ? O întrebare îi mai stătea pe limbă Sérénei. Înarmându-se cu curaj, ea observă cu timiditate : Am fost sinceră cu dumneavoastră, trebuie să fiţi şi dumneavoastră cu mine... Vocea ei era uşor voalată : Ce aveţi de gând în legătură cu... Gabriela ? O să continuaţi să vă întâlniţi ?

– Gabriela ? făcu el îndepărtând-o cu blândeţe. În viaţa mea am cunoscut multe ca Gabriela ; dar n-au fost decât iubiri trecătoare, – umbre ale nopţii. Doar dumneavoastră, *mi vida*, aţi ştiut să mă cuceriţi şi pentru totdeauna.

Adânc emoţionată, Séréna tăcu pentru o clipă. Apoi îşi câştigă încrederea în sine, şi simţi nevoia să-l tachineze pe Juan.

– Aşodar vă deranja într-atât ca Wendy să fie fiica... mea ?

Părând foarte supărat, izbucni cu furie, strângând-o în braţe cu putere :

– Şi încă cum ! Crăpam de ciudă !

Tăcură. Sărutând-o de nenumărate ori şi mângâind-o, Juan părea că doreşte să-şi ceară iertare pentru fiecare gest, pentru fiecare cuvânt

jignitor din cauza cărora o făcuse să sufere pe Séréna încă de la prima lor întâlnire. Acestea erau atât de numeroase încât o dorință arzătoare puse stăpânire pe cei doi tineri ; și curând, Juan își găsi iertarea tuturor păcatelor sale.

Câteva ore mai târziu, stăteau în picioare în fața ferestrei, îmbrățișându-se cu tandrețe.

Uriașul disc aurit al lunii strălucea deasupra domeniului familiei Valdivia, scăldând casa, cată în verdeața luxuriantă a unei grădini tropicale și a pampasului învecinat care se întindea dincolo de orizont. Séréna suspină, și Juan ghici imediat ceea ce o stânjenea în înțelegerea lor desăvârșită.

— Dacă dorești, voi abandona tot ce-i aici, îi spuse el cu cea mai mare simplitate. Mă simt în stare să-mi întrețin mica mea familie, chiar dacă ar fi să pornesc de la zero.

Séréna se dezlipi de el, apoi murmură :

— Și Wendy... accepți ca ea să facă parte din familia noastră ?

— O iubesc mult pe *bella niña*, afirmă el cu convingere, și o voi iubi ca pe copiii mei. Dar tu, nu mi-ai răspuns încă la întrebare, *querida* Dorești o dovadă de iubire ? O să mă duc să-l caut pe bunicul meu și să-i explic că renunț la toate drepturile mele privind hacienda...

Cu vârful degetelor îi mângâia obrajii Séréinei și aștepta. Astfel, cel mai arogant din familia Valdivia plasa în mod deliberat propriul viitor în mâinile ei.

Ea nu ezită nici un pic.

– Nu, zise ea încetișor. Să ne gândim la bunicul tău : o asemenea hotărâre l-ar distruge. Pe de altă parte... Ea se opri din vorbă. Juan tocmai îi punea mâna sub sânul stâng ; inima ei zvâcnea puternic.

Respirând sacadat, și-a încheiat fraza spunând :

– ...Condorul are nevoie de imensitate ca să-și poată desfășura zborul maiestuos. Vom clădi cuibul nostru în această vale – Valea Paradisului nostru.

SFÂRȘIT